

ЛИЙ-АНН УОЛЪС

ПЕРФЕКТНАТА ПОЛОВИНКА

Част 1 от „Съдба сред звездите“

Превод от английски: Raina, 2018

chitanka.info

ГЛАВА 1

Сърцето на Тина се разтуптя силно, когато станция Деранти се изпълни с викове и пушек. Светлините започнаха да примигват, а спазъмът в гърдите ѝ я накара да се закашля силно, оставяйки я превита напред, докато се бореше да си поеме дъх.

Тя погледна наляво, а след това и надясно, към коридорите, преди да се завърти на място. Всичко ѝ изглеждаше еднакво. Накъде да тръгне? Дали бе дошла от този коридор или от онзи коридор?

Бе на станцията едва от седмица и през последните пет дни всичко, което правеше, бе да си върши работата, което се оказа, че са най-страхотните пет дни в живота ѝ. Всичките тренировки, всичкото чакане дали Алианса ще я приеме, нима всичко това щеше да се окаже напразно?

Беше сбъдната мечта, когато я одобриха да бъде една от първите хиляда жени, на които им е позволено да пътуват в космоса. Тя мечтаеше да изучава извънземни и да работи в медицински център в космоса, откакто бе навършила десет години.

О, стига де! Етажът беше само един! Накъде бе завила днес след обяд? По дяволите, трябваше да внимава повече по време на обиколката из станцията през първия ден, в който пристигна.

Тина се завъртя отново в кръг. Стълбите за спешни случаи бяха... не ги виждаше къде са!

Ако не побързаше да ги намери, нямаше да има никакви евакуационни капсули, щом стигне до тях. Всяка минута, която прекарваше в опити да намери пътя, сърцето ѝ туптеше все по-силно, а дъхът ѝ ставаше все по-накъсан.

Меките подметки на обувките скърцаха по полирания до блясък под, докато се движеше, прилепена до стената. Наложил ѝ се почти да притисне нос до стената, за да може да прочете написаното на нея. Руменина покри бузите ѝ, докато проверяваше всяка стена. Може и да изглеждаше смешна, че гледа от толкова близо, но тя продължи, докато не намери онази, водеща до стълбите. Малки бели светлини

проблясваха в центъра на пода на равни интервали, насочвайки я по пътя ѝ, докато и те не примигнаха, преди да изгаснат напълно.

Тина замръзна в средата на коридора. О, господи, не! Потисна вика си. Мразеше тъмнината... ужасяваше я още откакто бе дете. Неспособна да помръдне, парализирана от страх, усещаше как всеки дъх излиза от дробовете ѝ и всеки следващ бе по-болезнен от предишния.

От виковете на останалите обитатели на станцията бе очевидно, че никой не знае какво се случва или кой ги атакува. Всички бягаха към евакуационните капсули с намерението да се спасят.

Лампите за спешни случаи отново светнаха, и макар да не бяха достатъчно силни, че да осветят напълно коридора, Тина поне можеше да види къде върви. Цялата ѝ концентрация бе фокусирана върху това да следва светлините, затова, когато осъзна, че нещо я преследва, вече бе прекалено късно за бягане. Тежките бумтящи стъпки и драскането на ноктите на някакво огромно същество се чуваха точно зад нея.

Тина се хвърли напред, но в бързината да избяга се спъна в собствените си крака и започна да пада. Нещо я сграбчи за горната част на ръката и я задържа изправена, но тя изпищя толкова силно, че викът ѝ огласи коридора. Горещият дъх, милващ бузата ѝ, я караше да се бори да си поеме дъх.

— Какво си ти? — изръмжа в ухото ѝ дрезгав глас.

— Човек — отвърна Тина, опитвайки се да се държи изправена на треперещите си крака.

— От Земята? — Ръмжащият глас не дочака отговора ѝ. — Много си далеч от дома, малка женска.

Нещо горещо и мокро се плъзна по шията на Тина и остави влажна следа, докато бе стисната в ръцете на извънземния, и тя потръпна. Ъгх, колко отвратително.

— Какво правиш? — попита Тина, а гласът ѝ бе тих и немощен.

Жесток смях изпрати струя въздух към мократа следа на шията ѝ.

— Опитвам те. Проверявам за съвместимост.

Тина стегна тялото си и изпъна рязко гръб назад. Имаше цяла папка с инструкции за съвместимост. Тя бе част от учебните материали, с които всеки трябваше да се запознае, преди да напусне Земята. Заедно с инструкциите за съвместимост на Алианса на

федералните държави... това бе управленческото тяло на Земята... вървеше и уверението им, че няма да са никак доволни, ако човек се замеси в сексуални отношения със същество от друг вид. Харесваше им идеята да имат присъствие в космоса и ценяха сигурността на това да са част от Коалицията, но не желаеха малки полувечета да скитосват из Вселената. Всяко дете със смесени гени нямаше да получи гражданство на Земята.

Човешките мъже, които бяха в космоса през последните петдесет години, обикновено избягваха контактите с жени от други раси. От време на време се чуваха разни слухове, но нямаше доказателства за това дали наистина е имало подобни двойки.

Мъжете, които идваха горе при звездите, за да работят и да изживеят нещо по-различно, обикновено се връщаха на Земята с много по-големи финансови възможности, отколкото биха имали, ако бяха останали на родната си планета. За Тина това бе възможност да учи, да изживее свободата, която не ѝ беше позволена у дома.

След годините, които бе прекарала в старателно планиране, нямаше намерение да позволи на някакъв извънземен да съсипе бъдещето ѝ.

— Как пък не — каза тя. — Пусни ме, тъпанар такъв. Не съм заинтересована от съвместимост с теб.

Още един дълбок смях, преди дъхът му да помилва шията ѝ.

— Но аз съм заинтересован от теб, малка женичке. Имаш силен дух, а вкусът ти е толкова хубав.

Още едно влажно близване накара Тина да потръпне отново. Не защото намираше докосването за приятно, а защото мъжът отново остави мокра, студена следа по кожата ѝ. Защо продължаваше да го прави? Тя не беше някаква шибана близалка.

Никой не трябваше да убеждава Тина да приеме хормоналните блокери, които даваха на жените, преди да напуснат Земята. Да не трябва да се налага да се тревожи за цикъла си, докато е в космоса, ѝ звучеше направо страхотно, както го намираха и много други жени. Нямаше намерение да забременява скоро или пък да им връзка с извънземен, а бонус към блокера бе, че притъпяваше сексуалното желание.

Бе напуснала Земята, за да учи, и връзките, различни от приятелството, не бяха на дневен ред. Нямаше да бъде играчка на

нещо, което е много по-силно от нея.

Тина шаваше и риташе, извиваше се и се дърпаше, опитваше да се откопчи, докато не увисна изтощена на ръката на извънземния, все още там, където бе и в началото... с изключение на това, че сега кожата ѝ бе покрита с капчици пот, а дробовете ѝ горяха от пушека, който бе вдишала. Силен пристъп на кашлица разтърси тялото ѝ, карайки дробовете ѝ да пламнат още по-силно.

— Боец. Ти си истинска награда, човеко — изръмжа ниско похитителят ѝ.

От шуменето на кръвта в ушите ѝ тя едва успя да чуе извънземния. Той тъкмо бе изрекъл думите си, когато острите му зъби се забиха в долната част на рамото ѝ, преминаха с лекота през плата на дрехата ѝ и потънаха в меката ѝ плът.

Писък се откъсна от гърлото на Тина и проехтя надолу по коридора, докато зъбите на извънземния се забиваха в ръката, гърдите и рамото ѝ. Отровата му, проникваща в нея, бе като киселина във вените ѝ. Тина се задави, ридаейки, докато изгарящото чувство тръгваше от мястото, на което я бе захапал нашественика, и се разпространяваше по цялото ѝ тяло. Толкова бързо, колкото я бе нападнал, извънземният я освободи.

Нежни ръце я положиха на пода, а горещ влажен език облиза сълзите от бузите ѝ.

— Много скоро ще се видим пак, малката ми. Чакай ме.

Тина почти пропусна да чуе какво ѝ каза извънземния. Огънят, изгарящ тялото ѝ на мястото на ухапването, беше ужасяващ. Болезнените ѝ викове отекваха из коридорите, докато тя се бореше да възвърне контрол върху треперещото си тяло.

Колко дълго бе лежала там в ъгъла, докато писъците ѝ отекваха нагоре и надолу по коридора? Може би часове, а може би дори дни. Всичко, което чувстваше Тина, бе обсебващата болка, която прогаряше пътя си през тялото ѝ, изпрацайки я в тъмните дебри на безсъзнанието.

* * *

Сорвър премина през станцията и все още усещаше вкуса на малката си половинка, на езика си. Бе напълно шокиран от похотта, която го изпълни в мига, в който усети кръвта ѝ по езика си. Никой от мъжете, които бяха разказвали за чифтосването, не бе споменавал за нещо подобно. Похотта и нуждата да се чифтоса с нея, да подсили връзката им, обикновено не се появяваше, докато не завърши трансформацията.

Но изгарящата нужда вътре в него, ставаща все по-силна с всяка стъпка, която правеше към кораба си, далеч от новата му половинка, едва не го облада напълно. Кръвта ѝ бе като най-силния афродизиак, сладка, с лек метален привкус, който не бе неприятен, просто интересна нотка в аромата и вкуса ѝ. Кръвта ѝ съдържаше и други, по-изтънчени съставки, женствени и пристрастяващи, така че едно захапване никога нямаше да е достатъчно.

Сорвър трябваше да се насили да продължи да върви напред, за да не се обърне и да се върне при нея да я ухапе отново и отново. Щеше да има време за това след трансформацията. Можеше да изчака шестте месеца, които щяха да са ѝ нужни, за да премине през нея. Нямаше търпение да види как неговите Моргатски гени се смесват с човешките на половинката му.

Мъжете му се бяха събрали отвън пред хангара на кораба му, а енергията пращеше във въздуха. Тежко чувство на отчаяние го заля и той усети, че никой от хората му не си е намерил половинка. Не беше рядкост корабите да се приберат без нито един мъж да е намерил половинката си.

Да открият жена от расата, която използваша най-често, сега бе почти невъзможно. Това бе подтикнало мъжете да се съгласят да нападнат станцията Деранти, когато им го предложи. Той бе спорил, че ако продължат да взимат половинки от една и съща раса, Коалицията никога нямаше да ги приеме. Расата, от която в момента взимаха половинки, така и не произведе нужния брой жени, с които да си спечелят място в Коалицията. Беше време Моргатите да изберат от по-широка вариация раси в опита си да създадат женско поколение.

Баща му обаче щеше да е бесен заради избора му на половинка. Не притежаваха много информация за хората и особено за жените им. Всичко, което знаеха, бе, че те са слаби и трябва да създадат собствените си оръжия, за да се защитават. Нямаха никакъв шанс в

битка лице в лице с голяма част от расите в Коалицията, както и тези в открития космос.

Но него не го бе грижа. В мига, в който долови аромата ѝ, той започна да го следи през станцията, решен да намери източника на този обаятелен мирис. Нещо в малката му половинка го очароваше. Тя ухаеше на горещина и подправки като въздуха на Моргат, точно преди да се разрази буря, и той не можеше да ѝ се насити.

Сорвър премина през тълпата от мъже, струпани пред хангара, поемайки си от по-топлия, по-влажнен въздух в кораба си. Ноктите му тропаха по плочките на пода, докато вървеше към лечебницата.

Всеки мъж знаеше нуждата от сканиране и тестове, които трябва да му се направят, щом се чифтоса, за да може медиците да проследят трансформацията. Баща му бе изковал това правило и по тази причина за него бе много важно да изпълни процедурите. Чифтосването му с човек щеше да бъде първото в Моргатската история и той щеше да положи основите и стандарта за всеки мъж, който избере човек за своя половинка.

Секлан вдигна поглед от конзолата си и се изправи на крака, когато Сорвър премина през двойните врати на лечебницата.

— Принце мой, имате ли нужда от мен? — попита Секлан.

Разбира се, че имаше. Щеше ли иначе да бъде тук?

— Тук съм за сканиране, Секлан. Намерих половинката си на станцията и тя е човек. Реших, че ще искаш тестовете да започнат веднага — отвърна Сорвър.

Секлан го погледна, а очите му се разшириха от удивление. Дали бе изнервен или уплашен? Сорвър наклони глава, изучавайки медика.

— Нещо нередно ли има? — попита той, когато Секлан не помръдна.

— Н-не, принце мой. Просто, вие сте първият мъж, който се чифтосва с човек. Те са толкова крехка и неподходяща раса. Баща ви...

Сорвър прекъсна лекаря, махвайки с ръка.

— По-късно ще се тревожа за баща си. Първо трябва да премина през трансформацията. Различията между расите ни са големи.

Може би прекалено големи. Той завъртя глава, разтягайки стегнатите мускули на тила си. Горещата топка в стомаха му ставаше все по-голяма. Промяната не можеше да започва толкова рано. Нали?

Отнемаше месеци, за да бъде завършена трансформацията, и повечето мъже не изпитваха нищо до последната седмица, след като са предявили претенции над половинката си.

— Секлан, точно сега трябва да направиш сканирането и тестовете. Промяната вече започна. — Сорвър тръгна към една от медицинските кушетки.

— Но, принце мой, това е невъзможно! Побързайте... седнете и ще започнем със скенера. Вероятно сте лепнали някаква болест от човека.

Сорвър стисна зъби, за да се спре да не скочи срещу Секлан. Половинката му не му е лепнала никаква болест. Беше говорил с много мъже и можеше да разпознае кога промяната е започнала.

Той измина останалото разстояние до кушетката и легна по корем върху студената метална повърхност, а крилете му се прилепиха плътно до гърба му. Въздухът в лечебницата започна да става задушен, докато телесната му температура се повишаваше.

Рамката на скенера се спусна над него за известно време, но цялото внимание на Сорвър бе насочено към горещината в стомаха му. Вече не бе нежна топлина, а изгарящ пламък, ставаш все по-силен с всяка изминала минута, разпростирайки се по цялото му тяло като неумолимите приливи на Дерлика Флатс близо до дома му.

Тих звук се чу от Секлан, преди да каже:

— Принц Сорвър, не разбирам. Вие вече се намирате в Първа фаза на трансформацията.

Беше прав. Трансформацията му бе започнала по-рано, но как? Рамката на скенера се издигна и Секлан се спусна към него, за да му вземе кръв. Малко пробождаме между люспите на врата му, което Сорвър почти не забеляза, и лекарят имаше кръвни проби.

Той се оттласна в седнала позиция на кушетката, а горещината се разпростря до върховете на пръстите на краката и ръцете му, дори до връхчетата на крилата и опашката му. Остра болка прониза стомаха му, карайки го да се задъха. Света Нинвах! Това болеше.

— Трансформацията ви прогресира с невиджана бързина, принц Сорвър. Бих препоръчал да се отправим колкото се може по-скоро към дома. На кораба нямам нужната апаратура, за да ви помогна — каза Секлан.

Колко шибано великолепна идея! Сорвър стисна зъби, за да спре ръмженето, което се надигаше в гърлото му. Нямахше никакъв проблем да се прибере у дома, а и той предпочиташе да бъде в способните ръце на Баврик по време на трансформацията, а не в тези на Секлан.

Корабният медик никога не бе крил факта, че не е съгласен Моргатите да си взимат половинки от други раси. Както бащата на Сорвър, и Секлан вярваше, че чуждоземците размиват кръвната им линия. Как това въобще бе възможно, след като всяко родено дете бе от смесени раси, да е истински Моргат, той никога нямаше да разбере.

Налагаше се да събере екипажа и да нареди да се отправят към дома, преди да се заключи в стаята си. Но нещата невинаги ставаха така, както желаше Сорвър. Болката го прониза с такава сила, сякаш бе разсечен на две, и всичко, което успя да направи, бе да не изкрещи, докато падаше върху кушетката.

ГЛАВА 2

Болката изтръгна Тина от черните дълбини на безсъзнанието, премина през нея, карайки я да се събуди с виковете. Ръце притиснаха плътта ѝ, която сякаш се опитваше да се откъсне от костите ѝ.

Господи, всеки милиметър от тялото ѝ бе обхванат от пламъци, сякаш бе протрита и обгоряла. Тина се бунтуваше срещу ръцете, които опитваха да я задържат на място. Гърбът ѝ се изви, когато вълна от ужасяваща болка премина през нея, изтръгвайки още един вик от гърлото ѝ.

Шум от гласове, някои дълбоки, а други спокойни, пронизваща болка, която отново я изпрати по спиралата надолу към безсъзнанието.

След незнайно колко време болката спря и Тина се надигна от пластове тъмнина. Светлина проникваше иззад затворените ѝ клепачи и с леко трепване тя ги отвори. О, господи, къде беше? Защо не можеше да си спомни нищо? Очите я заболяха за миг, докато привикне със силната светлина. Няколко примигвания и можеше да види панелите на тавана над нея.

Пред погледа ѝ се появи лице — лице, което познаваше — новият ѝ колега. Първоначалната ѝ паника започна да стихва.

— Тина, можеш ли да ме разбереш? — попита доктор Трагеш.

— Да — проговори тя през маската, покриваща долната част на лицето ѝ. Какъв странен въпрос.

— Добре, много добре. Преживя голямо приключение, което все още не е завършило. Температурата ти все още се покачва и дробовете ти не работят на сто процента от капацитета си. Налага се маската да поостане за още малко.

Тина кимна и завъртя ръка с намерението да разтегне схванатите си мускули, само за да осъзнае, че е завързана за болничното легло. Сърцето ѝ пропусна удар, преди да затупти лудешки. Защо бе завързана? Защо не можеше да си спомни? С това сериозно бяло петно в паметта си не можеше да си спомни как се бе озовала в „Медикал“.

Защото бе точно там. Обикновено би могла да разпознае новото си работно място само по миризмата му, но сега с маската, покриваща устата и носа ѝ, единственото, което можеше да подуши, бе въздухът, примесен с лекарства, който ѝ подаваха през нея.

Беше странно да бъде от другата страна. Не се бе разболявала от години. Обикновено тя бе тази, която лекуваше пациента, разчиташе данните на апаратурата и правеше тестове.

Бяха я сложили в една от капсулите за интензивни грижи, и макар да бе странно, че е в съзнание, сигурно е била много близо до смъртта. Всяка капсула имаше собствен страничен източник на въздух и вътре имаше нужната апаратура да бъдат направени всякакви тестове и дори, ако трябва, да бъде извършена операция.

Стаята жужеше от шума на всички монитори и машини, и, стреснато и с леко неудобство, Тина осъзна, че тръбичките, жиците и мониторите бяха привързани към голото ѝ тяло.

— Какво се е случило с мен, д-р Трагеш? Как се озовах тук? — Тина се изпъна под ремъците, които я държаха неподвижна.

Доктор Трагеш сложи нежно ръка на рамото ѝ.

— Спомняш ли си нападението, Тина?

О, господи! Нападението! Викове и пушек, присвяткващи светлини и страх изпълниха ума на Тина. Всичко, което успя да направи, бе да кимне, което си бе голямо постижение, имайки предвид маската и обездвиженото ѝ тяло.

— Намериха те в безсъзнание, когато се върнахме на станцията. Отне ни осем часа, докато се приберем, и не сме сигурни колко време си лежала там ранена. Нещо те е ухапало, и едва когато ти взехме кръв за анализ, открихме, че е бил Моргат. Много е вълнуващо, Тина, защото ти си първият човек, който някога е бил хапан от тази раса. Следя състоянието ти вече трета седмица. Това е най-бързата трансформация, която някога съм виждал. Обикновено Моргатската трансформация изисква шест месеца, ако жената преди това не се самоубие.

Умът на Тина вече кипеше, когато докторът приключи. Моргат. Три седмици! Спомените започнаха да я връхлитат и тя се разтрепери. Силна болка се надигна ниско в стомаха ѝ, а дробовете ѝ пламнаха, когато си спомни тихото ръмжене на гласа на мъжа.

Някъде отстрани запищя аларма и лекарят се изправи, за да провери мониторите, свързани към тялото ѝ. Тина си пое дълбок, успокояващ дъх, след това още един. Честно казано, тя нямаше нищо против, че я бяха изучавали. Бе медицинско лице все пак. Ако беше отговарящ лекар в подобен случай, тя също би искала да изучи пациента, но не ѝ се искаше те да знаят, че онзи мъж от Моргат бе накарал тялото ѝ да пулсира, нито за неудобната влага между бедрата ѝ, подготвяща я за секс.

Тина се намръщи. Това не би трябвало да се случва. Беше взела блокера, преди да напусне Земята. Не би трябвало да изпитва сексуално влечение към когото и да било. Доктор Трагеш вероятно можеше да ѝ каже какво се случва. Не трябваше да забравя да го попита.

Беше достатъчно неудобно, че докторът и студентите по медицина ще обсъждат трансформацията ѝ... а сега и възбудата ѝ щеше да бъде документирана от всички тях. Тина се стегна под ремъците, които я държаха. Повече от всичко на света искаше да може да стане и да избяга. Тогава лицето ѝ пламна, подобно на трескавото ѝ тяло. Проклето предателско тяло. Как можеше да ѝ причинява това?

Доктор Трагеш се върна с лека усмивчица на лице и блясък в очите.

— Ще останеш тук още известно време, Тина. Да поръчам ли да подготвят информативен таблет? Ако бях на твое място, щях да искам да науча всичко за расата, която ме е променила.

— Би било чудесно, доктор Трагеш. Нямам много големи познания за точно тази раса. В материалите от Коалицията нямаше нищо за Моргат... и бихте ли ме освободили? Моля? — Тина щеше да се моли, ако се налага. Беше беззащитна и уязвима, завързана гола към медицинското легло, ситуация, която вече мразеше.

— Не. Расите от открития космос не са включени в учебния материал на Коалицията. Те не идват често в нашия край на космоса, а и никога не сме имали вземане-даване с тях. — Той я погледна за един дълъг миг, преди да се пресегне към ремъците. — Ако се опиташ да си тръгнеш, Тина, ще се наложи отново да те завържа.

Тя кимна и отпуснала тялото си, очаквайки доктор Трагеш я освободи. След това зачака с нарастващо нетърпение да ѝ дадат информативния таблет. Един мъж ѝ донесе малко устройство и ѝ го

подаде, докато плъзгаше поглед по едва прикритото ѝ тяло, извивайки леко устни. Тина игнорира и него, и начина, по който кожата ѝ настръхна. Вместо това включи таблета и изчака да влезе онлайн.

Изобретен с цел хората да могат да учат от него, таблетът имплантираше информацията направо в човешкия мозък. Бърз скан на машината, с който разчете мозъчните ѝ показатели, и устройството постави информацията в мозъка ѝ във формат, в който щеше да бъде асимилирана най-добре. Всички раси бяха различни и умението на таблета да адаптира информацията за всяка различна раса се считаше за техническо чудо.

— Дай ми цялата налична информация за расата Моргат — нареди Тина на таблета, когато на екрана се появи логото, изписано на езика на Коалицията.

Миг по-късно от таблета излезе силна светлина, която я сканира, разчитайки мозъчните ѝ вълни. Секунди по-късно предаде серия от примигвания и информацията премина през мозъка ѝ. Спецификация на расата, особености при чифтосване, детайлни описания на планетата Моргат, на социалната ѝ структура и дори снимка на кралското семейство, историята на опитите на Моргат да бъдат приети в Коалицията, и на последно място, но не и по важност, всички медицински детайли за трансформацията на жени от различни раси в половинки. Всичко това премина за миг през съзнанието ѝ.

На Тина ѝ се зави свят, след като получи информацията. О, по дяволите! Това не можеше да се случва с нея. Защо я бе избрал? Защо не я бе оставил на мира? Гърдите ѝ се стегнаха и ѝ стана трудно да си поеме дъх. Паник атака. Господи, имаше паник атака.

— Дишай дълбоко, Тина. Всичко ще се оправи, просто дишай дълбоко — окуражи я доктор Трагеш, бързайки да застане до нея.

Сърцето на Тина затуптя силно, докато тялото ѝ започна да трепери, карайки алармите на мониторите отново да запищят из стаята. Стомахът ѝ се сви и тя се задъха срещу маската. Пред зрението ѝ всичко стана размазано, когато очите ѝ се напълниха със сълзи.

О, господи! Всичко, за което бе работила, вече го нямаше. Мечтата ѝ. Изчезнала. Всеки час, в който бе учила, борбата ѝ да бъде приета в космическата програма. Изчезнала заради един мъж. Едно проклето ухапване и животът ѝ се бе променил завинаги.

— Ще ти дам нещо, което да ти помогне, Тина. Гледай да не подскочиш, когато забия иглата.

Тя почти не можеше да чуе гласа на лекаря, толкова силно кръвта бучеше в ушите ѝ, но докосването на подкожния инжектор до кожата ѝ бе хладно и Тина почти не забеляза леката болка, когато иглата премина през кожата ѝ.

Тя започна да се успокоява, дишането ѝ се нормализира, а сърцето ѝ забави ритъма си. Клепачите ѝ натежаха и тялото ѝ започна да се отпуска.

— Какво ми дадохте? — попита тя леко замаяно. Подмолно копеле, какво ли ѝ бе инжектирал?

— Седатив. Когато се събудиш, ще се чувстваш много по-добре. Поспи, Тина, трябва да си силна за това, което предстои.

Тя знаеше това. От всичко, което бе научила току-що, обществото на Моргат не бе за хора с меки сърца и не трябваше да има никакви съмнения, че нейната половинка щеше да пристигне, за да си я прибере. Винаги се връщаха, за да приберат половинките си.

Два дни по-късно Тина бе прегледала всяка част от информацията, която бе имплантирана в мозъка ѝ. Доктор Трагеш реши да я пусне да излиза от „Медикал“, когато страхът и паниката ѝ се превърнаха в упорито отричане да бъде някаква слабохарактерна глупачка, която ще седи и ще плаче за неочаквания път, по който бе поел живота ѝ.

Тя можеше да се вкопчи в отрицанието и да откаже да приеме ситуацията, но това нямаше да промени нищо. Моргатският мъж щеше да дойде за нея и тя нямаше какво да направи по този въпрос. Те винаги се връщаха за половинките си и небесата да са на помощ на онези, които решат да застанат на пътя им. Нямаше къде да избяга или къде да се скрие, можеше само да приеме съдбата си в мига, в който той дойде за нея.

Но това не значеше, че Тина ще коленичи и ще бъде послушна малка половинка. Щеше да се бори за това, което искаше, а точно сега искаше да изучи Моргатите. Трябваше да разбере как действаше процеса на чифтосване и какво точно се случва с тялото ѝ. Мечтата ѝ не бе умряла, просто бе леко променена.

Но доктор Трагеш ѝ бе попречил. „Все още си прекалено крехка, за да прочетеш медицинския си картон, Тина.“ Той бе обещал да ѝ

позволи да го направи, когато стане по-силна.

Това определено я бе изнервило, но трябваше да се съгласи с него. Наистина бе прекалено крехка в момента. Не физически. Тялото ѝ бе във фантастична кондиция, силно, пъргаво и готово за всичко, но отвътре тя бе пълна каша.

Умът ѝ постоянно се насочваше към мъжа, който я бе ухапал. От файла на Коалицията знаеше, че Моргатите обикновено избират половинките си измежду една от шест раси. Тя не разбираше защо бе избрал нея, защо бе избрал човек. Разликите между расите им бяха огромни.

Но тя щеше да го накара да ѝ обясни, дори ако ѝ се наложеше да използва сила, за да измъкне информацията. Може би, ако разбере причините му, нямаше да се чувства толкова обърквана. Обаче не се чувстваше обърквана за това, което желаше, и за това, което смяташе да изиска.

Никой не знаеше много за Моргатите откъм медицинска гледна точка, особено за ритуалите им по чифтосването. Единствената информация, която получи от таблета, бе, че те са доминираща раса, която краде половинките си от цялата вселена. Това бе толкова варварска практика, но изглежда се смяташе за нещо нормално, и умът ѝ не го побираше, защо Администратор Паркър не я бе предупредил за това, когато ѝ предложи работа в станция Деранти.

Всъщност тази позиция беше единствената, която ѝ бе предложена, което бе леко подозрително, поне според нея. След три месеца в интензивни тренировки в Крепостта, единственото работно място, което Администратор Паркър бе намерил за нея, бе на Деранти, в далечния край на Коалиционния космос, в сектор, който бе известен с това, че е нападан често от пирати от открития космос.

Тя трябваше или да приеме позицията, или да се прибере у дома, а Тина нямаше никакво намерение да се връща вкъщи. Но тя не бе единствената жена, получила подобно подозрително назначение. Три от другите жени, с които бе пристигнала в Крепостта, също бяха разпределени на опасни позиции.

Всички жени, напускащи Земята, бяха под контрола на мъжете, които бяха назначени на ключови работни места, и повечето от тях бяха дали да се разбере, че според тях жените нямат място в космоса.

Сега бе ясно, че времето ѝ на Деранти е към края си. Тъкмо когато бе започнала да се чувства като у дома и бе започнала да създава приятелства, щеше да бъде замъкната на чужда планета и да има един господ знае какъв живот. Едно от нещата бяха напълно ясни на Тина... в мъжко доминантно общество като това на Моргат, несигурните и слаби жени нямаше да оцелеят. За да има живот, в който да бъде щастлива, щеше да ѝ се наложи да се бори за това, което желае.

Тина премина през станцията, като отбягваше обитателите и посетителите, и се плъзна покрай пратките с провизии, които бяха на път за сектора за стоков обмен. Деранти бе търговска станция. Но от пръв поглед никой не би могъл да го разбере. Дори в района с най-висок трафик персоналът поддържаше всичко кристалночисто и блестящо. Само доковете и товарните складове изглеждаха добре използвани като другите станции, на които Тина бе ходила преди.

Тя преминаваше през пълните с хора коридори, проверявайки знаците по стените, изписани на езика на Коалицията, за да бъде сигурна, че този път няма да се изгуби. Дори след времето, прекарано на станцията, и промените в тялото ѝ, гравитацията на Деранти все още я изваждаше леко от равновесие и все още я усещаше малко по-тежка, сравнена с тази на Земята.

Промяната, която отровата на мъжа от Моргат бе направила на тялото ѝ, накара косата ѝ да се промени осезаемо и сега тя не просто бе станала кървавочервена, вместо светло морковената, каквато беше през целия ѝ живот, но бе дълга чак до под дупето ѝ. Затова си бе насрочила среща с фризьора на станцията, за да направи нещо по този въпрос.

Имаше повече коса, отколкото бе имала през целия си живот, а нея хич не я биваше да си прави прически. Обикновената конска опашка бе всичко, което бе успяла да направи, затова да отреже част от дължината ѝ бе главният ѝ приоритет. Никога не бе искала да харчи парите си за всичките приспособления за оформяне на коса, които имаше на Земята. С нейния късмет сигурно ако ползваше някое, щеше да си оскубе всичките косми по главата.

Вървейки през станцията, напълно облечена за първи път от седмици, беше някак сюрреалистично. Да бъде на крака, без да е свързана към някой монитор в „Медикал“, беше страхотно. Всяко

малко движение, всеки път щом се променеше ритъма на сърцето ѝ, всичко се записваше и изучаваше.

Доктор Трагеш водеше детайлни записки за всеки път, в който мисълта за мъжа, който бе нейна половинка, изпратеше вълна от възбуда през тялото ѝ. Как ли щеше да изглежда? Щеше да бъде комбинация от Моргат и човек. Със сигурност щеше да има криле, и всеки път, като се замислеше за тях, през тялото ѝ преминаваше гореща вълна, карайки мониторите да полудеят. Начинът, по който тялото ѝ реагираше само при мисълта за този мъж, направо я подлудяваше. Никога преди не бе реагирала така към мъж.

Части от тялото ѝ бяха разранени и болезнени въпреки лечението на доктор Трагеш. Човешкото тяло не бе създадено така, че в него да има забити разни тръбички за по-дълъг период от време. Доктор Трагеш бе предложил да я сложи в капсула за регенериране, но Тина толкова отчаяно искаше да излезе от „Медикал“, че бе отказала. Май трябваше да приеме предложението. Едва ли щеше да отнеме много време.

Един от най-препълнените етажи в станцията бе разкрасителният сектор, предлагащ обслужване за всички раси в Коалицията. Тина го бе разгледала през втория си ден на станцията. Сега нямаше нужда от другите им услуги, а само от фризьорския салон заради косата си, тъй като по тялото ѝ не бе останало нито едно косъмче. Всичките бяха изчезнали като с магическа пръчица. Тина се ухили отново, докато вървеше към етаж. Това бе едно от нещата в трансформацията, за които не смяташе да се оплаква. В предната част на фризьорския салон всички столове бяха запълнени, освен един. Столът точно до прозореца.

Да седне на стол в най-популярния салон за красота на станцията се оказа едно доста неудобно изживяване заради костюма, в който бе облечена, и начина, по който платът се търкаше в деликатната ѝ плът. Медицинският работник, който беше донесъл униформата ѝ от стаята ѝ, беше Бришнариан, а те не носеха бельо. Ама, наистина, доктор Трагеш трябваше да изпрати някой, който познава човешките привички.

— Косата ти изглежда прелестно след трансформацията, Тина. Какво би искала да направя с нея? — попита Пиксар, фризьорът от расата Рамберл.

Изглежда всички на станцията знаеха какво се бе случило с нея. Някой хора я отбягваха, когато излезе от „Медикал“. Някои я гледаха с любопитство, а други с отвращение. Тина игнорираше всички тях. Не я бе грижа какво мислят за нея.

Пиксар прокара пръстите и на четирите си ръце през косата ѝ, едновременно галейки и разплитайки косата ѝ.

— Бих искала да ми я отрежеш до раменете — отвърна Тина.

Пиксар изцъка неодобрително.

— В много общества ценят високо дългата коса. Сигурна ли си, че искаш да го направиш? Да отгледаш такова количество коса ще ти отнеме адски много време, освен ако не си платиш да ти я регенерират.

Тина кимна. Знаеше го и не бе проблем.

— Моля те, хич не ме бива да си правя прически. Ако е по-къса, мога просто да я вържа и да не се тревожа за нея.

Дълбока разочарована въздишка бе единственият отговор на думите ѝ. Пиксар се отмести, за да подготви инструментите си, и Тина се погледна в огледалото за пръв път след трансформацията.

Беше се опитала наистина силно да не гледа промените в тялото си, докато се обличаше в „Медикал“, но нямаше как да не забележи светлите люспи, обвиващи се около талията ѝ, и покриващи част от гърба ѝ. Те бяха чувствителни колкото останалата част от кожата ѝ и много гладки на допир.

Блестящи зелени очи я гледаха от лицето, което едва можеше да разпознае като своето. Мамка му, дали въобще все още бе тя? Майката на Тина винаги ѝ бе казвала, че е красива, но със сухата си, морковена на цвят коса и с лешникови очи, вместо зелени, Тина винаги си бе мислила, че изглежда като умита.

Бледа, прасковено кремава кожа със съзвездие от лунички по носа, я държаха далеч от слънцето и от всякакъв вид тен. Никога не се доверяваше на продуктите за предпазване от слънцето, без значение колко защита се предполагаше, че осигуряват. Никога не вярваше на рекламите. Веждите ѝ бяха най-хубавата част от лицето ѝ. Те се извиваха нежно над очите ѝ и почти не ѝ се налагаше да полага грижи, за да поддържа формата им. Поне това не се бе променило.

Сега те рамкираха блестящите ѝ зелени очи, карайки ги да изглеждат най-забележителната част от лицето ѝ. Нещо в лицето ѝ бе

различно, но Тина не можеше да разбере какво е. Всичко, което знаеше, бе, че не прилича на жената, която винаги е била.

Какво още бе откраднал този мъж от нея? Горещата топка гняв, която нарастваше през последните два дни, накара Тина да стисне зъби, докато чакаше завръщането на Пиксар. Но... поне изглеждаше като човек. Може би промените, през които бе преминала, бяха само повърхностни.

Странно усещане се зароди в стомаха ѝ, нежно подръпване, което искаше от нея да стане от стола и да излезе навън. На Тина ѝ се наложи да използва цялата си воля, за да остане на стола, но когато Пиксар се върна зад нея, усещането се усили още повече.

Ръцете му отново се заровиха в косата, сплитайки я на дълга плетка. След това завърза с ластик долната и горната част на плетката.

— Искаш ли да си вземеш косата? — попита Пиксар.

Тина вдигна поглед, за да срещне неговия в огледалото. Очите на расата Рамберл бяха най-смуцаващите, които някога бе виждала... бели ириса, без зеница и без цвят около тях. Очите на Пиксар бяха лавандулови на цвят и си пасваха идеално с лекия лилав оттенък на кожата му.

— Защо ще искам да си взема косата? — попита Тина. Кой би искал косата си? Много странно.

Пиксар изцъка отново с език, преди да отговори.

— Търговците от Сърчин биха платили много пари за коса. Мъжете им я губят цялата, когато за пръв път влязат в размножителен период, и заместителите на коса са голям бизнес в техния свят. Човек би могъл да направи цяло състояние, продавайки коса на Орбиталната станция на Сърчин.

Да прави пари не ѝ беше проблем. Длъжността, която заемаше, бе добре платена, а когато завърши стажуването си и стане дипломиран медик на Коалицията, заплащането ѝ щеше да се увеличи многократно. Да стигне до Сърчин би било доста трудно, освен ако търговците им не дойдеха на станцията, но Тина нямаше идея колко още ще бъде тук. Мъжът от Моргат можеше да пристигне по всяко време, а освен това не искаше косата си. А и да я продаде ѝ се виждаше никак... странно.

Тя погледна към Пиксар в отражението на огледалото.

— Можеш да я вземеш, Пиксар. Продай я на следващия търговец от Сърчин, който стъпи на станцията, и използвай парите, за да си купиш нещо хубаво.

Очите му се разшириха толкова много, че тя едва не се изкикоти.

— Сериозно ли говориш? Ще ми позволиш да взема ценната ти коса?

Тина кимна и се усмихна на шокирания фризьор. Широка усмивка се разля по лицето му и тя видя чифт зъби като на акула. Тръпка премина надолу по гръбнака ѝ, благодарейки на бога, че нейните са прави и не толкова остри. Ако имаше зъби като неговите, вероятно щеше да се е осакатила досега. Пиксар започна да си тананика доволно, докато подготвяше лазерния бръснач.

Подръпването в стомаха на Тина се превърна в пърхане на пеперуди. Сърцето ѝ заби лудо в гърдите и тя изпусна разтреперано дъх. Господи, това беше само подстрижка, защо бе толкова нервна?

ГЛАВА 3

— Капитане, управителят на станцията ни даде позволение да кацнем в дока на Деранти и ви отпусна три часа да приберете половинката си. Хиврас и Селдин ще ви чакат в хангара.

Сорвър скочи на крака, когато чу гласа на командира си през комуникационната система. Крайно време беше, мамка му!

— Благодаря, командире. Ще ги чакам в хангара — отвърна той.

След едно протягане и дълбок болезнен стон, Сорвър напусна покоите си и се насочи към площадката за кацане на кораба си. Господи, тялото му гореше от болка. Всяко движение предизвикваше страдание, всеки мускул бе стегнат, сякаш се бе бил в битка и я бе преживял едва-едва.

Баврик бе препоръчал да си даде повече време, за да възстанови силите си, но вкоренената до костите му нужда да предяви претенции над половинката си го влудяваше, откакто се бе събудил. Никой друг мъж не описваше зова така, както го усещаше Сорвър.

Разкъсващата нужда да потъне с члена и зъбите си в тялото на половинката си го дърпаха навън от кораба му. Трябваше да стигне до нея. Трябваше да я намери и да я вземе. Може би тогава щеше да почувства някакъв мир, вместо настоящата болка, раздираща стомаха му. Той едва забеляза подрусването на кораба, когато кацнаха на дока, и излезе през хангара направо в станция Деранти, а двамата му охранители бързаха след него.

Сорвър отдели миг и потисна нетърпението си. Все още нямаше пълен контрол над тялото си, но да открие, че е голям колкото останалите мъже на Моргат, му достави удоволствие.

В ранните часове на трансформацията си се тревожеше, че може да стане по-малък като мъничката си половинка. Това бе преди промяната да го удари толкова бързо и толкова силно, че бе изкрещял, когато коленете му подадоха. Тогава вече нямаше никакво мислене или тревоги. Просто се опитваше да преживее агонията от промяната.

Не е било нужно въобще да се тревожи. Той все още бе висок колкото братята си, мускулите му бяха все така твърди и големи, но новата му, по-мека и нежна кожа беше голяма пречка по време на бой, а другите промени го правеха по-лесен за нараняване и много по-малко опасен.

Една от тези промени пулсираше в панталоните му, упражнявайки силен натиск в долната част на стомаха му, което едновременно му носеше удоволствие и болка. Беше изгубил ноктите си, но поне зъбите му си бяха същите, нещо, за което бе невероятно благодарен.

Тези зъби щяха да са му нужни, за да завърши ритуала по чифтосването, като захапе за втори път половинката си, а това бе нещо, което нямаше търпение да направи. Тялото му почти трепереше от нетърпение. Откриването на една толкова борбена жена го изпълваше със задоволство. Тя може и да беше малка, но беше изключително смела. Той може и да идваше от раса, която цени смирените, нежни жени, но никога не бе мислил, че подобна жена ще е подходяща за него. А неговата половинка бе перфектна. Толкова адски перфектна.

Нямаше търпение да потъне в нея и да я направи своя. Беше му се наложило да направи малко проучване на път за Деранти и всичко, което бе прочел и видял, го правеше още по-нетърпелив да се докопа до нея.

Опитът на половинката му да избяга не просто го развесели, но бе запалил искра вътре в него, която все още гореше силно. Беше доволен да открие, че ароматът ѝ представя нейната индивидуалност, а вкусът на сочната ѝ кожа бе подпечатал сделката.

Баща му бе бесен от избора му на половинка, както и от самия факт, че се е чифтосал, но не можеше да направи нищо. Трябваше да завърши чифтосването или щеше да умре, но малката му половинка щеше да изненада баща му. Сорвър усещаше, че му предстоеше да се изправи пред много предизвикателства с нея. Само мисълта за това го накара да потърка нетърпеливо ръце. Баща му не можеше да каже нищо, което би го накарало да съжалява, че я е избрал за своя половинка.

Ако се наложеше, щеше да се бори с баща си, за да я задържи. Всъщност, той можеше да направи едно нещо, с което да гарантира, че никога няма да се разделят. Ако обвърже душата си с нейната, баща му

нямаше да има друг избор, освен да я приеме. Сорвър присви новите си меки устни. Точно това щеше да направи. Нямаше да даде възможност на половинката си да му откаже. Може би по-късно щеше да му се наложи да дава обяснения, но така или иначе щеше да бъде късно.

Сорвър погледна надолу по коридора, още по-решителен да прибере половинката си и да завърши чифтосването, отколкото преди няколко минути. Тази част от Деранти изглеждаше точно като дузина други станции, на които е бил през годините. Здрави подове, покрити с плочки, скучни, безлични стени и тавани с полеви ограничителни арки, разположени на равни интервали по дължината на коридора за подсигуряване на сигурността. Знаци на стената, написани на езика на Коалицията, му показваха пътя през коридорите към средата на станцията.

Тръпката в стомаха му го дърпаше в тази посока. Как ли щеше да изглежда малката му половинка след трансформацията и дали щеше да бъде такава, каквато си я представяше в сънищата си? А какви прекрасни, живи сънища бе имал той. Беше почувствал мига, в който тя завърши трансформацията си. Всички мъже усещаха, когато половинките им са преминали през преобразяването. Това бе генетично заложено предупреждение, че имат малко време, за да предявят претенциите си над половинките, след като промяната приключи, иначе нуждата ще ги подлуди и вероятно ще умрат.

Безличният коридор се превърна в просторен, с блестящи подове и стени. Вече се приближаваше. Нуждата в стомаха му ставаше все по-настоятелна. Дърпаше го напред, докато следваше знаците към търговската част на станцията. Стражите му вървяха след него, а тропането на ноктите им по полирания метален под се чуваше силно и отчетливо.

Деранти бе голяма търговска станция, с най-вече преходни обитатели. Бяха направили проучване, преди да дойдат тук, и знаеха, че ще има много раси, от които да избират, но Сорвър бе единственият, който откри тук достойна жена за чифтосване.

Хората го гледаха и се отместваха от пътя му, докато той преминаваше през препълнените коридори на станцията. Устните му се извиха, а ниско ръмжене се надигна от гърдите му. Всички бяха слаби, толкова слаби. По дължината на коридора имаше врати, стаи,

отдавани под наем за кратък или дълъг период от време. Стаите на персонала бяха в друга секция, а „Медикал“, където бе предположил, че ще бъде половинката му, се намираше на две нива под търговския център.

Но вътрешното му чувство не го отведе до един от големите асансьори, който да го свали до „Медикал“. Отведе го в центъра на забързаната търговска зона, която бе пълна с търговци, ресторанти и кафенета, със спокойни кътчета за отдих, към малък магазин със стъклена стена, заемаща цялата предна част.

Магазинът бе пълен с хора, но жената, стояща на първия стол, привлече вниманието му.

Господи, виж само косата ѝ. Великолепна бе най-точната дума, с която да я опише. Беше тъмночервена на цвят, а края на плитката висеше на няколко педи от пода. Перфектен признак за успешна трансформация. Толкова дълга коса и то с такъв наситен цвят само щеше да потвърди статуса ѝ, когато я отведеше у дома.

Сорвър бе мислил, че естествената ѝ оранжево-червеникава коса е красива, но променената коса на половинката му бе гъста, лъскава и той започна да си мечтае как увива плитката ѝ около ръката си, за да дръпне главата ѝ назад и да плякосо устата ѝ. Членът му запулсира в съгласие, стряскайки го. Все още не бе свикнал с човешките си сексуални органи. Този орган го правеше уязвим по начин, който не му бе приятен, а веселието на Баврик щом откри промяната беше малко унизително.

Деликатният профил на половинката му загатваше за красотата ѝ. Тя беше красива, когато я видя първия път и ѝ даде първата захапка на чифтосването. Дори със сълзите, стичащи се по лицето ѝ, и чертите ѝ, изкривени от болка, той бе видял меките щедри устни, малкото вирнато носле и високите извивки на скулите ѝ. Чертите ѝ бяха грациозни, елегантни и напълно удивителни.

Половинката му разговаряше оживено с мъжа, стоящ зад нея. Тя кимна с глава и по лицето ѝ се разля широка усмивка.

Тихо ръмжене се надигна в гърдите му. Той бе почти до нея. Нима тя искаше да отреже косата си? Не. Не можеше да го направи. Приемането ѝ в обществото му зависеше от това да има дълга коса.

Времето сякаш се забави, докато той вървеше все по-бързо и по-бързо, а тихото ръмжене, излизащо от гърдите му, караше хората да

отскачат от пътя му.

Мъжът с четирите ръце от расата Рамберл държеше блестящ лазерен бръснач в една от ръцете си, а с друга държеше косата на половинката му. Мъжът вдигна бръснача, снишавайки го на нивото на стола. Сърцето на Сорвър се сви и той стисна силно юмруците на ръцете си, правейки последните няколко крачки.

— Не режи косата й! — заповяда той, заставайки на прага.

* * *

Пиксар застина зад нея, както си стоеше с бръснача в ръка. Тина обърна глава, за да види един мъж, заемащ цялата входна врата на салона с тялото и крилете си.

Дъхът заседна в гърлото й и стомахът й се преобърна. Нито звук, нито движение, нито разговори се чуваха зад нея. Напрежението в салона нарастваше все повече, докато Тина гледаше мъжа.

О, Божке! Уау, зашеметяващ. Тя позволи на погледа си да се плъзне по тялото му, оглеждайки широките рамене и мускулести ръце. Би могъл да изстиска живота от човек с тези ръце. Тръпка премина надолу по гръбнака й. Никога не е била с мъж с такива огромни пропорции. Той й напомняше на баща й, а тя бе виждала и бе изпитвала от първа ръка какво може да направи един мъж с подобна сила. Тя опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото й.

Имаше едрото мускулесто тяло на воин, на гърдите си носеше нагръдник, а различни оръжия бяха закачени за ханша и бедрата му и притискаха дрехата, която бе облякъл от кръста надолу, към тялото му. Кой беше той?

Тина позволи на погледа си да се плъзне обратно по цялата му дължина към изпънатите мускули на шията му и лицето му. Лице, което би открила в някое списание за мъжка мода на Земята, ако не бяха жълтите очи с вертикални зеници. Леко движение я накара да откъсне поглед от неговия към тъмнозелените му криле, които плеснаха във въздуха и се прилепиха плътно към гърба му.

Ох. Ооох! Значи това беше половинката й. Тази удивителна комбинация от Моргат и човек беше нейна. Боже, той изглеждаше толкова апетитен, че да го схруска човек. Прави черни вежди стояха

сморщено над очите му, а черната му коса се спускаше свободно около лицето му. Дълги къдрици висяха зад раменете му, стигайки до кръста му. Тина никога не бе харесвала мъже с дълги коси, но половинката ѝ изглеждаше адски секси.

Горещина се надигна ниско в стомаха ѝ, леко туптене между бедрата ѝ я накара да се бори да поеме дъх и да сграбчи подлакътниците на стола. Тялото ѝ искаше да отиде при него и да се обвие около него. Искеше да почувства горещината му, притисната към себе си, докато твърдият му член се движи вътре в нея. Тина се сгърчи на стола, докато тялото ѝ се подготвяше за инвазията му.

Добре, добре, той определено бе прелестен, но... можеше да е пълен тъпак. Не, тя вече знаеше, че е задник. Беше я захапал и я бе обявил за своя половинка, без да поиска разрешението ѝ. Определено беше задник. Тина нямаше време за задници, а само времето би казало дали той бе като баща ѝ. Огънят в стомаха ѝ отново пламна. Как смееше да е толкова секси и да я кара да го желае въпреки чувствата ѝ? Тина изскърца със зъби и стисна подлакътниците на стола толкова силно, че пръстите ѝ побеляха.

Тя откъсна поглед от половинката си и погледна към огледалото.

— Режи, Пиксар.

Изад нея се чу тихо ръмжене.

— Ако отрежеш косата ѝ, ще те изкормя.

Тина обърна глава назад със стиснати зъби, за да погледне към внушителната мъжка форма. Два метра и петнадесет сантиметра заплашителна, агресивна, показна мъжественост беше определена заплаха за спокойствието ѝ. Със съкрушителното си присъствие той подкопаваше основите на решението ѝ да бъде силна и това я ядоса адски много. Тъп арогантен мъжкар.

— Няма да го направиш — каза Тина. — По вашите закони аз съм свободна да правя това, което си поискам, докато не се чифтосаме. Докато не ме захапеш втори път, мога да правя каквото пожела. Точно сега искам да се подстрижа. След това ще отида в стаята си, за да си събера вещите, и чак тогава ще ти позволя да ме отведеш на кораба си. Може да ме почакаш отвън или на кораба си, ще дойда, когато съм готова.

Двамата се гледаха един друг, първата от серията битки, които Тина знаеше, че предстояха. Блестящите му жълти очи бяха приковани

в нейните и тя усещаше тежестта на погледа му, тежестта на волята му, която опитваше да я подчини, но отказа да се предаде. Лека усмивка повдигна ъгъла на устните му, когато той вдигна едната си сексапилна вежда, а в погледа му блеснаха весели искри, но това не спря разперването на крилете му. Той плесна с тях толкова бързо, че тя се задъха. Секси звяр. Тина едва потисна раздражената си въздишка. Никой мъж нямаше правото да бъде толкова възбуждащ, че да я кара да иска да му скочи в мига, в който го срещне. Проклет да е.

— Тогава, предполагам, е най-добре да се чифтосам с теб — каза той.

Шокирани въздишки проехтяха в салона, а Пиксар подръпна косата ѝ. Нима той трепереше?

Тина се обърна обратно към огледалото, освобождавайки половинката си, като каза:

— Пиксар, може да продължиш.

Дълбок и нисък смях се разля по кожата ѝ като топъл мед, изкушавайки и примамвайки с обещания за сексуални удоволствия. Тина преглътна и потръпна, извивайки се вътрешно, докато между бедрата ѝ се събираше влага, подготвяйки я за него. Защо трябваше той да е толкова секси и толкова силен? Ако се бе оказал някой скучен и по-малко... по-малко поразителен, по-малко той, нямаше да има проблем с това да му устои, но беше повече от хубавата му външност. Тя можеше да види интелигентността в жълтите му очи, а нея никога не я е бивало да общува с умни мъже.

Тя изписка, когато той я вдигна от стола и я притисна към нагръдника си без никакво предупреждение. Пиксар изруга на рамберлски език зад нея, докато половинката ѝ я изнасяше от салона. О, господи! Той беше задник, глупав, секси, задник. Тина се извиваше и въртеше в ръцете му, решена да стъпи на крака и да получи това, което желаше.

— Пусни ме долу! — настоя тя, докато ароматът му започваше да прониква през раздражението ѝ. О, по дяволите. Той ухаеше на летни ноци и нещо пикантно.

— Стой мирна, малка половинке. Ще ти обясня всичко и ще разбереш защо не мога да ти позволя да си отрежеш косата. Засега се налага да ми кажеш къде е стаята ти, за да може да събереш нещата си.

— Гърдите му вибрираха срещу нея, докато говореше, изпращайки шокови вълни от усещания през нея.

Тина се отпусна изтощена в ръцете му и изпръхтя раздражено. Защо трябваше да е толкова разумен? Нямаше да успее да му бъде ядосана, ако не се държи като задник. И защо е толкова огромен като танк? Беше виждала снимки в учебниците по история в гимназията и той бе също толкова твърд и внушителен като тази древна бойна машина от Земята.

— Мислех си, че ще се чифтосаш с мен? — попита тя.

Той се изсмя тихо.

— О, ще го направя, но нямаме време за това точно сега. Трябва да напуснем станцията след по-малко от три часа. Сега, накъде е стаята ти?

Чакай. Три часа не му бяха достатъчни, за да правят секс? Какъв секс смяташе да правят? Тя отново започна да се върти, опитвайки да го накара да я остави да стъпи на краката си, но той просто я стисна по-силно до гърдите си. С нагръдника му, притиснат плътно към нея, не беше най-удобната позиция.

— Мога да вървя — каза му тя. — Моля те, пусни ме да вървя сама.

Тина започна да се отпуска, когато той я плъзна бавно надолу по тялото си, оставяйки я да стъпи на пода. Тя можеше да почувства всеки твърд милиметър от него, притиснат към тялото ѝ, включително и дебелия ерекция, опъваща панталоните му. Тя опита да заглуши стона, който се изтръгна от гърлото ѝ, когато между бедрата ѝ отново избухна топлина. Как бе възможно този мъж да има такова въздействие върху нея?

Тина се обърна, сумтейки, и тръгна надолу по коридора, а мускулите на гърба ѝ бяха силно изпънати. Хич не ѝ се отразяваше добре да знае, че той може да я възбуди до крайност само като си стои там и изглежда секси. А дразнещият мъж дори не си бе свалил дрехите все още.

Стаята ѝ беше при тези на останалата част медицинския персонал на долния етаж. Тина вървеше напред, а тримата мъже от Моргат я следваха, без да кажат нито дума. Тя предпочете да използва стълбите, вместо асансьора. Ароматът на половинката ѝ направо щеше да я подлуди в затвореното пространство.

Горещината му затопляше гърба ѝ, толкова близо бе той, и Тина искаше да се облегне назад, за да почувства твърдото му жарко тяло, притиснато към своето. Искеше да усети силните му ръце да я обгръщат и да я притискат към него. Господи, какво ѝ причиняваше той? Тина никога преди не се бе държала така с някой мъж. Винаги е била болезнено независима и бранеше сърцето си, за да не допусне някой мъж да я нарани така, както баща ѝ нараняваше майка ѝ.

Дали той щеше да бъде такъв? Дали щеше да преследва други жени? Да вдига ръка, щом се осмели да му иска обяснения? Нямаше да остане с него, ако се окажеше такъв. Нямаше да му позволи да стъпче сърцето ѝ. Разбира се, това беше, ако въобще се влюби в него, а точно сега му бе толкова ядосана, че се съмняваше да се случи скоро.

Те бяха на половината път към стаята ѝ, когато половинката ѝ, която я следваше толкова от близо, че бе като жива дишаща нейна сянка, попита:

— Как е името ти, малка половинке?

— Тина Греъм — отвърна тя без колебание. Тихо ръмжене извибрира във въздуха, изпращайки тръпка на възбуда през нея. Тялото ѝ се овлажни само от близостта му.

— Приветствам те, Тина Греъм. Аз съм Сорвър, трети принц на Моргат.

Тина се спъна и две огромни ръце се обвиха около нея, за да я задържат на крака.

— Принц? — изписука тя. О, боже! Това обясняваше стражите, които се движеха след него и арогантното му поведение.

Тих смях стопли кожата ѝ, а дъхът му на тила ѝ изпрати тръпка надолу по гръбнака ѝ.

— Да, но не бива да се тревожиш. С двама по-големи братя е малко вероятно някога да стана крал.

Небеса, тя щеше да бъде принцеса. Когато той притисна лице към врата ѝ, в стомаха ѝ запърхаха пеперуди. От устните ѝ се изтръгна лека въздишка, когато езикът му близна тила ѝ. О, боже, това въобще не беше отвратително. Не и както когато я бе облизал преди промяната. Тина изскимтя, звук, който никога не бе издавала през живота си, а лицето ѝ се покри с руменина.

— Хмм, харесвам този звук. — Шумоленето на крилата му, когато ги раздвижи, ѝ показа вълнението му.

Тя бе научила от таблета, че Моргатите са тренирани да държат крилата си напълно неподвижни през цялото време. Леките, неволни движения показваха слабост и досега неговите показваха, че е под огромен стрес.

— Хайде, Тина. Времето ни изтича — каза половинката ѝ.

Тя кимна бързо и отново потеглиха.

Отне им още десет минути, за да стигнат до стаята ѝ. Сорвър изпълни пространството и Тина бе благодарна, че другите двама останаха отвън. Тя обикаляше около Сорвър, седящ на един малък стол, който бе довякъл от кухненския кът, и събираше вещите си в два сака. Докато свърши, им оставаха само петнадесет минути.

— Готова съм — каза тя на Сорвър и се обърна към него с по един сак в ръка.

Той тръгна към нея, а горещият му поглед я обходи от глава до пети. Какво ли виждаше, докато я гледаше? Определено не изглеждаше в най-добрата си форма. Все още носеше униформата си, която не бе нищо специално, а сивият цвят никак не подходеше на кожата ѝ. Той взе единия ѝ сак в едната си ръка, а с другата обгърна вече свободната ѝ, много по-малка длан. Меката кожа на дланта му бе прекрасно топла срещу нейната, а пръстите му бяха дълги, тънки и силни, когато се преплетоха с нейните.

— Хайде, принцесо, време е да тръгваме.

От думите му лъхаха много повече намерения. Тина нямаше съмнение, че веднага щом напуснат станцията, той щеше да предяви претенциите си над нея, и вътрешно тя изпитваше низ от смесени чувства. Нуждата измъчваше тялото ѝ, въпреки че тя все още му бе ядосана. Да му позволи да подсили връзката им не значеше, че ще му позволи да я тъпче, но нямаше да се бори с него за това. Много скоро щеше да му покаже каква жена е избрал за своя половинка. Истината бе, че нямаше търпение да го направи.

Стигнаха до кораба само няколко минути преди крайния срок. Сорвър я преведе през кораба покрай тремавите, безименни форми на екипажа му до това, което според нея бяха покоите му. Беше добре, че Тина бе видяла снимки на Моргатите, иначе щеше да изпищи, щом видя един от тях.

Те се извисяваха над нея, високи колкото Сорвър или малко по-ниски, с крила, притиснати към гърбовете. За миг крилата им я

изумиха, тъй като в горната си част, онази, която се извисяваше над главите им, имаха по един дълъг извит нокът. Дали и Сорвър имаше такива? Тя погледна към бъдещата си половинка. Дам, и той имаше. Как не ги бе забелязала досега?

Изпита странната нужда да погали тъмнозелената им повърхност и интересните зелени люспи, само за да види какви са на допир. Всички мъже в екипажа имаха ярки, почти флуоресцентни жълти очи с издължени зеници. Тези очи бяха малко плашещи. Макар да знаеше какво да очаква, видът им все още я караше да потрепва. И, господи, зъбите им!

Това обясняваше защо болеше толкова много, когато Сорвър я захапа. Устите им бяха пълни със зъби, но за разлика от крокодилите, които бе виждала на един празник, техните резци не стърчаха извън устните им.

Моргатите бяха еволюирали страховито. Всяка част от тях, дори опашките им, които бяха дебели колкото ръката ѝ с остър шип в края си и остри нокти на краката си с четири пръста, бяха оръжия. Но това не беше достатъчно. Никак даже. Заедно с опашките и ноктите на краката, те имаха и дълги нокти на пръстите си. Тези мъже нямаха нужда от пистолети или ножове. И все пак бяха отрупани с оръжия както по ръцете, така и по краката си.

Голи от кръста нагоре, всички носеха странни поли, подобно на шотландските килтове. С оръжия, завързани на краката им и промушени през поличките, изглеждаха доста странно.

Сорвър хвърли единия сак на пода в покоите си, издърпа другия от ръката ѝ и го метна при първия, преди да я издърпа извън стаята и надолу по коридора, без да ѝ даде възможност да разгледа стаята.

Тина се стараяше да не изостава, докато дългите крака на Сорвър ги водеха надолу по коридора. Защо бързаше толкова много? Корабът му бе много по-различен от всички други, на които се бе возила Тина. Голи жици и кабели минаваха през стените на коридорите. Подът бе от метални плочи, подобно на другите, на които се бе качвала, и Тина се изкикоти, като си представи как Моргатите се опитват да ходят по подовете с решетки като на някои кораби.

Дори докато бяха в асансьора, си личеше, че това не е пътнически кораб. Тина се вкопчи в ръката на Сорвър, когато тялото ѝ залитна. Той я издърпа от асансьора и влезе в командната зала.

Настани я в скута си, след което се отпусна на капитанския стол. Тина застина, когато твърдите очертания на члена му се притиснаха към дупето ѝ.

Когато Сорвър зае мястото си, екипажът му стартира излитането. Явно бяха чакали само знак от капитана си. Минути по-късно корабът напусна станцията и те потеглиха.

Тина се загледа през люка към открития космос, докато Сорвър разговаряше на моргатски език с друг мъж. Дали този беше командирът му? Тогава половинката ѝ я вдигна от скута си, оставяйки я да стъпи пред него. Светлите му очи блеснаха с изкустителен блясък, когато погледна към нея.

О, господи! Тя си пое разтреперано дъх.

— Бягай, Тина! — заповяда той.

Тина се усмихна самодоволно, когато през тялото ѝ премина вълна от желание. Но отказваше да го улеснява.

— Не! — отвърна тя.

ГЛАВА 4

Очите на Сорвър блеснаха, а крилата му се издигнаха нагоре зад специалния стол, проектиран за раси с криле.

— Няма да се подчиниш на половинката си? — Гласът му бе тихо ръмжене, което я обля, загарявайки вътрешностите ѝ.

Тина повдигна едната си вежда и каза:

— Все още не си ми половинка, хубавецо. Просто имаш намерения към мен. Както и да е, нямам никакво намерение да ти се подчинявам. Ако си искал някоя смирена половинка, която да следва всяка твоя заповед, значи си избрал грешното момиче.

Тихото му ръмжене бе единственото предупреждение, което получи. Той скочи от мястото си и Тина изписка от изненада, когато я сграбчи. Сорвър я понесе на ръце извън мостика, съпроводен от смеха и подвикванията на мъжете от екипажа си, преди Тина дори да успее да премигне.

Тръпки на желание заляха тялото ѝ, докато възбудата се надигна в нея. Влажната нужда на тялото ѝ мокреше костюма, с който бе облечена. Господи, дори не беше необходима любовна игра. Вече бе толкова мокра, че той можеше да се плъзне в нея на мига. Тялото на Тина се стягаше с всяка глътка въздух, която поемаше, а ароматът на половинката ѝ караше главата ѝ да се замайва. Лудост! Това бе лудост. Как бе възможно да се нуждае от него толкова силно?

Сорвър нахълта в стаята си и я пусна да стъпи на пода точно пред огромното легло. Той я завъртя грубо, хвана задната част на костюма ѝ и буквално го съдра от тялото ѝ. Хладен въздух обля сгорещеното ѝ тяло и тя потръпна толкова силно, че залитна. Утробата ѝ се свиваше, клиторът ѝ тръпнеше от толкова силна нужда, че почти изпитваше болка, докато си поемаше накъсано дъх.

— Прекалено късно е да се боиш, малка половинке — промърмори тихо Сорвър, притискайки се към вече голата ѝ кожа, люспите по гърба и задните ѝ части.

Студената повърхност на нагръдника му, опрян в нея, бе доста отрезвяващ, но въпреки това не успя да откъсне мислите ѝ от твърдия му член, притиснат ниско до гърба ѝ, изпращайки тръпка на възбуда към женствеността ѝ.

Тина запази мълчание. Много скоро щеше да научи, че не се бои от него. Не ѝ бе дал никаква причина да се страхува.

Топлите му ръце докоснаха раменете ѝ, а кожата на дланите му бе много топла и изненадващо гладка. Той я притисна с лице надолу към все още застланото с покривка легло и Тина не се възпротиви. Тя искаше това, което щеше да се случи. Нямаше никакъв начин, по който би могла да го спре. Леко отмятане настрани и плитката ѝ вече не му се пречкаше, когато ръката му се плъзна по гърба ѝ и я помилва. Тина изви гръб при докосването му като котка, която обича да я гаят, а от гърлото ѝ се изтръгна тих стон. О, да. Точно така, хубавецо.

Дълбоко ръмжене отекна в стаята, когато погали люспите ѝ. Той прокара ръка по ханша ѝ, надолу по задните ѝ части и между бедрата ѝ, където тя копнееше да бъде изпълнена. Краката ѝ трепереха и тя едва не започна да го моли да го направи, да проникне с пръстите си в нея.

Вик от истинско удоволствие се изтръгна от гърлото ѝ, когато той тласна два пръста в нея. О, господи! Краката на Тина се разтрепереха, докато вътрешните ѝ мускули се стегнаха около пръстите му. Беше сладка, сладка агония, едновременно достатъчна и недостатъчна. Изненадано сумтене отекна из стаята и след кратко шумолене той притисна главичката на члена си срещу женствеността ѝ, заменяйки пръстите, които бе измъкнал от нея миг преди това.

Още едно скимтене от нужда се изтръгна от устните на Тина, докато той започна да прониква в нея с дебелия си ерекция, милиметър по милиметър, разтягайки нежната ѝ плът. С леки тласъци потъваше малко по малко в нея. Тина трепереше от нужда, докато той я завладяваше бавно с члена си. Наложил се да се бори да поеме дъх, докато силното удоволствие и лекото парене се сливаха в тялото ѝ, докато той я изпълваше повече, отколкото някога бе предполагала, че е възможно.

Сграбчвайки покривката върху леглото, Тина се подготви и разтвори крака, за да му осигури повече място. Тя се нуждаеше от това. Имаше чувството, че нищо повече няма да е същото, след като я

ухапе отново и приключи ритуала по чифтосването. Нещо вътре в нея желяеше втората доза от отровата му, нещо, което назряваше вътре, което дремеше и чакаше времето му да настъпи.

Стоните на Сорвър маскираха всеки звук, който издаваше тя, докато бедрата му най-после не се опряха в нейните. Грубият плат на дрехите му се притискаше към свръхчувствителната ѝ кожа. Беше вълнуващо и караше сърцето ѝ да бие лудешки, а тялото ѝ да става все по-влажно за него. Имаше нещо еротично в това той все още да е облечен, докато тя бе напълно гола.

Ерекцията му я изпълваше изцяло и Тина осъзна, че е на ръба на освобождението. Вагината ѝ започна да се свива в леки спазми около члена му. Тя простена, когато той погали гърба ѝ с топлите си ръце, преди да сграбчи бедрата ѝ. Тина извика, когато Сорвър вдигна краката ѝ във въздуха. Ръцете ѝ не издържах и тя се отпусна на лакти. Тогава той започна да се движи и пред очите ѝ избухнаха звезди, когато половинката ѝ я изпрати по спиралата на невероятно силен оргазъм още с първия си тласък.

— Да! О, господи, Сорвър. Не спирай. Моля те, не спирай — стенеше Тина.

Тя изскимтя, когато той започна да я милва отново, отскубвайки я от безчувствеността след мощния оргазъм, за да започне да подклажда следващия. Екстазът се изливаше върху нея на вълни, започвайки от пулсиращата ѝ женственост и разливайки се от главата до петите ѝ. Сексът не би трябвало да е такъв. Толкова всепоглъщащ. Крадящ не само дъха ѝ, но и мислите и разума ѝ.

Тина едва успя да събере достатъчно ума си, че да се вкопчи в покривката на леглото, докато той се тласкаше силно в нея, а бедрата му се удряха в задните ѝ части.

— Взимаш ли ме за своя половинка, Тина? Обещавах ли винаги да се подчиняваш на половинката и на краля си? — попита настоятелно Сорвър зад нея.

— Да! — простена тя, докато той продължаваше да тласка.

— Обещавах ли да обичаш синовете ни и да цениш всеки моргатски живот, на който помогнеш да дойде на този свят?

Остър вик се изтръгна от гърлото ѝ, когато се зададе нов оргазъм, карайки вътрешните ѝ мускули да се свият около ерекцията му. Той сграбчи грубо плитката ѝ и дръпна косата ѝ назад.

— Отговори ми, паври — заповяда Сорвър.

Да му отговори! Трябваше да го направи, но не можеше да мисли, можеше само да чувства. Отвърна му, без напълно да разбира това, с което се съгласява.

— Да! Бебета... ще ги обичам, всичките.

Ниското му ръмжене изпрати вълна от удоволствие през тялото ѝ. Твърдият метал на нагръдника му бе притиснат към голата ѝ кожа и към люспите ѝ, усилвайки многократно усещанията, когато той простена следващите думи до ухото ѝ:

— Обещавах ли да позволиш на любовта да разцъфне помежду ни и да позволиш душите ни да се слоят?

Тина нямаше идея какво ѝ говори и бе прекалено оглупяла от удоволствие, за да обмисли последствията от действията си, или за това, че обещавайки да позволи на любовта да се зароди помежду им, щеше да я направи по-уязвима за този мъж, отколкото някога е била през живота си.

На този етап тя просто не можеше да говори, затова всичко, което успя да направи, бе да кимне с глава и да простене, когато той продължи да се тласка в нея. Тялото ѝ крещеше за освобождение и всяко плъзгане на ерекцията му навътре ѝ причиняваше почти болезнено удоволствие. Той щеше да я накара да му се моли. Не можеше да издържи повече.

— Тогава, Тина Греъм, приеми семето ми и изискванията ми към тялото, сърцето и душата ти.

Сорвър разкъса няколкото парчета от ризата ѝ, които бяха останали по раменете ѝ и впи зъби в мускула на рамото ѝ, противоположно на това, което бе захапал първия път. Тина изкрещя, когато започна да се спуска по спиралата на удоволствието, а вътре в нея нещо сякаш се обърна, правейки място за него.

Силните тласъци на Сорвър я избутваха напред по леглото, а бедрата му се блъскаха в нейните, докато се стремеше към оргазма. Толкова много сила, толкова много мощ. Можеше да я строши на две, ако не внимаваше. Стомахът на Тина се сви, но усещанията прогониха всеки страх, който би могла да изпита. Викът ѝ, примесен с този на половинката ѝ, изпълни стаята, когато двамата едновременно стигнаха до върха.

Този път отровата на Сорвър не ѝ причини болка, а само топлина, която изпълни тялото ѝ. Възелът в стомаха на Тина се отпусна, изпращайки приятно усещане по цялото ѝ тяло.

Тя се отпусна на леглото, борейки се да си поеме дъх след опустошителните вълни на удоволствието. Тялото ѝ бе отпуснато като сварен макарон, но тя се усмихна и лек задъхан кикот се изтръгна от гърлото ѝ. Би могла да свикне да прави подобен секс. Може би чифтосването със Сорвър не беше чак толкова лошо, и все пак не бе готова все още да загърби гнева си.

По някаква причина, тя можеше да почувства задоволството, туптящо дълбоко в гърдите на Сорвър като пухена топка от топлина. Можеше да чувства и все още твърдия му член да я изпълва. Беше малко странно да умее да усеща какво изпитва той, но някак беше правилно. Сякаш бе редно да е така, сякаш досега в нея бе имало някаква празна част, която той запълни.

Това ли имаше предвид, когато говореше за сливане на душите? Трябваше да му е бясна, задето не ѝ каза какво ще се случи, но по някаква причина... не беше. Беше права. Нещата наистина се промениха. В нея се бе случила фундаментална промяна, но Тина бе прекалено доволна, за да се бори с нея. Утре щеше да анализира какво се бе случило. Точно сега смяташе просто да се наслади на Сорвър. По-късно щеше да има достатъчно време да бъде ядосана.

Сорвър не бе напълно задоволен. Нуждата му сякаш дълбаеше дупка в стомаха ѝ, остра и настоятелна, но тя долови и още нещо. Той бе много загрижен или притеснен. Може би мислеше, че я е наранил. Някои раси можеха да се чифтосват само веднъж на нощ. При други цикълът на чифтосване определяше колко пъти и колко често да правят секс. Хората обаче бяха едни от щастливците, които можеха да го правят по цяла нощ, всяка нощ. От това, което виждаше, мъжете от Моргат бяха другите щастливци.

— Кое намираш за толкова забавно, паври? — попита Сорвър и потърка нос в шията ѝ.

Наричаше я „любима“. Нежна топлина изпълни гърдите ѝ. Тина притисна бедра назад към половинката си и усети как членът му потръпна вътре в нея. Той простена срещу кожата ѝ, което изпрати вълна от леки спазми през тялото ѝ. Определено би могла да свикне с това.

— Какво знаете за моята раса? — попита Тина, опитвайки се да не се размее, защото Сорвър продължаваше да стои застинал зад нея. Членът му... дебел и твърд... тръпнеше от нужда вътре в нея.

— Не много. Информацията за вас е криптирана и се дава единствено на тези, които трябва да ви лекуват. С толкова малко налична информация за расата ви хората ми отбягваха да търсят половинки измежду жените ви, но вкусът ти е така хубав, че съм готов да рискувам всичко, за да те имам.

Лека въздишка се отрони от устните на Тина, когато още една вълна от топлина обля гърдите ѝ.

— Е, хубавецо, за твоя информация можем да се чифтосваме по цяла нощ без почти никакви последици. Затова, ако си склонен, чувствай се повече от добре дошъл да използваш този твой чудовищен член и да се чифтосаш още веднъж с мен.

Той размърда ерекцията си в нея, карайки я да простене.

— Чудовищен, а? — попита той.

— Да, Сорвър. Адски грамаден си и те усещам по-добре от всеки, с който съм била. Сега млъкни и действай, или се разкарай, за да се погрижа за себе си — заповяда тя, завъртайки бедрата си.

През нея минаха част от обърканите му емоции и тя едва не се изкикоти. Това май привлече вниманието му?

— Можеш ли да го направиш? Сама да си доставиш удоволствие?

О, да, той определено бе любопитен.

— Дам — отвърна, а в гласа ѝ звънеше веселие. — И ако побързаш и правиш отново секс с мен, с радост ще ти покажа всичко, което знам за удоволствията на плътта.

Той може и да бе девствен допреди няколко минути, но определено учеше бързо. Ръмжейки, тласна бедрата си срещу нея и продължи с дълбоки, плавни тласъци, карайки нервите в тялото ѝ да експлодират като фойерверки в новогодишната нощ.

Тина се сгуши в Сорвър. Можеше много лесно да свикне с това. Никога не бе обичала да се гушка след секс, защото не бе искала мъжът да си мисли, че може да има някакъв шанс за връзка с нея, или че тя изпитва някакъв вид емоционална привързаност.

Но след четири часа секс и два душа в странната енергийна душкабина, тя нямаше сили да спре Сорвър, когато той я прегърна и я

притисна към себе си. Гола и задоволена до него, с крилата му, разстлани под нея, тя намери топлината му почти неудобна във вече доста влажната стая.

Тя въздъхна и позволи на тялото си да се отпусне истински за пръв път след ухапването. Част от нея настояваше, че трябва да е ядосана на Сорвър за всичко, което бе направил, но Тина продължи да я избутва настрана.

Никога не се бе чувствала така с някой мъж от миналото си. Обикновено мъжете я караха да се чувства нервна и агресивна. Но нещо в Сорвър бе изпълнило празнина вътре в нея, нещо, което успокояваше вродената ѝ независимост. Макар да имаше малко контрол над това, което щеше да се случи, поне веднъж не бе под напрежение и намираще липсата на стрес за много приятна. Повече от приятна дори. Беше прекрасно.

Сорвър почиваше под нея, сърцето му биеше с плавен ритъм, но вътре в нея някаква топлина и нещо, което не можеше да обясни напълно, изпълваше гърдите ѝ. Може би след време щеше да научи всичко за емоциите му. Но сега той много ѝ приличаше на доволен котарак. Нямахше да се изненада, ако започне да мърка.

Тя помилва нежно с пръсти тънките груби люспи отстрани на тялото му. След като той най-после свали дрехите си, след втория път, в който правиха секс, наличието на люспи не я изненада. Те покриваха кожата му от вътрешната страна на ръцете, надолу по бедрата му, през гърба и надолу по задната част на бедрата му.

За разлика от нейните, които бяха няколко нюанса по-светли от кожата ѝ, тези на Сорвър все още бяха тъмнозелени, каквито са били и преди промяната. По цвят бяха същите като тъмнозелените му криле и се комбинираха идеално с новата му човешка кожа, която бе в прекрасен златист цвят. С черната си коса и жълти очи изглеждаше много екзотично.

Изглежда той бе толкова възхитен от люспите ѝ, колкото тя от неговите. Не беше спрял да ги гали, откакто я взе в обятията си.

Всяка част от трансформацията ѝ бе невероятно болезнена. Благодарение на доктор Трагеш бе прекарала голяма част от нея в безсъзнание. Дали неговата е била подобна? И дали ако е бил в съзнание, Сорвър е изпитвал същата болка, докато е преминавал през всеки един етап?

— Доктор Трагеш ми каза, че промяната ми е била по-бърза от всички, които е виждал. Да приемам ли, че три седмици не е достатъчно дълго за нормална трансформация? — Тина попита Сорвър, след като полежаха известно време един до друг.

Истината бе, че не искаше да пита това, но искаше да разбере за промяната му и това бе добър начин да повдигне въпроса, без да го пита направо. Той можеше да я обвини за скоростта на трансформацията. Можеше да ѝ бе ядосан за това и да таеше недоволство. По някаква причина беше болезнено важно за нея той да приеме промяната.

Защо бе от такова значение? Господи, как можеше да очаква да не ѝ е ядосан, след като тя му бе ядосана за същото? Тя бе такъв лицемер. Тина стисна ръка в юмрук, там, където я бе отпуснала до тялото на Сорвър, а стомахът ѝ се присви. Не биваше да пита. Трябваше просто да се наслаждава на това да лежат мълчаливо един до друг.

— Да — каза Сорвър, прекъсвайки мислите ѝ. — На жената обикновено ѝ отнема поне шест месеца, за да премине през трансформацията. Обикновено през първия месец няма никакви видими промени. На отровата, която инжектираме, ѝ отнема време да нападне ДНК-то. Измененията стават постепенно, докато тялото се обновява, приемайки новата си форма. Лекуваме се бързо и предаваме тази своя способност на половинките си, за да може да се лекуват, докато се променят. Ако не предадем тази способност, повечето половинки ще умират по време на промяната.

Тина потрепери срещу него. Точно така, спомняше си как доктор Трагеш бе споменал нещо за жени, които умират, но доколкото си спомняше, бе казал, че жените са се самоубивали.

— Тогава, щом на жената ѝ отнема шест месеца да премине през трансформация, колко време трябва на мъжа? — Гласът ѝ бе леко разтреперан и колеблив. Наистина не биваше да пита това. Дали можеше да понесе отговора?

В таблета, от който учеше, нямаше никаква информация за това какви промени преживяват мъжете по време на процеса. Никой извън обществото на Моргат не бе виждал мъж по време на трансформация, но тя искаше да знае.

Сорвър застина под нея и стомахът ѝ се преобърна. Руменина обля лицето и шията ѝ. Тя се откъсна от ръцете му, поизправи се и погледна надолу към него, но той извърна лице настрани, отказвайки да я погледне. Той бе... засрамен или смутен. Гърдите на Тина се стегнаха, но този път от собствените ѝ емоции, не от неговите.

Тя много добре разбираше защо той се чувства по този начин и не знаеше какво да направи. Искаше да се изправи пред онзи, който го караше да се чувства така. Никой нямаше право да омаловажава някой, който изпитва болка, и да го кара да се чувства смутен и засрамен от реакциите си.

— Знаеш ли, когато бях на десет години, счупих ръката и крака си при инцидент — каза тя, гледайки надолу към гърдите му, а дланта ѝ бе притисната към силно туптящото му сърце. — Това беше най-ужасяващата болка, която бях изпитвала, докато ти не ме захапа. Докато бях в „Медикал“ по време на промяната, всеки път щом се събуждах, крещях, крещях и крещях. Накрая доктор Трагеш ме упои, защото започвах да събирам тълпа, а хората на станцията си мислеха, че ме изтезават.

Той обърна глава към нея и тя вдигна ръка от гърдите му, за да погали бузата му. Кожата на лицето му бе мека под пръстите ѝ. Без набола брада, която да дразни нежната ѝ кожа. Интелигентните му жълти очи изгаряха нейните, докато той търсеше нещо в тях. Какво търсеше?

— Сорвър, не ме е грижа, ако си крещял силно и дълго също като мен. Нищо от това, което си преживял по време на трансформацията, няма да ме накара да мисля лошо за теб и ще се изправя пред всеки, който мисли, че да крещиш по време на такава болка е слабост.

Силна тръпка разтърси тялото му и той обви ръце около нея, дръпна я към себе си и легна на една страна. Зарови лице в шията ѝ и обви криле зад гърба ѝ, затваряйки ги като в пашкул, обграждайки ги с топлината и аромата си. Леко пулсиране се надигна в тялото на Тина, а кръвта ѝ се сгорещи. Сега не бе време да изпитва възбуда. Тя никога не бе срещала мъж, който е така открит в емоциите си... не знаеше какво да прави, когато Сорвър ѝ показваше уязвимостта си.

— Откъде знаеш?

Гласът на Сорвър бе дрезгав, изпълнен с емоции, които Тина можеше да почувства през връзката им. За първия ден от обвързването

им това бе доста тежка ситуация. Може би беше време малко да я освежи.

— Такава съм — отвърна тя. — Просто съм супер умна.

Бяха нужни няколко мига, но тялото му потръпна под нейното и той се засмя срещу шията ѝ. Ахааа! Топлината отново я изпълни, започвайки от центъра на гърдите ѝ и разпространявайки се по цялото ѝ тяло, когато тя се усмихна и се сгуши в Сорвър, като докосна без да иска члена му с крак. В следващия миг в ухото ѝ прозвуча стон, когато членът му се събуди за живот. Отново? Нямаше да може още един път.

Тина трепна, когато с лице, все още притиснато в шията ѝ, Сорвър каза:

— Баща ми не беше никак доволен, че съм намерил половинката си, и бе дори по-разочарован от расата, която бях избрал. Съжалявам, Тина, но той няма да направи живота ни много лесен, а братята ми ме мъмреха, задето съм избрал толкова слаба половинка, която е направила и мен слаб. Точно затова не позволих да си отрежеш косата. Дългата коса е знак за сила. Моите хора мерят успеха на трансформацията по дължината на косите на мъжете и жените.

Тя почувства тежест на гърдите си и остро присвиване в стомаха си. Толкова силни емоции. Тя не можеше да ги разчете напълно и все пак беше очевидно, че те го оставят изтерзан и изложен на показ. Тина се напрегна, ноздрите ѝ пламнаха и тя стисна силно зъби. Шибани копелета! Сорвър се отдръпна леко назад, за да я погледне.

— Ти не си слаб — каза тя, свивайки ръце в юмруци. — Ти си над два метра висок, имаш по-големи мускули от всеки мъж, който съм виждала, и знам, че си невероятно умен. Използвай този ум, за да превъзмогнеш всичко, което баща ти и братята ти смятат за слабост, Сорвър. Не им позволявай да те стъпчат само защото си отишъл да намериш щастието си.

Той обви ръце около лицето ѝ, вдигна го нагоре, за да погледне в очите ѝ, а докосването му бе нежно, но твърдо.

— Откъде знаеш, че съм умен? — попита той.

Тина се плъзна нагоре по тялото му, докато не застанаха нос до нос.

— Мога да го видя в очите ти. Би могъл да постигнеш всичко, което пожелаеш, Сорвър, стига да си го наумиш.

Той я погледна за няколко дълги мига, преди през нея да преминат горещи пулсации. Каквото и да изпитваше той в момента, тя никога не бе усещала подобно нещо. Той започва да я милва, карайки тялото ѝ да затрепери. Дъхът ѝ секна при вида на огъня в очите му. Тогава той я целуна, свирепо и диво, карайки главата ѝ да се замая, а тялото ѝ да се стегне от желание.

Господи, учеше се бързо. Допреди няколко часа никога не бе целувал жена, а сега караше пръстите ѝ да се свиват и я оставяше задъхана. Той зацелува шията ѝ, а ръката му стискаше здраво пусната ѝ коса. Завъртя главата ѝ настрани и продължи да целува шията ѝ, а от гърлото му се изтръгна ниско ръмжене. Тина се вкопчи в раменете му, а тялото ѝ трепереше от силната нужда, надигаща се в нея, карайки я да забива нокти в раменете му.

— Сорвър — простена тя и изръмжа ниско. Нямахше да моли, отказваше, но проклет да е, той го правеше невъзможно.

Остри зъби ухапаха рамото ѝ, точно там, където я бе ухапал и по време на чифтосването. Вече заздравелия белег от ухапването му бе много чувствителен, както бе открил той последните два пъти, когато я ухапа, след като завърши ритуала. Силна тръпка премина през Тина и тихо скимтене се изтръгна от устните ѝ. Руменина плъзна по бузите ѝ... само той можеше да изтръгне от нея толкова безпомощен звук на силна нужда. Тя се задъхваше, докато се извиваше срещу него, нуждаеше се да бъде по-близо, да почувства ерекцията му дълбоко в себе си. Женствеността ѝ се свиваше, разтърсвана от спазми, докато търкаше клитора си срещу него.

Сорвър освободи рамото ѝ и се претърколи по гръб, повлече я върху себе си, и я нагласи както искаше, като държеше с две ръце бедрата ѝ. Той разтвори крилете си, давайки си място да маневрира и леко охлаждайки я, когато хладният въздух на стаята им докосна горещата ѝ кожа и люспите по гръба и задните ѝ части. Ниско ръмжене се откъсна от гърдите му и изпрати вълни от удоволствие към стегнатата ѝ вагина, която се опитваше да поеме ерекцията му.

Гърдите на Сорвър бяха точно там, пред лицето ѝ, а твърдите му мускули на практика я молеха да впие зъби в тях и да го ухапе. Венците на Тина я заболяха, а пръстите ѝ изтръгнаха. Тя бе почти напълно обладана от мисълта да драска и хапе. Искаше да го подлуди така, както я подлудяваше и той.

Господи, имаше нужда да го накара да се раздвижи. Толкова много искаше да свърши, че това леко я подлудяваше. Той продължаваше да пулсира вътре в нея, държейки я на самия ръб, но не и да я накара да свърши.

Тина завъртя бедра. Той трябваше да започне да се движи, по дяволите, но Сорвър просто сграбчи бедрата ѝ, задържайки я на място. Моля те, движи се! О, защо не се движеше? Тя заби нокти в твърдите мускули на раменете му и стисна зъби, когато сърцето ѝ започна да блъска лудо. Полъх от това, което Тина започна да оприличава на веселие, проникна в нея и тя изръмжа тихо.

Проклет да е, той много добре знаеше какво ѝ причинява, копеле. Тина оголи зъби, ръмжейки. Тя притисна уста към твърдия мускул и го захапа... силно.

Беше сякаш го удари светкавица. Сорвър изръмжа високо, а вълната от похотта и нуждата му почти я изумиха. Той започна да се тласка в нея силно, бързо и грубо. Ръцете му държаха бедрата ѝ толкова здраво, че вероятно оставяха синини. Тина се вкопчи в него, наслаждавайки се на интензивната, красива езда, на вкуса на кожата му срещу устните ѝ и на тялото му, което ги водеше към небесата.

Той беше нейната половинка, нейният мъж. Това, което имаха помежду си, вече бе специално, толкова по-различно от всичко, което бе имала преди с други мъже и по-различно от всичко, което някога бе желала. Как го бе направил... как я бе накарал да се чувства така, както не се е чувствала никога преди? И защо това я ужасяваше толкова силно?

Останала без дъх след оргазма, Тина се вдигна на ръце, които трепереха толкова силно, че едва не падна по лице върху гърдите на Сорвър. Мястото, на което бе впила зъби, вече бе заздравяло. Нямаше никакъв знак, че въобще го е хапала. Натезалият ѝ поглед срещна неговия и тя отвори уста, за да каже „Е, това беше весело“, но в същия миг корабът се разтресе и писъкът на алармите едва не спуска тъпанчетата ѝ.

— Принц Сорвър, атакуват ни! — дойде гласът на командира от системата за комуникации.

ГЛАВА 5

— Облечи се — заповяда Сорвър, вдигна Тина от себе си и скочи на крака.

Краката ѝ трепереха и тя се препъна, усещайки болка между бедрата си, а мускулите ѝ бяха отпуснати като желе. Стомахът ѝ се сви. Щеше ли да я остави тук? Сърцето ѝ се разтуптя силно.

— Сорвър... — Острата вълна от горещина, която премина през нея, я накара да замълчи.

— Тина, нямам време за играчки. Трябва да отида на мостика — изръмжа той.

Тя остана парализирана на място за две секунди, преди да се мобилизира и бързо да се завърти към саковете си с присвити в юмруци ръце и стиснати устни. Чантите ѝ все още бяха там, където Сорвър ги бе пуснал, щом се качиха на кораба.

Играчки. Той си мислеше, че това е шибана игра. Тина едва успя да прикрие ръмженето, надигащо се в гърлото ѝ. Много скоро той щеше да научи, че тя няма намерение да бъде мек и слабохарактерен противник.

Тина започна да рови в сака си с резки бързи движения. Отне ѝ няколко мига да извади панталони и туника с дълъг ръкав. Тя измъкна бельо и меки обувки, за да завърши облеклото си.

По времето, в което бе облечена, Сорвър излизаше през вратата, нагръдника му си бе на мястото, а на краката му имаше тежки ботуши. Тина бе открила, че той носи същата поличка като останалите, но облечена на него, просто стоеше по по-различен начин.

— Идвам с теб — каза Тина.

— Не, не идваш — отвърна Сорвър, като се обърна, за да я погледне.

Най-силната ѝ черта, като се изключи независимостта ѝ, бе упоритостта. Не бе успяла да стигне до космоса само благодарение на ума си. Тя просто не приемаше „не“ за отговор и бе напирала и напирала, докато не видя името си в списъка.

Нямаше начин да не отиде с него! Тя вирна брадичка и го погледна.

— Идвам. Няма да стоя тук, изплашена до смърт, докато ти се справяш с тази ситуация.

Тихо ръмжене се откъсна от устните на Сорвър, преди той да се въртне на пети.

— Хубаво, но не изоставай, Тина. Няма да те чакам.

Тя откъсна поглед от него и пристъпи към вратата. Руменината отново се плъзна по бузите ѝ. Не беше наистина изплашена и беше сигурна, че Сорвър го знаеше. Той вероятно бе способен да усеща всичко, което усещаше и тя, а страхът бе много надолу в списъка ѝ. Мамка му, защо се чувстваше виновна?

Тя го последва извън стаята им и ѝ се наложи почти да тича, за да не изостава от големите му крачки. Крилата му бяха всичко, което можеше да види, докато той маршируваше пред нея, и докато дългите му крака изяждаха разстоянието, звукът от стъпките му отекваше из кораба. Не минаха покрай нито един мъж, докато изминаваха краткото разстояние до целта им.

Напрежението се изливаше от него на талази, изпълвайки асансьора, който ги отведе до мостика. Сорвър посегна към нея и я измъкна от асансьора, повличайки я към центъра.

— Докладвай — нареди той.

Тина въздъхна. Мъже, всичките бяха едни и същи. Опълчи им се малко и всичките започват да ръмжат от недоволство.

Огромен мъж отляво с очи, по-скоро зелени, отколкото жълти, започна да говори.

— Щитовете издържат засега на деветдесет процента...

Тина се огледа. Като се изключи кратката ѝ визита тук, след като се качиха на кораба, досега никога не бе стъпвала на командния мостик. По време на пътуването от Земята към Крепостта, главната станция на Коалицията, тя и останалите единадесет жени бяха допуснати единствено до пасажерската палуба, а по пътя към Деранти тя бе болна от постоянната промяна на гравитацията и бе прекарала цялото време в тоалетната. Корабът се разтърси, шокирайки я. Не беше нещо приятно.

Мостикът на кораба на Сорвър бе компактен. Имаха толкова много пространство в кораба... защо мостикът им бе така малък?

Екран изпълваше цялата предна стена, показвайки кораба, който ги атакуваше, и мъж, седнал зад контролен панел, покрит с всякакви интересни бутони, копчета и дръжки по него. Тина винаги бе искала да се научи как се пилотира кораб или поне совалка. Може би половинката ѝ щеше да я научи.

Корабът се разтресе отново и ръката на Сорвър се стегна около нейната. Тина се приближи до него. Ако всичко се прецакаше, поне щяха да са заедно.

Капитанският стол не беше далеч от мъжа на контролното табло, но бе повдигнат на малка платформа като на диктатор. Няколко стъпки зад стола на капитана имаше още две конзоли. Една отляво, една отдясно и това бе всичко. Зад тези две контроли табла, намиращи се зад стола на капитана, имаше монитори, на които преминаваше някаква информация, а по стените имаше снимки и диаграми на кораба. Светлина проблесна пред екрана и за първи път, откакто писнаха алармите, Тина осъзна реалността и стомахът ѝ се сви.

Примигващите светлини обикновено бяха предупреждение. Когато медицинската апаратура присветне, веднага заставаш нащрек. Това винаги значеше, че нещо не е наред.

Някой ги атакуваше! Някакви непознати хора ги нападаха. Кой би направил подобно нещо? Разбира се, те вече не бяха в космическото пространство на Коалицията, затова можеше да е всеки.

Сорвър каза нещо, което Тина не разбра. Тогава екранът примигна и пред нея се появи едно от най-грозните същества, което бе виждала. Горчилка се надигна в гърлото ѝ, и ѝ се наложи да си поеме дълбоко дъх, за да не повърне.

Приличаше на Моргат, но... не беше. Общата форма бе там — огромен, крилат, подобен на гущер, с люспи и зъби, които изглеждаха много остри, но приликите свършваха дотук.

Отвратителна жълта усмивка зееше между широко разположените лепкави зелени люспи. Тя дори не можеше да си представи да ги докосне, а какво остава да е покрита с тези слюзести люспи. Едното изцъклено черно око гледаше право към нея. Другото беше бяло, с голям белег, който го пресичаше. Тина потръпна, косъмчетата на тила ѝ настръхнаха и в стомаха ѝ се надигна жлъч.

Сорвър затегна хватката си около ръката ѝ, докато съществуването издаваше съскащ звук, наподобяващ смях.

— Малкият принц Сорвър. Никога не съм очаквал един от синовете на Нардок да бъде мъж, който ще се чифтоса. Виж се сега. Толкова красив. Кой би предположил, че хората ще се комбинират така добре с някой Моргат — каза извънземният от екрана.

Тихо ръмжене се откъсна от Сорвър и горещината, която избухна в Тина, едва не я свали на колене с неочакваната си сила. Значи това бе връзката между Моргатите и тези същества. Тя не можеше да откъсне поглед от злото същество на екрана, въпреки че ѝ се искаше. Това бе като да гледа как някой умира. Наистина не искаш да го видиш и все пак не можеш да откъснеш погледа си.

— Какво искаше, Красгич? Защо ни нападна и наруши примирието?

Гласът на Сорвър проряза кожата ѝ, остро като бръснач острие.

— О, искам това, което имаш ти, Сорвър, и смятам да го получа. Тя е толкова красиво малко същество, нали? Чудя се дали все още ще е красива, след като даде живот на новата генерация Красгич. Слушал съм много за репродуктивните способности на хората, но първо смятам да разруша кораба ти и да дам хубавото ти ново тяло на синовете си, за да се позабавляват. След това ще чукам новата ти половинка, докато не започне да крещи и да моли да спра. Дори може да те оставя да гледаш.

Неконтролируем огън лумна в тялото на Тина, когато Сорвър изрева оглушително. Тя изплака и направи крачка назад, докато той експлодираше до нея. Ръката ѝ остана стисната в неговата, но сега в кожата ѝ се забиваха остри, смъртоносни нокти. Тя го погледна от една ръка разстояние и тялото ѝ застина на място. Милостиви боже, той бе огромен. Тя го зяпна невярващо.

Сорвър вече не бе малко над два метра висок... главата му докосваше тавана, а крилата му станаха толкова огромни, че докосваха конзолите в двата края на стаята. Красивата му златиста кожа, която бе милвала само преди миг, вече я нямаше. Кожените ремъци на нагръдника му трябва да са се скъсали от силата на трансформацията му, защото сега той лежеше на пода. Ботушите му бяха на парчета под краката му, които сега имаха криви остри нокти.

Сорвър беше истински Моргат, но бе и нещо повече. Мощен и заплашителен, той се издигаше над останалите мъже с половин метър.

Само размерът на огромните резци в устата му бе достатъчен да накара всяка разумна жена да припадне.

Тина стоеше и го гледаше. Не можеше да направи друго. Тихо, зловещо ръмжене изпълни мостика, карайки косъмчетата на тила ѝ да настръхнат.

— Ще трябва да минеш през мен, преди да сложиш ръце върху половинката ми. Мисля, че ще се насладя на това да те накъсам на парченца, Красгич. Ще започна от мекия ти корем и ще изтръгна черното ти сърце, докато все още бие.

Сорвър направи рязко движение с ръка и екранът почерня. Той погледна към мъжа вляво от него, без дори да поглежда Тина.

— Командире, взривете ги на парчета.

Мъжът погледна стреснато Сорвър.

— Но п-принце мой, примирието?

— Красгич го наруши в мига, в който ни атакува — отвърна Сорвър с толкова плътен глас, че тя го усети да отеква през нея.

Сорвър се обърна и задърпа Тина след себе си, остриите му нокти се впиваха болезнено в ръката ѝ, но той направи само две стъпки, преди тялото му да се разтrese силно. Той залитна и падна на колене, разтрисайки пода със силата на удара.

Дълбок рев се откъсна от гърдите му, когато тялото му потръпна и отново доби предишните си форми също толкова бързо, колкото се бе преобразил и преди миг. Тина едва остана на крака, когато той потръпна и се срина на пода.

— Сорвър! — Тя се хвърли напред, падайки на колене до него.

Корабът се разтrese и едва не я отхвърли настрани. О, господи! Беше толкова пусто без присъствието му вътре в нея. Мъртъв ли беше? Не, не, той не можеше да умре, нямаше да му го позволи.

Криле. О, господи, крилете му бяха навсякъде. Тя запълзя на колене, стигайки до главата му, и докосна шията му. Новата му физиология не бе толкова различна от човешката. Трябваше да има вена на врата.

Тина прокара ръце по шията му, отмествайки косата му, за да притисне пръсти до кожата му. Тя опипа наоколо, притискайки меката кожа под брадичката му, докато не откри това, което търсеше... силния, стабилен пулс на сърцето му.

— Жив е — въздъхна тя и част от напрежението ѝ намаля.

— Медикът е на път за насам — каза иззад нея високият мъж, който Сорвър бе нарекъл командир.

Тя не успя да отговори... корабът се разтреса отново и се наклони. Тина протегна ръка към пода, за да запази равновесие, но дланта ѝ се плъзна по гладката повърхност.

Ароматът на кръв бе силен, гъделичкащ нос а ѝ, а лекият метален мирис бе заменен от по-дълбок, нов нюанс. Тя погледна надолу към почти черната кръв, която се стичаше от дълбоките рани на китката ѝ.

Господи, какво още се бе променило в нея? Дали бе останала някаква част от човешката ѝ ДНК? Тя изпусна дълбока въздишка. Беше безполезно да се тревожи за това точно сега. Имаше много по-важни неща. Като това, че Сорвър не ѝ бе обяснил какво представлява тази душевна връзка, която бяха осъществили, преди да завършат чифтосването. Когато се събудеше, щяха да си поговорят много сериозно за някои неща.

Сорвър ѝ бе дал възможността да изучава раса, за която имаше много малко медицинска информация в архивите на Коалицията, макар и той самия още да не го знаеше. Тина нямаше намерение да бъде някоя незначителна, безполезна принцеса. Тя искаше да работи, да учи и открие всичко за расата, която вече бе и нейна, и щеше да се бори с всички за това свое право. Дори и това да значеше да се изправи лице в лице със Сорвър.

Корабът трепереше и се наклоняваше, докато Красгич продължаваше да атакува, но само след няколко минути медиците нахълтаха в стаята през асансьора пред тях. Тина забеляза как двама мъже привързаха крилете на Сорвър към тялото му с много голямо внимание.

Трети мъж застана до нея, докато тя гледаше как вдигат Сорвър от пода.

— Елате, принцесо, ще излекуваме ръката ви и може да ми разкажете какво се случи с принца ни.

Тина се обърна към мъжа, който бе протегнал ръка към нея. Тя не се поколеба да приеме помощта му. Моргатите вече бяха нейният народ. Трябваше да започне да им вярва. Най-добре да се случеше скоро, отколкото късно, а и тя искаше отговори за това, което се бе случило със Сорвър. Единственият начин да ги получи бе да стигне до „Медикал“.

— Благодаря — каза тя, поемайки ръката му. Люспите по дланта му бяха изненадващо меки и гладки, а ръката му — хладна срещу горещата ѝ кожа.

Той ѝ помогна да стане от пода и я поведе към асансьора. Тина гледаше как кръвта ѝ капи по пода на асансьора, образувайки малка, лъскава локва.

Тя вече не бе човек. Да види люспите, дългата червена коса и зелени очи не я бе накарало да го осъзнае, но това, тази черна кръв, стичаща се от ръката ѝ, я принуди да приеме истината като неоспорим резултат от тест. Резултатите не лъжеха, нито кръвта ѝ.

Тина не знаеше как се чувства с новия си статус на не човек. Раздвоена бе най-доброто, което можеше да измисли за момента. Всъщност се чувстваше много раздвоена. Бе очаквала Сорвър да е доминантен задник и той ѝ бе дал знаци, че би могъл да е такъв, но също така ѝ бе показал нежната си, емоционална страна, която я бе улучила право в гърдите. Нещо в това този мъж да ѝ показва уязвимостта си, винаги караше емоциите ѝ да вземат връх.

Те излязоха от асансьора и тя последва мъжете, които носеха Сорвър надолу по коридора към „Медикал“. Корабът на Сорвър бе подобен на някои други кораби, на които Тина бе пътувала... практичен, обикновен и огромен. Коридорите бяха по-широки от обикновените и Тина предположи, че са ги направили такива, за да има място за крилете на Моргатите. Вратите бяха двойни... отново, заради крилете... а металният под под краката им бе твърд и устойчив на драскане заради ноктите на краката им. Но изглеждаше някак недовършен с всичките тези оголени кабели.

Устата на Тина остана отворена, когато влязоха в „Медикал“ на кораба на Сорвър. Той беше... малък. Само с две маси, но бе зареден с най-добрата апаратура, която тя нямаше проблем да разпознае.

Мъжът, който ѝ помогна, се опита да я настани на една от масите, но тя отказа да отиде, докато двамата мъже, които носеха Сорвър, не го настаниха на втората маса. Те го сложиха по корем и освободиха крилете му в секундата, в която го настаниха. Едва тогава Тина отиде на другата маса и седна.

— Кажете ми какво се случи, докато оправям ръката ви — каза мъжът.

Корабът продължи да се тресе около тях, разтърсвайки я от време на време, докато мъжът почистваше раните ѝ с дезинфекциращ препарат. Тина му обясни какво се бе случило, запазвайки мнението и наблюденията си за себе си. Нещо в този мъж я тревожеше. Тя тъкмо привършваше с разказа си, когато той затвори дълбоките рани с малко лазерно устройство.

Тина стисна зъби срещу изгарящата болка, докато лазерът обработваше малката рана. Боже! Това беше варварско! Не знаеха ли, че имаше упойки?

— Знаете ли... хората са склонни да развиват инфекции от изгаряния толкова често, колкото и от рани. По-добре щеше да бъде, ако бяхте зашили раната. — Тя се задъха, когато той премести устройството към другата рана.

Той я погледна с дълбоките си жълти очи, преди да насочи отново поглед към ръката ѝ.

— Не би следвало да има проблеми сега, след като сте чифтосани. Телата на Моргатите не заболяват от инфекции, но кожата ви е много мека, затова може да остане белег. Медиците в двореца би трябвало да могат да направят нещо за това, щом стигнете там, тъй като на кораба нямам нужното оборудване за това.

Той се обърна, изляя нещо на моргатски език към другите двама мъже, говорейки толкова бързо, че тя не успя да го разбере, и след това отново насочи вниманието си към ръката ѝ. Тина стисна зъби и се опита да не изкрещи. Корабът се разтреса по-зле отпреди и някъде запищя аларма, а светлините започнаха да присвяткат от оранжево в червено.

— Имам нужда от проби от кръвта ви за сравнение — каза мъжът.

Тя погледна от този, за който смяташе, че е лекарят на кораба, към другия, който се приближи към нея с кръвен екстрактор в ръка.

— Добре съм, моля ви, погрижете се за Сорвър и вижте какво му има.

Тя стоеше напълно неподвижно, когато медикът даде лазера на помощника си и взе екстрактора. Господи, мразеше тестовете, мразеше непрестанното бодене и ръчкане. Всички онези тестове и сканирания, които управлението на Земята ѝ бяха наложили, за да са сигурни, че е достатъчно здрава, че да се включи в космическата програма, почти я

бяха подлудили. Тя беше лекар, за бога, щеше да знае, ако нещо не е наред с нея.

Медикът на кораба притисна екстрактора към шията ѝ и Тина примигна, когато машината взе малка част от кожата ѝ за проба и част от кръвта ѝ. Ръката ѝ туптеше там, където той бе третираше раната, но Тина го игнорира и се плъзна от масата, когато медикът се отмести.

Сорвър все още лежеше по корем на масата, крилете му висяха от двете му страни чак до пода. Внимавайки да не ги настъпи, Тина отиде до него и отметна косата от лицето му. Той не помръдна от лекия ѝ допир, не реагира по никакъв начин и тя все още не можеше да го усети вътре в нея. Той имаше най-прекрасната мека коса, която бе виждала, и тя се стелеше около него.

Тъй като нямаше какво да прави, докато лекарят анализираше кръвта ѝ и тази, която бяха взели от Сорвър, тя прокара ръце през косата му и я сплете на дълга до кръста плитка. Краищата се къдреха около пръстите ѝ, формирайки прекрасни кръгчета. Сърцето ѝ се сви. Ако беше буден, тя щеше да го закача за това колко красива коса има или да му покаже какви забавни неща биха могли да правят с косата, докато са в леглото.

Медикът изсъска, карайки Тина да вдигне рязко глава. Тя пристъпи към него.

— Какво има? Открихте ли нещо? — попита тя.

Той се обърна да я погледне, а жълтите му очи бяха пронизващи.

Тина го погледна в очите, отказвайки да се огъне пред погледа му.

— Моля ви, и аз съм лекар. Може би мога да помогна.

Медикът махна към екрана и отстъпи назад.

— Какво виждате?

Тя погледна екрана и погледът ѝ се разшири, когато забеляза две отделни разделени ДНК клетки. Тя бе виждала човешката ДНК и дори бе ходила на лекции по генетика и микробиология, но никога не бе виждала нещо подобно, дори и докато учеше в Крепостта.

— Това е ДНК, но не прилича на нищо, което някога съм виждала. — Тя не можеше да откъсне поглед от екрана.

— Това е така, защото се е изменила не по-малко от шест пъти. Каквото и да сте били, принцесо, когато принцът се чифтоса с вас —

той махна към екрана, — той се е превърнал в това, и именно това е причината за промяната му.

ГЛАВА 6

На екипажа на Сорвър им отне три часа да победят Красгич... три от най-ужасяващите часа в живота на Тина. Корабът се тресеше и металът скърцаше, докато Красгич ги атакуваше.

Тина нямаше много време за мислене, след като ранени мъже започнаха да изпълват малката медицинска зала. Тя помагаше, където можеше, най-вече с леките рани.

След това се насочиха обратно към Моргат, но на пострадалия кораб му отне десет часа, вместо пет, за да стигне до дестинацията си. Тина седеше до Сорвър през цялото време, въпреки че Секлан се опитваше многократно да я изгони от залата.

Тя отказваше да следва заповедите му, и дори стигна дотам, че го заплаши със Сорвър, ако я докосне или накара друг да я изведе от залата. Докато стигнат до Моргат, тя бе сигурна, че може да спи дни, и че се нуждае отчаяно от храна и болкоуспокояващи.

Сорвър не бе трепнал през цялото време. Той бе в кома и всеки опит на Секлан да го събуди бе безуспешен. Но лекарят сканира и тества половинката ѝ дотолкова, че вероятно би могъл собственоръчно да нарисова всяка клетка от тялото му. Според него единственото нередно, което виждаше, бе мутиралата ДНК.

Тина трепна, когато заслепяваща болка премина през тялото и в корема ѝ, докато чакаше медицинския персонал да завърже крилата на Сорвър, за да го транспортират. Косата му все още бе сплетена в плитката, която тя му направи. Тя я нагласи на гърба, между крилете му, заигравайки се с усуканите ѝ крайчета.

Господи, вината за състоянието му бе нейна. Защо я бе избрал? Защо не се бе спрял на жена от раса, с която Моргатите успешно са се чифтосвали досега?

Може би баща му е бил прав. Тя плъзна ръка по меката кожа на рамото му. Тя му бе дала тази слаба, тънка, лесна за нараняване човешка кожа. Погледът ѝ се спусна надолу към ръцете му... тя бе открила и острите му нокти, първата линия на защита на воините от

Моргат. Той би трябвало да я мрази за това, което му бе причинила. Може би, когато се събудеше, щеше.

Тина отстъпи, за да може двамата медицински работника да застанат до масата. Тя гледаше как завързват крилете на Сорвър, преди да го вдигнат.

Следвайки ги извън „Медикал“ и през кораба, тя дори не видя други мъже, докато не се оказаха на дока. Чу командира да казва на Секлан, че корабът е прекалено повреден, за да успее да премине през атмосферата на Моргат. Щяха да използват совалките, и тя и Сорвър щяха да са от първите тръгнали.

Оказа се, че трите часа по време на битката с Красгич не бяха най-страшното нещо, което е преживявала. Тридесет минути в совалката и тя вече знаеше, че ще е повече от щастлива вече да не излиза в открития космос. Тина стискаше зъби по целия път надолу, потискайки стоновите, който се опитваха да се откъснат от гърлото ѝ.

Нямаше да си позволи да покаже слабост пред тези мъже. По времето, в което тя успя да си събере силите след кацането на совалката, подчинените на Секлан вече слизаха по рампата заедно със Сорвър, оставяйки я да тича след тях.

Горещият, влажен въздух я удари като шамар през лицето в минутата, в която стъпи на рампата на совалката. Тежък и задушен, въздухът бе като горещ летен ден точно преди да се разрази буря. Пот изби на челото ѝ, а по гърба ѝ започнаха да се стичат вадички вода, цялата подгизна за миг, а дрехите залепнаха за тялото ѝ. Тина се забърза надолу към подчинените на Секлан и безценният им товар. Тя стискаше зъби, тъй като при всяка крачка, остра болка пронизваше тялото ѝ.

През последните десет часа се бе опитвала да разбере какво ѝ има, защо изпитва толкова силна болка, но без особен успех. Горещият застоял въздух почти не се движеше на малкото сечище, а миризмата на нагорещени камъни се носеше около тях. Тина си пое дъх. Адски се надяваше това място да не бе заобиколено от джунгла. Това определено щеше да я подлуди.

Група мъже, всичките нечифтосани, стояха около летящ медицински транспорт в близост до дърветата, и всички те бяха толкова въоръжени, колкото и мъжете на кораба. Секлан и медицинските работници се насочиха към тях, а Тина ги последва от

разстояние с треперещи крака. Беше едно да види един или двама мъже, и съвсем друго, повече от дузина около транспортното средство.

Те изглеждаха толкова заплашителни, че самото им присъствие бе изпълнено със сила и тежест. Аура от гневна заплаха обграждаше всеки то тях. Тина трепна, докато се приближаваше.

Изпълни я нервно напрежение, карайки я да изпълне гръб въпреки ужасяващата болка, която разяждаше гръбнака ѝ. Без Сорвър, който да я представи, тя нямаше идея кой кой е. Дори не знаеше името на баща му или тези на братята му.

Тя спря до кръга, образуван от мъжете и гледаше как двамата помощници поставиха много внимателно Сорвър в транспортното средство. Те нагласяха краиниците и крилете му с такава грижа, утешавайки я, че вероятно един от семейството му е наоколо.

Всички в групата сякаш я забелязаха едновременно. Почти като един те насочиха враждебните си погледи към нея, които варираха от блестящо жълто до тревисто зелено и всички цветове между тях. Не ѝ бе нужно да си спомня информацията от таблета, че Моргатите са раса с доминиращо мъжко население. Тя можеше да го каже и просто докато стоеше и ги гледаше. Агресивните им стойки и снизходителните им, дори пренебрежителни погледи говореха по-силно от всякакви думи.

— Ти! — изръмжа един от мъжете.

Тина погледна към блестящите жълти очи на мъжа, който се приближаваше до нея. Баща му. Сорвър имаше неговите очи... бяха в същия оттенък на жълтото, а цветът на люспите му бе абсолютно същия като тези, които бяха останали по тялото на Сорвър. Но той не беше чифтосан. Как бе възможно да има трима синове, ако не се бе чифтосвал?

Той спря пред нея, извисявайки се заплашително. По-висок от Сорвър с няколко сантиметра и с по-широки рамене, бе повече от страшен. Буквално я ужасяваше, но Тина отказваше да му позволи да я плаши. Нямаше да му позволи да види страха ѝ или да я превърне в бърборещ идиот.

— Ваше величество — каза тя с лек поклон.

Трябваше да внимава повече по време на часовете по етикет. Но по онова време всичко ѝ се виждаше много лесно запомнящо се. Никога не си бе представяла, че ще бъде в контакт с някой владетел на

планета. Те рядко напускаха домовете си, а Тина бе приела назначение на станция, където шансът за среща с кралска особа бе на практика нулев.

Сега тя стоеше не просто пред краля на Моргат, но пред бащата на Сорвър, чийто син бе в кома заради нея. Какво би могла да му каже в тази ситуация? Че съжالياва? Изглеждаше като безсмислен жест, а думите нямаше да поправят това, което се бе случило със Сорвър.

Той не ѝ даде възможността да каже каквото и да е било, дори да беше измислила нещо. Ръката му се стрелна и се обви около гърлото ѝ, повдигайки я от земята. Сърцето на Тина заби силно, докато шията ѝ бе обхваната от ужасна болка. Това, което се надигаше в стомаха ѝ, преди да се обвърже със Сорвър, сега се разпростря през тялото ѝ, карайки във вените ѝ кръвта да закипи. Тина оголи зъби и изръмжа, гледайки го.

Господи, проклет кучи син. Тя познаваше побойникът, когато го видеше. Баща ѝ бе такъв. Щеше да нарита задника на Сорвър, задето не я бе предупредил що за стока е баща му.

— Ти си тази, която причини това на сина ми. Ти го направи слаб и заради теб онзи глупак Красгич наруши примирието! — Горещият му зловонен дъх обля лицето ѝ, задушавайки я с горещината и вонята си.

Тя сграбчи огромната му китка с две ръце.

— Сорвър не е слаб и ако наистина го мислиш, значи си глупак — изпъшка тя.

Той я разтърси като парцалена кукла, изпрацайки вълна от болка от шията към гръбнака ѝ.

— Ако синът ми умре заради теб, лично ще те накъсам на парченца и ще изпратя каквото е останало от теб на безценната ти планета, за да докажа, че те са прекалено слаби и жалки, че да бъдат от някаква полза за хората от Моргат.

Той стисна ръка, Тина се задъха и започна да се бори. Някой ден щеше да го издебне и да го свали, доказвайки му, че не е слаба, че хората не са слаби. Единственият начин да се справиш с побойник бе да се изправиш срещу него. Той изсъска още веднъж, обливайки лицето ѝ с гадния си дъх, преди да я хвърли на земята като чувал с картофи. Тя се строполи с рязко тупване, а краката ѝ се огънаха под нея.

— Жалка — изръмжа той, преди да се обърне. — Карток, Дерках, заведете я в тъмницата. Може да се наслади на гостоприемството на Тардик, докато чакам да видя дали синът ми ще оцелее.

Сърцето на Тина застина и се сви болезнено, преди да затупти отново лудешки. О, по дяволите, не! Тя не бе нарушила никакъв закон. Не беше дете, заслужаващо наказание. Тя погледна към бащата на Сорвър. Само през мъртвото ѝ тяло щяха да я затворят в тъмница. Тя се изправи от твърдата земя, заставайки на крака. Двама мъже тръгнаха към нея, а крилете им бяха изправени назад. Тина се огледа бързо около себе си. Дърветата бяха достатъчно близо и би могла да тича към тях. Точно така. Можеше да се справи.

Тя хвърли бърз поглед към Сорвър, който лежеше на транспортното средство, и потискайки емоциите си, се обърна и побягна. По-късно щеше да се тревожи за вината, че го бе оставила сам. Тя премина през голата павирана настилка, където кацаха корабите... ако въобще бе нещо подобно. Не беше точно като площадките за излитане на Земята. По-скоро беше дупка, издълбана наскре джунглата. Превозно средство не можеше да премине оттук по земята, а само по въздуха.

Неравно съсечените камъни, покриващи участъка, стърчаха навсякъде по пътя ѝ, нацърбени и чакащи да се спъне в тях. Грубата повърхност не бе от значение за Моргатите, тъй като те имаха огромни нокти на краката, но Тина се препъваше в тях, докато тичаше към края на поляната, където бе пълно с огромни дървета... прикритие от дървета, които можеше да използва, за да избяга от мъжете, които искаха да я заключат в тъмница.

Ако само успееше да се добере до дърветата, можеше да се скрие някъде. Не беше измислила какво ще прави, след като избяга, но проклетие, нямаше да позволи на арогантния задник да я заключи в тъмница за един Господ знае колко време.

Сорвър можеше да остане в кома дни, дори седмици. По дяволите, той можеше никога да не се събуди. Не искаше да прекара остатъка от живота си заключена. Като дете бе прекарала достатъчно време под ключ.

Зад нея се чу вик, последван от ръмженето на повече от един мъж. Остри нокти започнаха да дерат скалите, а във въздуха се понесе

шум от тежки криле.

Тина се затича по-силно, принуждавайки краката си да се движат по-бързо, махайки с ръце за баланс. Беше близо. Само още няколко метра стояха между нея и тъмните сенки на дърветата. Тя си пое дълбоко дъх, дробовете ѝ горяха, сърцето ѝ биеше, заседнало в гърлото ѝ, докато се насилваше да тича въпреки болката, разкъсваща тялото ѝ.

Ароматът на джунглата ставаше все по-силен, докато се приближаваше, остър и влажен като на дъждовната гора, която бе посетила с гаджето си от колежа. Тя сякаш я приканваше с обещания за безопасност.

Силен полъх на въздуха над нея я накара да проплаче. О, господи! Не можеше да погледне назад. Пот се стичаше по челото ѝ, а температурата се повиши от неприятна в изгаряща.

Още един силен полъх. Не. Не. Гората беше точно там. Само на няколко метра. Можеше да го направи. Не можеше всичко да свърши така. Не можеше да се приближи толкова много, че да усети прохладния въздух по лицето си и да бъде отскубната далеч.

Над нея се спусна сянка и преди Тина дори да успее да изкрещи, груби ръце се обвиха около кръста ѝ, издигайки я над земята.

— Не! — изкрещя тя, борейки се и извивайки се в ръцете, които стискаха талията ѝ, но земята се отдалечаваше все повече и повече, докато се издигаха нагоре.

Тежкият размах на крилето завъртя горещия въздух около нея, карайки свободните кичури от косата ѝ да се залепят на лицето ѝ. Нокти се впиваха в чувствителните ѝ люспи със страховита сила.

О, господи! Трябваше да се измъкне. Нямаше... не можеше... да им позволи да я заключат. Това щеше да я унищожи. Когато тъмнината се затвореше около нея, спомените започваха да я заливат. Горещият застоял въздух, приглушените звуци, които се опитваше да забрави от години. Тина си пое дъх, пропъждайки спомените и студа, който бяха донесли със себе си.

— Пусни ме, задник такъв! — изкрещя тя.

Те продължиха да се издигат по-високо и по-високо над сечището, докато не се озоваха над дърветата. Мъжът запази мълчание, докато Тина продължаваше да се гърчи, дърпайки остриите нокти, които се бяха вкопчили в нея.

Проклет да е, всички да са проклет и да бъде проклет Сорвър, задето я бе забъркал във всичко това. Е, тя нямаше да се предаде без бой. Ако искаха да я набутат в дупка в земята, щеше да им се наложи да се борят с нея при всяка стъпка.

Гората се простираше на много километри във всички посоки, килим от зелено, което на места бе толкова тъмно, че чак чернееше, и в което би могла да се изгуби. Само тук-там се виждаше светлозелено в безкрайната тъмна маса под тях. Горещ порив на вятъра отметна косата на Тина от лицето ѝ, а похитителят ѝ усили скоростта. Мощните му криле разцепваха въздуха.

Тя се гърчеше, риташе с крака и се извиваше в хватката му. Дърпаше ноктите му и успя да се изплъзне няколко сантиметра от хватката му. Дори паренето от допира на остриите му нокти към люспите ѝ не я спря да продължи да се бори, докато не успя да откъсне пръстите му от себе си. И полетя надолу като оловна тежест, крещейки, докато носеше към дърветата.

О, по дяволите! Наистина не го бе обмислила като хората.

Целта ѝ не беше да умре. Все още не бе готова животът ѝ да приключи. Искаше бебето, шансът да изучава Моргатите и способността им да се променят, след като изберат половинката си. Имаше толкова много неща, за които да живее.

Тя летеше към земята, сърцето бе заседнало в гърлото ѝ, докато въздухът пищеше през ушите ѝ, почти оглушавайки я. Дърветата се приближаваха още повече, замазаното зелено петно вече се виждаше все по-ясно и по-ясно. Едно след друго листата вече приемаха форма. Дърветата не бяха ли по-близо? Защо отнемаше толкова време?

О, господи, това щеше да боли!

Тя бе такава идиотка. Наистина, да прекара ден-два в тъмницата нямаше да е чак толкова лошо. Нали? Нямаше да е по-зле от това да паднеш от небето през дърветата и да се озовеш потрошен и кървящ на земята в джунглата.

Писькът на Тина бе прекъснат и от гърлото ѝ се чу едно „ох“, когато нещо се блъсна в нея. Имаше чувството, че ребрата ѝ са се строшили при сблъсъка, а дъхът заседна в гърдите ѝ, докато дробовете ѝ крещяха за въздух.

— Милостиви боже, принцесо. Ако умрете, принц Сорвър ще ни убие, а аз нямам намерение да умирам скоро — изръмжа един глас над

нея.

Тина примигна, опитвайки да напълни дробовете си с въздух, но той я държеше прекалено силно. Тя пое още един агонизиращ дъх, а дробовете ѝ бяха раздрани от остра болка.

— Прекалено силно. Не мога да дишам — задави се тя.

Мъжът отпусна хватката си, мърморейки извинително, и Тина си пое дъх.

— Моля ви, принцесо. Най-безопасното място за вас е в двореца. Без принца, който да ви защитава, друг мъж може да ви открадне и да превземе чифтосването ви с принца, а и не искате да сте сама в джунглата. Няма да издържите и час.

Тя стисна зъби, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Проклет да е, задето е толкова разумен. Точно в този миг ѝ се искаше да го удари, този непознат мъж, който току-що бе спасил живота ѝ, но мисленето ѝ бе прекалено логично и думите му имаха голям смисъл. Падайки от небето, докато мислеше, че смъртта ѝ е неизбежна, тя бе осъзнала, че не иска да умре, и че не бе готова да посрещне смъртта. Имаше прекалено много неща, които искаше да изживее в живота си, за да ги отхвърли с лека ръка.

Тина все още мислеше какво да каже, така че да не звучи жалка и мрънкаща, когато той добави:

— Ще поискам от крал Нардок да станете моя половинка, но ако Сорвър не се събуди или умре, кралят ще ви убие. Той никога не изказва празни заплахи.

Страхотно. Просто страхотно. Какъв брилянтен начин да започнеш връзка. С едната половинка в кома, а другата, заключена в тъмница. Какво още можеше да се обърка?

ГЛАВА 7

Тина. Сорвър не можеше да почувства нежната ѝ топлина до себе си. В началото тя бе с него. Той можеше да я почувства през връзката ѝ, страховете и тревогите ѝ, раздразнението и гнева ѝ. Сега единственото, което можеше да усети, бе едно далечно чувство на нещастие. Къде беше тя?

Сорвър се бореше да отвори очи. Сякаш клепачите му бяха залепени. Той раздвижи крилете си и простена, когато остра болка премина през тялото му.

Пресвета Нинвах, какво се беше случило с него?

— Принц Сорвър, прекрасно е да видя, че се събуждате. — Гласът на Баврик се чу до него.

Сорвър трепна... дори не бе забелязал Баврик да се приближава. С притъпени сетива от каквото и да му се бе случило, той бе уязвим, а това бе позиция, която не можеше да си позволи. Не можеше да защити Тина от другите мъже, ако е така. Когато този път опита да отвори очи, светлината почти го заслепи.

— Колко време съм бил в безсъзнание, Баврик? — Господи, това неговият глас ли беше? Не звучеше като него. Гласът му никога не е бил толкова груб.

— У дома си от пет дни, след като си бил в безсъзнание на кораба си за тринадесет часа. — Баврик стоеше точно до него със скенер в ръка.

Тина! Нищо чудно, че се чувстваше нещастна. Бе я оставил сама да се срещне със семейството му... семейство, което не я искаше и без съмнение не се бе отнесло подобаващо с нея.

Тъй като я познаваше, сигурно бе изкарала баща му извън нерви. Лека топлина запулсира в него. Тя бе всичко, което бе искал от половинката си, и нещо, което дори не бе могъл да си представи. Той едва не се засмя, спомняйки си как тя го учеше за телата им и всички прекрасни начини, по които можеха да бъдат заедно.

Щеше да бъде прекрасна майка на синовете му и той нямаше никакви проблеми да си представи как изживява живота си с нея. През цялото време щеше да се чуди какво ново е намислила. Сърцето му се сви и Сорвър се задъха при не изцяло болезненото усещане. По дяволите, вече се бе влюбил в нея. Беше намерила пътя към сърцето му само за ден. Бе се настанила трайно в него и той осъзна, че този факт въобще не го тревожи.

Изпъна крилете си нагоре, потискайки един стон, и се изправи в седнала позиция на леглото за прегледи. Отне му няколко секунди да се справи с болката.

— Къде е половинката ми? — попита той, докато Баврик го сканираше.

Баврик обаче игнорира въпроса му, докато отиваше към конзолата от другата страна на стаята.

— Какво си спомняш, принц Сорвър?

Сорвър потисна едно проклетие и протегна ръка, за да прокара пръсти през косата си само за да осъзнае, че тя е сплетена на плитка. Защо Баврик просто не отговори на въпроса му и защо усещаше Тина толкова далеч? Тя трябваше да е тук в двореца, при него.

— Спомням си всичко — отвърна той. — Бях на мостика на „Еринс Дал“, слушах как онова лайно Красгич ми казва, че ще ми отнеме Тина и ще я използва за разплод, и просто експлодирах. Или поне такова усещане имах. — Той сви рамене, спомняйки си какво се бе случило. — Мислех, че промяната беше болезнена, но това... това беше мъчително и невероятно удовлетворяващо в същото време. По-ободряващо от първата битка, по-добро дори и от секс.

— Сега как се чувстваш? — Баврик го погледна, а златните му очи бяха напрегнати.

Сорвър сви крилете си, разтегна ръцете и гърба си. Имаше нещо... нещо различно в него. Нещо, което не бе там, преди да ухапе Тина за втори път.

— Чувствам лека болка и неразположение. Усещам мускулите си така сякаш съм тренирал, без преди това да загрея правилно, но има и още нещо. Чувствам се... като в клетка, сякаш част от мен иска да излезе на свобода.

Баврик написа нещо на конзолата пред себе си, преди да вземе малък контейнер от бюрото и да се приближи към Сорвър.

— С твое позволение, бих искал да закача тези сензори за теб. Ако можем да разчетем показателите преди и след трансформацията, може да успеем да разберем как ти влияе мутиралото ДНК.

Сорвър го погледна. Мутирало ДНК? За какво, за бога, говореше?

— Проверихте ли Тина за мутирало ДНК? Засегнало ли я е? Може ли да се промени в нещо друго?

Ако и тя бе развила уменията да се трансформира, това щеше да обясни защо се чувства толкова нещастна. Ако всички мъже, които се чифтосат с човек, добиеха същите способности, това щеше да им даде огромно преимущество във войната им с Красгич. Война, която сега отново започна с пълна сила. Проклети да са... ако бяха във война, Коалицията никога нямаше да се съгласи да станат част от нея.

Баврик размърда криле. Сорвър веднага забеляза движението. Баврик беше нервен, но в това нямаше никакъв смисъл.

— Не съм виждал половинката ти, принц Сорвър. Никой не я е водил при мен за начално сканиране или тестове, за някакви проблеми при промяната ѝ. Няма никаква медицинска информация и на кораба ви за нея, затова не знам дали Секлан ѝ е правил някакви тестове.

Тук имаше нещо нередно. Всеки мъж водеше новата си половинка в първия медицински център за сканиране и тестове, за да са сигурни, че промяната е завършила успешно, и за да се провери съвместимостта на двойката за размножаване. Баща му и братята му е трябвало веднага да доведат Тина при Баврик за преглед. Животът на сина му можеше да зависи от ранната намеса. Сорвър изръмжа. Само баща му можеше да се намеси в нещо толкова важно.

Силният гняв, който бе почувствал точно преди промяната, докато беше на кораба, отново започна да се надига в него. Ако Тина беше наранена или животът на сина му бе застрашен от действията на баща му, щеше да го убие. Крилете на Сорвър плеснаха и се разтвориха рязко, преди да успее да си възвърне контрола и да ги притисне отново към гърба си.

— Сложи ми сензорите, Баврик, и след това най-добре ми кажи къде е половинката ми, или ще разбереш от първа ръка какво ми се случи, докато бях на кораба.

Баврик просто кимна и сложи няколко малки квадрата на гърдите на Сорвър, на слепоочията му и няколко надолу по гръбнака му. Тогава

той колебливо избяга в другия край на стаята, оставяйки мълчалив.

— Баврик — заповяда Сорвър.

Баврик сграбчи облегалката на стола пред конзолата, а ноктите му се забиха в метала, оставяйки дълбоки следи.

— От слуховете, които чух от другите медици, вярвам, че баща ти е изпратил половинката ти в тъмницата. Тя е там, откакто корабът ти кацна.

Сорвър изкрещя. Можеше да го почувства. Този път приветства гнева и пусна на свобода това, което напираше да излезе от него. Същото чувство, което го бе изпълнило миг преди светът да се завърти пред него и той да изпадне в несвяст в кораба.

Той щеше да намери половинката си и след това щеше да покаже на баща ти точно в какво се бе превърнал, след като се чифтоса с човек.

* * *

Какво друго можеше да се обърка?

Това си бе помислила, преди да я бутнат в тази адска дупка и да я оставят сама. Само ако знаеше. Тина потрепери на студения под, а ноктите ѝ задраха в неравния камък. Приветстваше всичко, което да наруши тишината и да ѝ напомни, че все още е жива. Всичко, което да спре спомените да я нападнат. Старите спомени, а сега и новите.

Доктор Трагеш бе казал, че трансформацията ѝ е приключила, но се оказа, че е грешал. Толкова много е грешал. Второто захвапване на Сорвър явно бе задействало нещо в нея. Или може би е било третия или четвъртия път, в който я ухапа. Не се бе случило, докато бяха тръгнали на път за новия ѝ дом.

Тина смени позицията си и изсъска, когато остра болка се стрелна надолу по гръбнака ѝ. Беше изключително благодарна на доктор Трагеш, задето през първата фаза от трансформацията ѝ я бе държал упоена, но болката по време на промените в тялото ѝ не бяха единственият проблем. Тина бе почти сигурна, че раната на ръката ѝ се е инфектирала. Тъпият медик. Беше му казала, че хората са податливи на инфекции... очевидно все още бе достатъчно човек, че да хване инфекция.

Като се изключи звукът от собственото ѝ дишане, времето бе малък черен ад, разтегнат до безкрайност, пронизван единствено от толкова агонизираща болка, че да изтръгва болезнени викове от гърлото ѝ.

Светлината бе останала една и съща. Малък сребърен блясък през процепа на дебелия дървена врата. Не се справяше особено добре в осветяването на малката квадратна стая, в която я бяха хвърлили, но бе достатъчна, че да държи най-ужасяващите спомени далеч, както и някои от настоящите ѝ страхове.

Да нарече това стая бе като да нарече колиба дворец. Бяха я сложили в килия. Килия без легло, без тоалетна или мивка, без дори слама на пода. Нямахше нищо, освен кофа, в която да се изхожда, и която никой не празнеше, след като двамата мъже я бяха предали на онзи, който я бутна тук.

Тя отново се чувстваше като малко момиченце. Като дете, чийто баща го е заключил в шкафа за наказание, за изтезание, за измъчване и за забавление. Тина бе благодарна, когато агонията стана непоносима. Не можеше едновременно да крещи, да се мята на пода и да си спомня, а болката прогонваше страха поне за малко.

Ако намерението им бе да я уморят от глад, значи се справяха много добре. Само два пъти бе получила парче от някакво сухо месо и чаша вода. Водата бе горчива и не след дълго, след като я бе изпила, бе припаднала. Не беше нужно да си гений, за да се сетиш, че мъжът я бе дрогирал. Може би му бе писнало да слуша виковете ѝ.

Миризмата на кръв изпълваше килията достатъчно силно, че да потисне вонята, която се носеше наоколо. Бе останала само лека метална нишка в този аромат, а уханието на трева се бе засилило многократно. Кръвта ѝ миришеше като гора, тучна и влажна, с леко сладък привкус.

Тя се сви на топка и потръпна от болката, която все още изгаряше мускулите ѝ. Тежестта между раменете ѝ я притискаше надолу. Дори и да искаше да се изправи, вероятно щеше да се озове по лице на пода.

Докато бе заключена, имаше много време да мисли, най-вече за чувствата си. Бе стигнала до заключението, че не е виновна за случилото се със Сорвър. Нямахше защо да се чувства виновна. Той бе този, който я ухапа, който се чифтоса с нея, той бе този, който започна

всичко това. Колкото повече мислеше за това, толкова повече осъзнаваше, че още му е ядосана за това, което ѝ бе сторил, и щеше да му го върне тъпкано, но не можеше да спре да мисли за тежката топлина, която бе изпитвала в себе си преди атаката, и за това какво ли бе означавала. Отговорът, който намери, изпрати вълна от топлина през тялото ѝ, карайки дъха да заседне в гърлото ѝ и в същото време я ужаси.

За пръв път в живота си искаше връзката ѝ да проработи, да види дали могат да са заедно завинаги. Самата идея да изживеят живота си заедно караше пеперуди да пърхат в стомаха ѝ и тя искаше да опита. Все още не обичаше Сорвър, но го харесваше, както и начина, по който той се отнасяше с нея преди атаката. Никога нямаше да скучае със Сорвър до себе си.

Той никога не излизаше от ума ѝ. Сега липсата му я влудяваше почти толкова, колкото и тишината. Липсваше ѝ усещането да е вътре в нея... липсваше ѝ нежното им веселие и горещата му страст. Сега на мястото на топлината в гърдите ѝ зееше студена празнота.

Това бе само още една болка, добавена към останалите, които бе преживяла, и продължаваше да нараства. Острата болка в гърдите ѝ бе толкова силна, че накара Тина да примигне в тъмнината. Последният път, в който се бе почувствала така, бе... на мостика на кораба, точно преди Сорвър да се преобрази.

Гняв. Толкова много гняв. О, господи, той бе буден! Дали идваше за нея? Може би мисли, че вече е умряла. Тина се завъртя, заставайки на колене, и едва не падна заради тежестта на гърба ѝ.

Сълзи напълниха очите ѝ, но тя отказа да им позволи да паднат, примигвайки бързо, но все пак една успя да потече надолу по бузата ѝ и тя побърза да я избърше, драскайки лицето си с новите си остри нокти. Постоянно забравяше за тях. Проклятие, не искаше Сорвър да я вижда разплакана. Не искаше той да мисли, че е слаба.

Нащърбените камъни се вливаха в коленете ѝ, докато тя чакаше тихо, заслушвайки се за всеки звук, който щеше да покаже, че се случва нещо. Ужасният гняв на Сорвър гореше мощен и силен в гърдите ѝ, докато минутите отминаваха.

За миг дъхът ѝ секна и устните ѝ пресъхнаха. Коремът ѝ се преобърна, когато в далечината се чу страховит рев, който разтърси камъните под коленете ѝ.

Бесен не бе достатъчно силна дума, която да опише Сорвър. Тя почти съжали всеки, който се изпречеше на пътя му, докато се опитва да я намери. С изключение на краля. Него въобще не го съжеляваше и щеше да бъде много доволна, ако половинката ѝ го разкъса на парчета.

Тина поклати глава. Не, това не бе правилно. Кралят бе баща на Сорвър и от първа ръка знаеше, че един родител може да прави каквито ужасни неща пожелае на детето си, и все пак да го обича по своя извратен начин. Кралят вероятно обичаше сина си и може би затова бе толкова разярен от избора на половинка на Сорвър, тъй като в неговите очи това го правеше слаб. И все пак това даваше ли му право да се отнася като с боклук с половинката на сина си?

Тя беше в шибана тъмница, за бога! Определено беше средновековно. Моргатите бяха еволюирала, технологично напреднала раса. Защо, по дяволите, имаха тъмница?

Още един рев, този път по-силен, разтърси пода под нея. Сърцето на Тина трепна толкова силно в гърдите ѝ, че тя се изплаши да не изскочи. Дали той все още щеше да я иска, когато открие как се е променила? Може би вече нямаше да я гледа с тъмен пламък в очите и вече няма да я целува със страст, която не бе познавала досега.

Може би не докато миришеше на канал... или беше на кланица? На каквото и да миришеше, имаше нужда от баня и имаше нужда от нея вече няколко дни. Тина отпусна ръце пред себе си. Нямаше какво да направи с външния си вид.

Тупване и стонове се чува през малката пукнатина във вратата, докато Тина седеше коленичила пред малката светлинка. Гняв и... решителност я накараха да подпре ръце пред себе си, задъхвайки се. Тежестта на емоциите на Сорвър бе достатъчна, че да я свали на пода. Тя се подпря на треперещите си ръце, а студеният камък бе нащърбен под меките ѝ длани.

Неочакван спазъм в новите мускули на гърба ѝ изтръгнаха вик от вече пресъхналото ѝ гърло. Плитката ѝ падна напред на рамото ѝ, когато тя отпусна глава, борейки се с болката. Новата, много по-дълга маса падаше до ръката на пода.

Можеше да го усети, че идва. О, господи! Подът трепереше под тежките му стъпки, въздухът пращеше от емоциите му и така познатият гняв бе всепоглъщащ, изгарящ като горещ въглен в гърдите ѝ.

— Сорвър — простена тя, а името му бе като нежна ласка на устните ѝ.

Ниско ръмжене се чу от другата страна на вратата, когато огромното му тяло блокира малката сребриста светлинка. Вратата изскърца, а звукът от чупенето на дърво изстреля искри от болка към мозъка на Тина.

Със силен звук пантите се откъсна, Сорвър хвърли вратата назад, стоварвайки я с ужасна сила в стената зад него, но Тина игнорира всичко това, докато гледаше половинката си.

— Тина — простена Сорвър.

О, боже! Гласът му бе като хладен бриз в гореща лятна нощ, милвайки нежно сгорещената ѝ кожа. Той беше огромен, толкова грамаден, че заемаше цялата рамка на вратата, че и повече.

Сърцето на Тина трепна. Бе дошъл за нея. Беше се събудил и тя бе първият му приоритет. Тя се бореше с емоциите, които се изливаха в нея, искайки да се разплаче и да се засмее едновременно. Искеше да го проклина и да го моли никога да не я изоставя отново. Дълбоките, тежки моменти обаче никога не са били любими на Тина, затова тя направи това, което правеше винаги в такива ситуации.

— Ти си мехлем за очите ми, красавецо. Наслади ли се на дрямката си? — попита тя, гласът ѝ бе дрезгав, а гърлото пресъхнало.

Ноктите ѝ задраскаха по каменния под, докато се бореше да се надигне, свивайки ръце в юмруци.

Дълбокият смях на Сорвър изпрати вълна от тъмно веселие през нея.

— Не, паври, не ѝ се насладих. Ти не беше до мен, а аз копнеех за присъствието и докосването ти. Дори в безсъзнание почувствах липсата ти като острие в стомаха си.

Тръпка премина през тялото на Тина и болката не можеше дори за миг да се сравни с огромната топлина изпълваща сърцето ѝ.

— И ти ми липсваше, Сорвър — прошепна тя.

ГЛАВА 8

За Тина това изглеждаше като малко признание, но това, което почувства през връзката, която споделяше със Сорвър, почти я разплака.

— Ела, принцесо, трябва да отидем някъде, а след това искам да те отведа в „Медикал“, за да може Баврик да проведе скановите и тестовите, които трябваше да получиш още в деня на пристигането си — каза Сорвър.

Килията бе изцяло потънала в мрак. А покрай масивната форма на Сорвър не проникваше почти никаква светлина. Дали той можеше да види промените в нея, докато тя лежеше на пода? Тя не бе същата Тина, която споделяше леглото му, докато бяха на кораба. Тя не бе същата жена, която се притискаше към него и се катереше по тялото му.

Може би той нямаше да може да приеме промените, настъпили в тялото ѝ, щом открие в какво се бе превърнала. Чувствата му можеха да се променят.

За да отдалечи ума си от „ами ако“ и „може би“, Тина попита:

— Колко дълго съм била тук, Сорвър?

Имаше чувството, че са хиляда години. Може да е било само ден. Или пък седмица.

— Корабът е кацнал преди пет дни. Паври, трябва да дойдеш при мен... в това състояние не мога да мина през вратата. — Тонът му бе нежен, но настоятелен.

Да, тя искаше да се махне отгук. Пет дни в тази килия ѝ стигаха до живот. Тина се подготви за болката и се избута, заставайки на ръце и колене. Тя прехапа устни, избутвайки единия си крак напред. Новите ѝ зъби се впиха в устната ѝ, но леката болка не можеше да се сравни с ужасяващата агония, която изпитваше на гърба си.

Тя извика, стисвайки по-силно устни, когато мускулите на гърба ѝ се извиха и изпънаха. Заставайки на крака за пръв път от пет дни,

Тина се огъна под новата тежест на гърба си, едва успявайки да остане права.

Главата ѝ се замая и кръвта забуча в ушите ѝ. Тя простена от болка, опитвайки се да се задържи.

— Тина, ти изпитваш болка. Какво ти е направил Тардик? — Вълна от насилие се надигна в нея, докато той изрече тихо и заплашително думите.

— Нищо — задъха се тя, правейки крачка напред.

Тялото ѝ крещеше в протест, но Тина направи още една крачка, а след това и още една. „Хайде. Можеш да го направиш.“ Оставаха още няколко стъпки до вратата.

— Тогава защо изпитваш толкова силна болка?

Тина не му отговори. Най-добре беше да остави той да види сам, вместо да опитва да обяснява промените. Дори не знаеше откъде да започне.

Подът беше студен и твърд под меките ѝ стъпала. След като мъжът я бе хвърлил в килията, тя бе събула обувките си и така и не ги намери повече в тъмнината.

Още две стъпки и щеше да може да се хване за Сорвър, за да остане изправена. Тези две стъпки бяха най-дългите и най-трудните, които Тина бе правила в живота си. Когато протегна ръка към него и той я хвана на мига в силната си здрава ръка, тя едва не проплака. Цялото ѝ тяло трепереше от усилието да ходи.

Той направи бавна, внимателна стъпка назад, помагайки ѝ да излезе от килията. Ако бе чул лекия влачещ се звук по пода зад нея, той не спомена нищо. Всичко, което можеше да почувства в него, бе изгарящият му гняв.

Светлината я заслепи, когато той отстъпи назад встрани от вратата. Тина закри очи с ръка и продължи да се приближава към Сорвър, подкрепяна от силата му.

Тя не знаеше какво бе видял първо... ноктите на ръцете ѝ, зъбите ѝ, оголени в болезнена гримаса на лицето ѝ, или малките нокти на краката ѝ. Може би дори да са били двете крила, които висяха безполезни на гърба и се влачеха се по пода. Каквото и да бе, той си пое дълбоко дъх.

— Господи, Тина, погледни се. Моята красива паври, удивителна си.

Тина отпускна ръка и погледна към половинката си, когато шокът му бе изместен от горещата похот и нещо, което не можеше да разпознае. Очите ѝ се напълниха със сълзи, почти заслепявайки я. Нежно, леко докосване по бузата ѝ я накара да се задъха.

Облекчението от приемането му беше всепоглъщащо. Тя потрепна, все още разкъсвана от болка. Краката ѝ трепереха толкова силно, че тя помисли, че ще се огънат.

Ръцете на Сорвър бяха върху нея преди още да осъзнае какво бе намислил. Той сграбчи крилете ѝ и ги вдигна, притискайки ги едно към друго и нависоко, точно както той и всички други Моргати държаха крилете си.

Тина изкрещя, когато мускулите ѝ се свиха, а агонията щеше да я събори на колене, но Сорвър бе там, държейки и подкрепяйки я.

— Съжалявам, паври, но е нужно. Ако крилете ти не са в правилната позиция, мускулите ще зараснат погрешно и никога няма да можеш да ги използваш.

Единственото, което тя успя да направи, бе да проплаче леко, вкопчвайки се в него и забивайки ноктите си в люспите отстрани на тялото му. Той не ѝ даде възможност да реагира. Вдигна я, настанявайки я в огромните си ръце, и тръгна надолу по коридора. Напрежението върху крилата ѝ бе почти мъчително, а кожата ѝ — невероятно чувствителна.

Ароматът му я обгърна и тя зарови лице в гърдите му, вдишвайки дълбоко. Горещина пламна ниско в тялото на Тина, но тя реши да я игнорира. Болката в новите ѝ зъби и всепоглъщащата нужда да го ухапе беше ужасно трудна за игнориране.

Ритмичното потропване на ноктите на краката му по пода беше странно успокоително след тишината в килията. Там в тъмнината Тина не можеше да види много, но можеше да чувства и да чува.

Сорвър направи странно движение, което я разтърси и тя простена от болка, но той не спря, а продължи да върви, повтаряйки странните движения още един-два пъти, а ноктите му тропаха по пода.

Низ от думи на моргатски се откъснаха от мъжа, който я бе затворил в килията. Тя никога нямаше да забрави гласа му. В следващия миг Сорвър заизкачва стълбището и с всяка изминала стъпка въздухът, който я обливаше, бе все по-топъл. Не горещ като

въздуха навън, но определено беше топъл, а не студен и влажен като в тъмнината.

Очите на Тина бавно започнаха да се приспособяват, а паренето — да намалява с всяка изминала крачка. Вече виждаше по-ясно, а не замазано като преди. После зрението ѝ стана почти нормално, различавайки и цветовете.

— Сорвър, къде отиваме? — Господи, гласът ѝ бе като ръждясал.

Ръцете му се стегнаха около нея, карайки я да изсъска, за да го подсети да отпусне хватката си.

— Да видим баща ми — отвърна той.

Това накара Тина да застине, стомахът ѝ да се свие, а сърцето ѝ да затупти лудо. Тя изглеждаше, миришеше и се чувстваше като помията, покриваща пода на килията, и Сорвър искаше баща му да я види така.

— Няма да му позволя да те нарани отново, паври.

Тя прокара ръка по гладките люспи на гърдите му.

— Знам. Имам ти доверие и знам, че ако беше буден, никога нямаше да им позволиш да ме затворят там.

— Отворете вратите — заповяда той на моргатски и Тина се обърна, за да види как приближават към огромни двойни дървени врати с интересна дърворезба по тях. С удоволствие би огледала детайлите, но зрението ѝ все още бе леко замъглено, затова тя не успя да види много, освен двете огромни кръгли дръжки.

По трима стражи стояха от двете страни на вратата. Двамата стоящи най-близо се поколебаха, преди Сорвър да им изръмжи, и бързо сграбчиха дръжките, отваряйки вратите.

Сорвър влезе в това, което според Тина бе тронната зала. Яркото слънце струеше през огромните прозорци, покриващи стените на залата, и осветяваше белия под, карайки го да блести. Над тях се простираше много висок таван, а с наранените си очи Тина почти не можеше да види края му. Тя скри лице в рамото на Сорвър, стисвайки силно очи. Ниско ръмжене се откъсна от гърлото на Сорвър и Тина можеше да почувства гнева, който отново започваше да се надига в него.

Тя се обърна и примигна, опитвайки да привикне с блясъка на слънцето. Глупави чувствителни очи. Тя едва не простена, но успя да се спре в последната секунда. Беше много странно една толкова

агресивна раса да построи двореца си от бял камък. Сигурно беше адски трудно да го поддържат чист.

Бащата на Сорвър не седеше изтегнат в огромния си трон от бял камък, нито пък се възхищаваше на огромната статуя, която според нея бе поне седем метра висока, стояща вляво от трона. Той беше вдясно, гледайки екрана до стената, заедно с още четирима мъже, чийто разговор секна, щом ги забелязаха, и всички се обърнаха към тях. Всички, освен най-високия мъж... бащата на Сорвър.

Два чифта жълти очи се насочиха към Тина, но не с отвращение или омраза, както би предположила, че ще я гледат братята му, а с шок. Погледите им я обходиха, спирайки се за по дълго върху извивката на крилете ѝ, които се виждаха ясно над раменете ѝ.

Третият мъж гледаше Сорвър, който се извисяваше над останалите. В сивите му очи имаше пресметливост и голяма доза уважение.

— Татко — каза Сорвър, а гневът му изпрати силна тръпка през тялото на Тина.

— Защо носиш това гнусно същество тук, Сорвър? — попита кралят без дори да се обърне към тях.

Неудобна тишина настана в залата, докато гневът на Сорвър пламна толкова силно, че едва не изпепели и двама им.

Сърцето на Тина затуптя толкова силно, че можеше да го чуе в ушите си, а тялото ѝ се скова в ръцете на Сорвър. Тя не бе гнусна! Погледна към баща му. О, как ѝ се искаше да впие новите си нокти в него.

— Татко, може би изборът на Сорвър за половинка не го е направил толкова слаб, колкото мислехме — каза един от мъжете с жълти очи, докато оглеждаше Сорвър.

— Глупости! Видях в какво се е превърнал. Той е слаб и трябва да разчита на другите мъже да пазят половинката му. Нямам полза от мъже, които не могат да защитят жена си и децата си, и нямам нужда от жени, които крадат силата на войните ми. Трябваше да я дадеш на Красгич, Сорвър, и да избегнеш тази война. Сега войните ми ще умрат заради една безполезна женска. Разкарай я от мен или ще направя това, което трябваше да сторя още преди пет дни, и ще разкъсам гърлото ѝ. — Кралят все още отказваше да се обърне и да погледне сина си.

Сорвър изрева злобно, яростно и оглушително. О, господи, толкова много гняв! Земята затрепери под гнева му. Прозорците, които бяха най-близо до тях, потрепериха и по повърхността им се появиха пукнатини. Пукнатини се появиха и по монитора на стената. Крилете на Сорвър се разтвориха, обвивайки се около нея, обгръщайки я с топлината си.

— Би трябвало да те убия за това, което си причинил на Тина, но няма да го направя. Хората ни имат нужда от теб. Обаче, ако отново посегнеш на половинката ми, аз ще...

Треперещите юмруци на Тина удариха Сорвър в гърдите и ноктите ѝ се впиха в люспите му, преди да е изрекъл предателските думи.

— Сорвър, не можеш да заплашваш краля. Може да нареди да те убият заради измяна — изсъска тя.

Тихо ръмжене се изтръгна от гърдите му, прекъсвайки шокиращата тишина, настанала в залата.

— Ако убиеш половинката ми, татко, ще убиеш и мен. Душите ни са свързани, затова каквито и планове да кроиш, за да ни разделиш, можеш да забравиш за тях. Никой няма да ме раздели от половинката ми. Нито сега, нито когато и да е било — каза Сорвър.

Тина застина в ръцете на Сорвър, а дъхът заседна в гърлото ѝ. О, той беше адски загазил. Щеше да му нарича задника, щом останеха насаме.

Чу се стъргане на нокти по камъка, огласяйки притихналата тронна залата. След миг се чу яростният глас на краля.

— Съсипал си целия си живот заради този боклук? — попита той.

Сорвър не отговори, просто се обърна и тръгна към вратата. Това бе достатъчен отговор, нали?

След като направи няколко крачки, той спря.

— Може би след шест месеца, когато посрещна на бял свят първия си син, ще погледнеш назад, татко, и ще си спомниш как си се отнесъл с половинката ми. Тя няма да е последната човешка жена, която ще се чифтоса с Моргат, и сина ми, който расте в корема ѝ, няма да бъде единственото дете от Моргат и човек, родено в кралското семейство. Седрик вече планира също да си намери човек за половинка.

Разярен рев огласи залата, докато излизаха.

* * *

Сорвър тръгна през палата, решен да заведе Тина в „Медикал“. Гневът, вилнеещ в него, бе ужасяващ, почти извън контрол. Той искаше да разкъса баща си на парчета за това, което бе сторил на Тина.

Искаше да види кръвта му, разплискана по нелепия бял трон, който хората от Моргат му бяха подарили в чест на раждането на първия му син. Ако сега можеха да видят безценния си крал, да видят какво бе сторил с половинката му...

Мъжете, покрай които минаваше, докато вървеше по коридорите, спираха, за да го погледнат. Той беше аномалия и вероятно много от тях се чудеха кой е. Някои накланяха глави в знак на почит. Ако само можеха да видят Тина, нямаше да могат да откъснат очи от нея и новината за това каква е щеше да се разпространи като горски пожар през двореца.

Половинка с криле. Половинка с нокти и зъби като на Моргат. Беше нечувано. Седрик нямаше да е единственият мъж, който щеше да поиска човешка жена за половинка. Последният тест щеше да бъде раждането на сина му. Ако детето беше силно и здраво, баща му нямаше да може да спре мъжете да си потърсят половинки сред човешките жени.

— Сорвър — тя се изви в ръцете му, стенойки тихо от болка.

— Много скоро ще сме там, Тина. Знаем, че те боли. Баврик ще ти даде нещо, което ще помогне. — Той искаше да я стисне по-силно, но успя да се въздържа. Тя изпитваше достатъчно болка и без той да влошава нещата.

Нежната милувка на ръцете ѝ по гърдите му накара гнева в него да се стопи. Нежното, леко драскане на ноктите ѝ по люспите му изпрати вълна от похот през тялото му.

— Сорвър, трябва да се изкъпя, преди да отида в „Медикал“. Знаем, че искаш лекаря да ме прегледа, за да се уверим, че всичко е наред, но ако той иска да ми направи гинекологичен преглед... аз... ами... имам нужда от баня. Мириша и се чувствам некомфортно, и ме е срам. — Тина отново се изви в ръцете му.

Неудобството ѝ пламна вътре в него, горещина покри шията и лицето му. Сорвър спря на средата на коридора до една отворена арка и отпусна криле, за да може да погледне надолу към половинката си. Той погледна разрошената коса и мръсното ѝ лице. Прясна и засъхнала кръв покриваше устата ѝ, а дълги драскотини бележеха перфектната ѝ кожа. Сухи, напукани устни показваха, че е дехидратирана, и той се поколеба да ѝ даде това, което искаше тя.

Сорвър искаше да е щастлива и удобно настанена в новия си дом. Да я принуди да преживее интензивните тестове, сканове и прегледи, през които минаваха всички нови половинки още при пристигането си тук, докато е засрамена от състоянието на тялото си, нямаше да ѝ покаже колко загрижен е за нея.

— Всичко, което пожелаеш, паври — каза Сорвър и го мислеше с цялото си сърце.

Той щеше да направи всичко за нея, щеше да ѝ даде всичко, което пожелае, за да направи живота ѝ тук по-уютен. Той се обърна и видя трима мъже от стражите на двореца да вървят към него, всичките възрастни мъже, готови да си вземат половинка. Агресията се изливаше от тях, което го накара да изръмжи тихо. Значи баща му бе пратил мъже след него. Или може би го бе направил по-големия му брат, Синдър. Двамата със Синдър никога не са били в добри отношения.

Сорвър разтвори криле, разкривайки пред тях Тина. Беше пресметнат риск, но той бе готов да го поеме. Можеше да се справи с трима им без особени усилия, но това значеше, че ще остави Тина незащитена, нещо, което нямаше да направи. Лека нотка на одобрение се плъзна към него чрез връзката им и той я стисна нежно.

Нямаше да позволи на никой и нищо да я нарани отново. Той щеше да я защитава до смърт, докато поеме последния си дъх.

Мъжете се заковаха в средата на коридора, насочвайки погледите си към Тина. Крилете им потрепнаха, а от гърлата им се изтръгна ръмжене и съскане. Никой не се отнасяше с една жена по този начин. Мъже, които не се грижат за жените си, ги губеха, а наказанието беше бързо и жестоко.

Без значение какво им бе наредил баща му или брат му, те нямаше да рискуват да наранят жена. Това бе в разрез с всичко, което

ценяха. В самите им гени бе заложено да защитават жените, особено тези, които носят бебе в тялото си.

Той знаеше, че те ще искат да знаят какво е тя и откъде е дошла, но никога нямаше да си позволят да задават въпроси на член от кралското семейство, а той не бе в настроение да стои в коридора и да си говори с тях, докато Тина изпитваше толкова силна болка. Ако не възнамеряваха да го нападнат, нямаше какво да им каже. Той тръгна напред и мъжете се поколебаха само за миг, преди да се отдръпнат, за да му направят място.

Бе изминал половината коридор, когато зад него започна тих разговор. Нека говорят, нека разпространят новината за половинката му. На баща му щеше да му се наложи да се справя с последиците от собствените си действия.

Апартаментът му бе в противоположния на „Медикал“ край на двореца. Пътят му ги отведе близо до тронната зала, където ехтяха виковете на баща му. Тина изпусна лека въздишка срещу люспите му, а дъхът ѝ бе топъл и влажен.

Споменът за усещането на този дъх до меката му човешка кожа щеше да бъде винаги запечатан в мозъка му, както и споменът за устните ѝ, обвити около члена му. Вълна от похот се вля в него, избутвайки голяма част от гнева му.

Тежест се настани на раменете на Сорвър, карайки го да забави стъпките си, докато се приближаваше към личните им покои. Той поклати глава. Щеше да мине известно време, преди да могат отново да се отдадат страстно един на друг. Бременните жени не можеха да имат полови сношения, но той щеше да изчака, дори и да го убиваше отвътре да бъде толкова близо до нея и да не може да я докосне така, както желаше.

Той отвори уста и стегна ръцете си около Тина, когато се завъртя отново и премина през широките врати на просторната всекидневна на апартамента им. Обикновено на всяка гладка повърхност и на всяка маса в стаята стоеше някакво устройство или технология от цялата галактика. Някой е бил в стаята му, след като бе отишъл да вземе Тина.

Трябваше да попита Картър дали той бе почистил всичко. Домоуправителят на дома беше много ефективен в работата си и изглежда винаги бе на крачка пред принца. Той дори бе поръчал нови

мебели за жена без криле. Изглежда обаче в крайна сметка нямаше да имат нужда от тях. Сорвър щеше да нареди да ги махнат.

Можеше да почувства любопитството на Тина, когато се насочи към спалнята и огромната баня след нея. Чантите ѝ бяха поставени в края на леглото му. Някой от слугите на палата трябваше да махне нещата му оттук, защото нямаше шанс да остане до нея по време на бременността и да не я докосне.

Тина се задъха, когато той влезе в банята, а след това потръпна в ръцете му, когато видя ваната. Нежна топлина изпълни тялото ѝ. Сорвър се ухили, което не бе никак лесно в новата му променена форма. Някой беше щастлив. Той я сложи да седне на дървената пейка точно до басейна за къпане и се обърна, за да провери температурата на водата.

В сегашното му състояние, басейнът изглеждаше малък, но преди да се чифтоса успяваше да се побере вътре и дори оставаше място.

Звук от разкъсване го накара да се обърне и той откри Тина да разкъсва блузата от тялото си, разголвайки красивите си гърди и новите си кремавочервени люспи около кръста си. Похотта отново се надигна в него. Господи, тя беше красива, деликатна и дива в същото време. Крилете ѝ отново бяха провиснали надолу, но не чак толкова, колкото преди. Те се показваха от двете страни на тялото ѝ, а новата мембрана бе толкова тънка, че той можеше да види вените през почти прозрачната бледа кожа.

— Тина — каза той, — нека ти помогна.

Тя погледна нагоре към него, когато емоциите ѝ го заляха. Решителност, болка, срам, страх и гняв. Всичко бе там, като буря вътре в нея, вихреше се през нея, разкъсвайки го вътрешно.

— Кога щеше да ми кажеш, че съм бременна? И как въобще знаеш? Не са ми правили никакви изследвания. — Гласът ѝ трепереше, а дрезгавината му се плъзна по люспите му като нежна ласка. — И кога смяташ да ми обясниш какво значи обвързването на душите? По дяволите, Сорвър. Никога не си ме питал дали искам да съм половинка. Просто ме захапа. Открадна мечтата ми и промени живота ми, без дори да знаеш коя съм аз. Знаеш ли колко е грубо това? Грижа ли те е въобще? — Тя погледна настрана, когато раменете ѝ

затрепереха, и прошепна: — Защо въобще си хабя думите? Получи това, което искаше.

Сорвър тръгна към нея през полирания каменен под, който бе от същия вид камък като този в тронната зала. Той посегна към нея, обхващайки лицето ѝ с ръце. Тя го погледна с нейните дълбоки зелени очи, в които проблясваха гневни искри, и в чийто дълбини трептеше силна болка.

Тя бе таила това вътре в себе си от известно време, нали? Някои от отговорите му нямаше да ѝ харесат, но проклет да е, не съжаляваше, че я бе взел. Тя бе най-хубавото нещо, което му се е случвало, но вероятно не беше готова да чуе, че той вече бе влюбен в нея. Връзката им бе толкова нова и крехка. Трябваше да внимава какво казва. Между тях можеше да съществува само истината и той се надяваше тя да я приеме и да не се ядоса повече.

— Права си, паври, не те попитах дали искаш да бъдеш моя половинка, нито ти обясних какво е свързване на душите, защото се тревожех, че ще кажеш „не“. Коя жена с всичкия си би се съгласила да премине през такава огромна промяна и да рискува живота си за мъж, когото не познава? Но освен това грешиш. Грижа ме е за теб повече, отколкото подозираш, и вероятно повече, отколкото би могла да приемеш на толкова ранен етап от връзката ни. В мига, в който усетих аромата ти, знаех, че си различна, специална, толкова специална, че поисках да си моя половинка. Точно типа жена, която исках да бъде до мен и да стане майка на синовете ми.

Той си пое дълбоко дъх и погледна надолу към очите ѝ.

— Когато те захапах последния път на кораба, знаех, че си заченала. Вкусът на кръвта ти бе различен. Хормоналното ниво беше различно. Възнамерявах да те заведа в „Медикал“ и да поискам Секлан да те сканира, за да го потвърдим, но припаднах и нямах възможността нито да ти кажа, нито да го потвърдим. — Той помилва бузата ѝ, внимавайки да не я одраска с ноктите си. — Кажи ми за мечтата си, паври. Кажи ми кои са нещата, които са важни за теб.

Тя го изучава за кратко, а погледът ѝ се плъзна по лицето му, преди да погледне настрани. Той разпозна мига, в който тя прие причините му... не просто тялото ѝ се отпусна, но той го почувства вътре в себе си.

— Искам да съм лекар, откакто навърших десет години. Исках да помагам на хората, да ги лекувам. Майка ми беше... болна доста и никога не можех да направя нещо, с което да ѝ помогна. Мразех това. Мразех да я виждам как изпитва болка и да не мога да направя нищо за нея, а извънземните... — Тя го погледна бързо, но той не реагира на коментара ѝ. — Извинявай, другите раси ме очароват. Космосът ме очарова. Затова реших да живея на космическа станция и да работя като лекар, но, разбира се, на жените не им бе позволено това. Едва през последните две години осъзнах, че действително мога да изживея мечтата си.

Сорвър поклати глава.

— А аз ти я отнех. Съжалявам, Тина. Повече, отколкото би могла да си представиш. Ако има нещо, което бих могъл да направя, ако има нещо, което искаш, моля те, кажи ми и ще се опитам да направя така, че да го получиш.

Гневът ѝ се стопи в една малка искра дълбоко в нея. Той щеше ѝ позволи да се вкопчи в него за кратко, но нямаше да му позволи да застава помежду им. Той искаше тя да го обича така, както той обича нея, и щеше да направи всичко, щеше да каже всичко, за да може това да се случи.

— Искам да съм лекар, Сорвър. Искам да помагам на хората ти и да науча всичко за тях. Искам да науча какво представлява трансформацията и как съм се променила. Искам да мога да помагам на други човешки жени, които биха могли да станат половинки, и искам да помогна на вашите лекари да разберат човешката физиология и да открият защо промяната ни е различна от тази на другите двойки.

Страстта в гласа ѝ го изуми и отекна вътре в него. Той се чувстваше по абсолютно същия начин, когато станеше въпрос за технологии и изобретяването на устройства, които да улесняват живота на хората му. Дори не можеше да си представи как би се чувствал, ако никога повече не работеше с инструментите си.

— Паври, не искам нищо повече от това да ти дам всичко, което искаш, но решението за това не е мое. Баща ми ще трябва да даде позволения си, за да имаш достъп до медицинските ни архиви. Знам, че точно сега изглежда невъзможно той да се съгласи, но нека му дадем време. Той ще се осъзнае. Ще те види така, както те виждам аз, и тогава с удоволствие ще ти даде всичко, което пожелаеш.

Разочарованието ѝ почти го смаза, сърцето натежа в гърдите му, сякаш слънцето бе прогонено и никога повече нямаше да осветява света. Сълзи проблеснаха в очите ѝ, а силната ѝ болка прониза гърдите му.

— Тина, паври, не плачи, моля те. Не мога да понеса да виждам сълзите ти. Не се предавай. Знам, че всичко изглежда изгубено, но скъпа, обещавам ти, ти ще получиш мечтата си.

Тя стисна очи и кимна, но сърцето му остана натежало. Тя отвори очи, а непролетите сълзи ги караха да изглеждат като скъпоценни камъни. Тина обви деликатните си ръце с остри нокти около китката му.

— Моля те, Сорвър, ще ми помогнеш ли? Не съм толкова упорита, че да не знам кога имам нужда от помощ.

— Разбира се, не е нужно да молиш. — Той се усмихна надолу към нея, но моргатското лице не позволяваше прекалено много лицеви промени, затова знаеше, че тя не може да разпознае изражението му. Но знанието, че тя ще почувства в себе си облекчението му, му бе достатъчно.

Той разкъса дрехите от тялото ѝ, като, докато го правеше, я оглеждаше внимателно, но не видя наранявания, а цветът на люспите ѝ бе различен. Сега тя бяха искрящо червени в центъра си и бледо кремави в краищата. Той пусна дрехите, които сега бяха само окървавени парцали, и ѝ помогна да влезе в басейна.

— Ще дойдеш ли при мен? — попита тя, стоейки потопена до кръста във водата и гледайки го с очи, в които той искаше да се удави.

Той я погледна, а очите му се разшириха.

— Докато съм такъв? — попита той, махвайки към тялото си с ръка.

Изпълни го сладко-кисело веселие.

— Имам нужда някой да измие гърба ми, Сорвър, а ти си точно тук — нежно и развеселено заяви Тина.

Настроението ѝ се менеше по-бързо, отколкото бе смъкнал дрехите от тялото ѝ. Тя бе изменчиво малко същество. Определено щеше да го държи нащрек.

Леко ръмжене се надигна в гърдите му, докато сваляше дрехите си. След като бяха преживели две изненадващи промени, дрехите му явно бяха по-здрави, отколкото бе подозирал.

Водата беше с идеалната температура, когато се плъзна в басейна, но едва стигаше до бедрата му. Тина едва достигаше до средата на гърдите му. Тя бе дребна, сравнена с тялото му, след като се чифтосаха, но сравнена с тази негова форма, бе почти като дете.

Той се настани на една от пейките в басейна, сграбчи бедрата ѝ и я придърпа между разтворените си крака. Водата се стичаше по корема ѝ, а пищните ѝ гърди бяха точно пред него, умолявайки го да ги помилва, но той успя да се сдържи, без да иска да я принуждава да върши нещо, за което не бе готова, и което не биха могли да довършат. Вълна от похот и нужда се разби в него, почти удавяйки го. По дяволите! Това не идваше от него... всичко бе от Тина.

Тя сложи ръце на гърдите му и го погали, драскайки нежно с нокти по люспите му. През тялото му премина силна тръпка, която не се дължеше изцяло на страстта, кипяща вътре в него, породена от нежната ѝ ласка. Тя погали раменете му, или поне това, което можеше да достигне, надолу по ръцете му и обратно нагоре, след това по гърдите му към стомаха. Крилете трепнаха на гърба му, разплисквайки вода от басейна, а движението бе несъзнателно и напълно извън контрола му.

Последната частица гняв се изпари от него от нежната милувка на ръцете ѝ, които се спускаха все по-надолу и по-надолу.

— Тина — предупреждението бе повече от ясно в гласа му.

Тя погледна нагоре с чисто невинно изражение, но в очите се четеше страстта ѝ. Той си пое дъх, когато тя прокара ръка още по-надолу, милвайки го с леки движения.

Сорвър затвори очи и простена ниско, когато тялото му се разлюля. Дълбоко в него се надигна тръпка, която премина през крайниците и крилете му. Той се чувстваше странно спокоен и отпуснат, дъхът излезе през устните му със силен порив, когато отвори очи и я погледна.

— Ето те — прошепна тя и го издърпа към себе си с ръка зад тила му.

Устните ѝ се притиснаха в неговите и мъжът си пое дъх. Беше го накарала да се промени! И той все още бе в съзнание. Прогони тревогите, за които щеше да мисли по-късно, със стон сграбчи раменете ѝ и се отдаде на целувката. Сорвър остави Тина да контролира целувката, да наложи собствен ритъм и интензивност. Тя

все още изпитваше болка, все още се адаптираше към промените, и той не искаше да я притиска, рискувайки да я нарани още повече.

Но много скоро тя започна да го подлудява с нежните си ухапвания и деликатните милувки на езика си. Лекият вкус на кръв по устните ѝ бе доказателство за дивата му страна. Нуждата да я ухапе едва не го накара да я откъсне от себе си и да впие зъби в нежния мускул на рамото ѝ, а тя не спираше да го целува. Преди да успее да я спре, тя се намести над него и потъна върху члена му. Той откъсна устни от нейните и отметна глава назад, стенойки силно, когато тя го прие в горещите си тесни дълбини.

Тя спря, поела само върха му в кадифената си топлина. Сорвър сграбчи бедрата ѝ с намерението да я издърпа от себе си, когато тя наведе глава към рамото му и го ухапа с новите си остри зъби.

Той изрева, а звукът се изтръгна от самата му същност, когато тялото му се сви от силата на неочакван оргазъм. Той потрепери, а тялото му се изпълни с невъобразимо удоволствие, докато свършваше в нея.

— По дяволите, Тина — простена той, докато тялото му се разтърсваше от конвулсии на удоволствие.

Тя пусна рамото му, когато спазмите стихнаха до леки тръпки и седна назад, за да му се усмихне, а тъмната му кръв покриваше устните ѝ.

„Здравей, половинке“, прошепна тя в ума му.

ГЛАВА 9

Сорвър бе пришпорил Тина, докато довършат банята ѝ, преди да я измъкне от басейна и да я обвие в пухена кърпа. Той не каза нито дума на глас или телепатично, докато я влачеше навън от спалнята им, след като бе навлякъл друга от странните си поли.

— Сорвър, говори с мен — почти му се замоли тя. Не можеше да разбере какво чувства той. Толкова много емоции се блъскаха в нея, че не можеше да различи кои са нейни и кои негови.

Той прокара ръка през косата ѝ, разрошвайки плитката, която все още бе на мястото си, и която почти бе запазила формата си.

— Тина, това е нередно. Нещо тук се е объркало. Не би трябвало да умеем да правим това.

Той наистина бе разтревожен. Ама наистина. Тина въздъхна. Чувстваше се сякаш в нея вилнееше торнадо и тя щеше да бъде засмукана от него всеки момент.

— Ами добре. Нека говорим с някой лекар и да видим какво мисли той, но, Сорвър, нищо от това — тя махна с ръка помежду им — не беше нормално.

— Не, по дяволите — изруга той.

Той звучеше толкова като човек в този миг, че Тина само го изгледа удивено, и дори не възрази, когато той я вдигна на ръце и я понесе навън от спалнята. Той дори не си направи труда да обуе обувки или да вземе някакво оръжие. Мъжете, покрай които минаваха, го гледаха ужасени. Всеки един от тях гледаше пресните следи от захапка на рамото му и тя подозираше, че досега би трябвало да са се излекували. Но не бяха. Около тях се надигна шепот, разпространявайки се като горски пожар.

Докато стигнаха до „Медикал“, вече ги следваше цяла тълпа.

„Криле.“

„Захапка.“

Думите бяха прошепнати отново и отново, носейки се от уста на уста. Тина започваше да разбира част от тревогите на Сорвър, докато

той нахълтваше през вратата на това, което би трябвало да бъде „Медикал“. Те бяха аномалия. Той умееше да се преобразява. Тя имаше криле. Чифтосването им не бе нормално, нито по стандартите на Моргатите, и дори най-развинутият въображение не би могло да измисли нещо подобно.

— Баврик! — изкрещя Сорвър и Тина извъртя очи.

Той се тревожеше прекалено много. Наистина, вероятно имаше перфектно обяснение за всичко това. Нечифтосан мъж, облечен в някакъв вид престилка, и за разнообразие само с едно оръжие, завързано на бедрото му, изскочи от една от стаите и се закова на място, щом ги видя.

— Какво, в името на боговете, се случва, Баврик? — попита Сорвър — Кажете ми, че всички странни неща могат да бъдат обяснени от човешкото ДНК на Тина.

Погледът на Баврик се насочи към ухапаното рамо на Сорвър.

— 3-3-Захапка! — заекна той. — Женските не хапят. Защо си го ухапала? — попита той, поглеждайки директно към нея.

Около тях се чува приглушени гласове и Тина се огледа, за да види, че са обградени от мъже, които разговаряха тихо помежду си. Тя погледна обратно към Баврик и отговори:

— Той ме захапа и се почувствах наистина добре, и просто исках да споделя това с него. Още откакто се появили новите ми зъби, нуждата да го захапя само ставаше все по-силна, и сметнах, че това е най-правилното нещо, което мога да направя, естествена част от чифтосването.

Баврик я гледаше с отворена уста цяла минута, преди да забележи останалите мъже около тях. Той махна на Сорвър и Тина да го последват и затвори вратата след тях.

Сорвър влезе в медицинската стая и Тина се чувства като у дома си. Беше като дузина други стаи за преглед, в които бе ходила, с медицинско легло и скенер над него, конзола и монитори на стената. Единствената разлика бе размерът. Моргатите бяха голяма раса и стаите им бяха проектирани съобразно с това.

Сорвър я сложи да седне на подплатеното легло за прегледи и се приведе над нея, докато Баврик обикаляше из стаята. Тина придърпа кърпата по-стегнато около тялото си, докато го гледаше как се приближава към нея с кръвен екстрактор в ръка.

„Сорвър, спокойно. Всичко ще бъде наред.“ Тя опита да прогони част от паниката, която вилнееше в него. Погледите им се срещнаха и тя можеше да види тревогата в жълтите му очи.

„Тина, нищо не е наред. Не би трябвало да можем да комуникираме по този начин.“ Гласът му в главата ѝ бе тих и колеблив, сякаш се боеше да използва тази нова дарба. Защото бе точно това. Дарба.

Тя се пресегна и хвана ръката му, внимавайки с ноктите си.

„Сигурна съм, че Баврик ще разбере, че това е напълно нормално при комбинирането на човешка и моргатска ДНК.“

— Мисля, че е най-добре да започнем с пълно сканиране и тестове — каза Баврик. — Можете ли да легнете, принцесо? Моля?

С помощта на Сорвър и няколко болезнени стона, Тина успя да легне по гръб с разперени под нея криле. Не беше никак удобно и когато Сорвър изпъна крилете ѝ, тя не бе прекалено горда и проплакала.

Тина гледаше как метална рамка се спуска от тавана и прикачения скенер към нея започна да върши работата си над тялото ѝ. Баврик взе проби от кръв и кожа от шията ѝ и забърза от скенера, бавно приближавайки към нея.

Когато апаратът се задържа ниско над стомаха ѝ за няколко дълги, напрегнати секунди, на Тина ѝ се прииска да протегне ръка към Сорвър. О, господи. Бебе! Защо това я караше да откача? Разбира се, тя искаше деца... в далечното бъдеще. Беше мислила, че има години пред себе си, преди да започне да мисли за деца.

Сякаш той разбра, и да, разбира се, че разбра, все пак можеше да усети това, което усещаше и тя, Сорвър плъзна ръка по рамото ѝ, стисвайки я леко.

— Всичко е наред, паври, всеки ден се люпят нови. Нашият син ще бъде наред, ще видиш.

Какво? Той да не би да каза люпят? Не, определено не го бе чула. Той имаше предвид бебе. Сигурно това беше грешка в интерпретацията. Люпене не значеше родено... то... значеше излюпено от яйце, а тя бе бозайник, човек, хората раждаха бебета.

Остър звук от вълнение дойде от Баврик в съседната стая и сърцето на Тина застина за миг.

— Какво? — почти изкрещя тя в същия миг, в който гласът на Сорвър изплющя:

— Какво има?

— Принце мой, половинката ви носи три развиващи се ембриона.

Ето... Баврик каза „ембриона“. Сигурно е било проблем с интерпретацията. Ръката на Сорвър потрепери върху рамото на Тина. Отне й миг да осъзнае напълно какво бе казал Баврик. Изумление и шок изпълниха тялото й през връзката й със Сорвър. Поне тя не бе единствената, която се бореше да осъзнае какво току-що им бе разкрил Баврик.

Когато Сорвър направи две стъпки към лекаря, Тина простена:

— Да не си посмял да ме оставиш тук, Сорвър! Помогни ми да стана, по дяволите!

Напълно дезориентираната й половинка я смъкна от масата, и карайки я неволно да изкрещи от болка, я понесе към Баврик и към това, което той гледаше на екрана на конзолата. Тина погледна екрана, примигна и се вгледа по-внимателно.

— Какво, по дяволите...? — издиша тя, докато гледаше ясното изображение на екрана.

Баврик посочи към монитора.

— Ембрион едно, ембрион две и ембрион три.

Тина поклати глава, умът й започваше да се върти. Тя впи нокти в рамото на Сорвър.

— Това не е... имам предвид, виждам бебетата. Разбирам го. Тризнаци. Раждането на повече от едно дете е нещо нормално на Земята, но, Баврик, има нещо нередно. Репродуктивните ми органи не би трябвало да изглеждат така. — Гласът й трепна, докато се опитваше да разбере това, което виждаше.

Баврик я погледна и тя почти можеше да усети съжалителния му поглед.

— Разбира се, че не, принцесо. По време на трансформацията ви вашите репродуктивни органи са се променили, за да можете да произведете моргатско поколение. Ние сме раса с ген, подобен на влечугите, и повечето от нас мътят яйца.

Яйца?

Влечуги?

Мътене на яйца?

Думите ехтяха в мозъка ѝ. Кръвта бучеше в ушите ѝ и те станаха странно топли.

Можеше да приеме да бъде хапана и трансформирана от мъж от друга раса. Можеше да приеме временно да изгуби мечтата си да бъде лекар на извънземни. Дори можеше да преживее петте дни „ваканция“ в тъмницата. Крила, нокти и странни зъби? Никакъв проблем. Тризнаци? Раждането на три деца се случваше само на пет процента от всички раждания на Земята, но какво от това, можеше да го приеме.

Да мъти яйца?

Беше прекалено много.

Ето защо доктор Трагеш не ѝ бе позволил да си види медицинския картон. Определено наистина вече не бе човек.

Замая се, докато кръвта бучеше в ушите ѝ.

— Тина, добре ли си?

Гласът на Сорвър бе някак далечен. Тина не отговори. Вече бе припаднала.

Тина сподави един стон. По дяволите, беше припаднала! Никога не припадаше. Руменина запали шията ѝ, разпространявайки се към бузите ѝ.

Леко веселие трепна през нея.

— Паври.

Гласът на Сорвър бе изпълнен с веселие.

Нежна ръка помилва косата ѝ и Тина въздъхна. Това беше... приятно. Но тя все още не искаше да отвори очи и да го погледне. Той вероятно бе лепнал огромна тъпа усмивка на лицето си и тя трябваше да се скара с него, задето е идиот. Е, той наистина беше идиот, щом ѝ се подиграваше, че припадна. Нисък смях помилва кожата ѝ, топъл и секси като самия грях.

— Спри да ми се смееш — заповяда тя, без да отваря още очи.

Този път той се засмя силно.

— Но ти ме улесняваш толкова много, паври.

Тина отвори очи и погледна към Сорвър, само за да види огромната усмивка на лицето му. Тя изсумтя и се обърна на леглото. О! Болката бе изчезнала. Можеше да се движи, без да агонизира от страданието, раздиращо тялото ѝ. Сигурно Баврик ѝ бе дал нещо.

— Колко време бях в безсъзнание? — Тя все още бе в „Медикал“, затова сигурно не бе минало много, и все още не бе облечена с друго, освен с кърпата, в която я бе увил Сорвър след банята им. Не ѝ беше студено... въздухът в стаята бе топъл... но се чувстваше гола и уязвима.

Сорвър приглади косата ѝ и още една вълна от веселие премина през нея.

— Достатъчно дълго, че Баврик да приключи със скановите и тестовите, които трябваше да направи, и да излекува инфекцията на ръката ти, за която ще ми обясниш по-късно. Освен това ти инжектира някои мускулни стимулатори и болкоуспокояващо.

Толкова дълго? Сигурно е била пропаднала преди часове, нима Сорвър бе останал при нея през цялото време? Сърцето ѝ се разтуптя силно и устните ѝ трепнаха. О, господи! Може би не можеше да го направи, не можеше да бъде част от такава връзка. Той можеше да бъде точно като баща ѝ и тя да се окаже наранена или дори по-лошо. Ръката на Сорвър се стегна около косата ѝ за миг, преди да се отпусне.

— Знаеш ли, че докато спиш, издаваш най-сладките звуци, паври?

Отново долови веселие в гласа му, но сега бе леко пресилено.

— Не съм спала. Бях в безсъзнание. Не издаваш звуци, когато си в безсъзнание — каза Тина, мръщейки му се.

— И откъде знаеш?

О, много сме любопитни. Тина се завъртя настрани, окрилена, че може да се движи, без да изпитва болка, и погледна Сорвър. На кораба бяха прекалено заети да правят секс, за да поговорят един с друг. Той не знаеше почти нищо за нея и тя знаеше много малко за него.

— Защото съм лекар, Сорвър. Знам разликата между съня и безсъзванието, и освен това, докато спя, не издавам звуци.

От него към нея премина поредната вълна веселие и той се наведе близо до нея.

— Откъде знаеш? Гледала ли си се, докато спиш? Толкова ли често припадаш, че да имаш документ, доказващ, че не издаваш шум, когато си в несвяст?

— Никога не припадам. — Той беше нетърпим тъпанар, задето ѝ се подиграваше.

— Но, Тина, ти току-що го направи.

Смях изпълваше думите му и ѝ се прииска да го удари.

— Е, защо се случи, паври? Коя беше причината? Фактът, че си бременна, или фактът, че бебетата са три? Или беше, защото ще трябва да мътиш яйца?

О, той можеше да се смее колкото си иска, но майтапът щеше да е за негова сметка, когато разбере, че хората имаха абсурдно кратък цикъл. Разбира се, ако и това вече не се бе променило.

— Престани да ме дразниш. — Тя не бе истински ядосана, а по-скоро наранена, задето той намира за толкова забавно това, което преживяваше. Това беше фундаментална промяна в тялото ѝ. Защо му беше толкова чудно, че е откачила?

Той погледна надолу и изражението му стана сериозно.

— Паври, не целя да те нараня и се извинявам, ако съм го направил. — Погледът му стана напрегнат и Тина едва се сдържа да не погледне настрани. — Обичам те, Тина. Никога не бих казал и направил нещо, с което да те нараня. Не и умишлено.

Сърцето ѝ буквално спря. То застина за миг в гърдите ѝ, преди да започне да бие толкова силно, че със сигурност Сорвър го бе чул.

О, господи! Той я обичаше. Дали очакваше да му отвърне със същото? Тя все още не бе сигурна, че го обича. Всъщност бе почти сигурна, че не е влюбена. Не си бе позволила да се влюби в него, защото това я ужасяваше, но трябваше да каже нещо, не можеше просто да го остави да виси.

— Сорвър, аз... аз... ние сме заедно само... — Сърцето, което бе предпазвала толкова дълго, заседна в гърлото ѝ, а дланите ѝ станаха влажни и лепкави.

— Тина, всичко е наред. Не очаквам все още да изпитваш същото. Просто искам да разбереш, че не съм имал намерението да те нараня. — Той отново помилва косата ѝ и с нежното докосване Тина за пръв път се почувства почитана.

Не. Това не бе достатъчно. Тя реши, че иска да опита да има връзка с него, да види докъде биха могли да стигнат. Нямаше да позволи на страха да контролира живота и щастието ѝ.

— Не е така, Сорвър. Не е като да нямам чувства към теб. — Тя си пое дълбоко дъх, опитвайки се да се успокои, но не се получи. — Страхувам се да се влюбя в някой. Боя се да бъда уязвима и да бъда

наранена. Да позволя на някой да има тази власт над мен ме ужасява. Лудост е, знам, но не мога да го превъзмогна.

Гореща топка от гняв експлодира в гърдите ѝ и Сорвър изръмжа.

— Кой те е наранил, паври, за да те накара да се боиш от любовта?

Тя погледна настрани към скенера, който висеше от тавана. Беше отишла в медицинско училище, за да може да лекува болести, да поправя счупени кости и да спасява човешки животи. Всичко бе логика и наука. Можеше да поправя хората, но емоциите бяха пълна каша. Там имаше много повече за разбиране и по-трудно за поправяне, знаеше го от опит.

— Баща ми — прошепна тя. — Майка ми го обичаше, а той я биеше. — Ръката на Сорвър се стегна около нейната. Той преплете пръсти в нейните, мълчаливо давайки ѝ сили. Не каза нищо, но бе до нея и това бе достатъчно. — Често ме заключваше в един малък шкаф и чувах как я удря. Чувах я да го моли да спре и да му казва, че го обича, но той никога не спираше. Често спеше с други жени и ги използваше, за да измъчва майка ми, казвайки ѝ колко по-хубав е сексът с тях, за разлика от този с нея. — Тина се задъха, свивайки се под тежестта на гнева на Сорвър и под тежестта на собствените си спомени, но бе започнала и трябваше да довърши.

— Бях на дванадесет, когато той едва не я уби. Извиках полиция и те го арестуваха, но майка ми никога не ми прости за това, което направих. — Тя беше студена, толкова студена, че трепереше. Никога преди не бе казвала на някой за баща си. Винаги се бе срамувала от детството си.

Тина изписка, когато Сорвър я дръпна от леглото за прегледи, настанявайки я в скута си. Той продължи да мълчи, притискайки я към себе си и карайки я да се чуди какво щеше да си помисли, ако не можеше да усети емоциите кипящи вътре в него.

Той притисна челото си към нейното.

— Съжалявам, че си минала през всичко това, Тина. Едно дете никога не би трябвало да изживее подобно нещо. — Той хвана брадичката ѝ с ръка и повдигна лицето ѝ. Блестящите му жълти очи се съсредоточиха на нея, а издължените зеници бяха разширени. — Мъж, който наранява половинката си, или която и да е било жена, не е

достоеен за любовта ѝ. Той не заслужава нейната привързаност и лоялност — каза той, а увереността струеше от гласа му.

Тя погледна в блестящите му очи и дъхът ѝ секна, но той не дочака отговора ѝ.

— Тина, никога няма да те нараня, ще те ценя без значение колко време ще ти отнеме да ме заобичаш. Ще заслужа любовта ти, защото съм достоен мъж, паври, и ще прекарвам всеки ден, доказвайки ти, че заслужавам твоята любов. Обещавам ти, ще бъдеш в безопасност с мен, с тялото, душата и сърцето си.

Сърцето, за което говореше той, се сви за миг, а после започна да тупти учестено, тя бе сигурна, че този път Сорвър можеше да го чуе. Тя преглътна буцата в гърлото си.

Това, което наистина казваше той, бе, че иска тя да му се довери. О, той не изрече самите думи, но тя го усети, когато ѝ каза, че никога няма да я нарани.

„Довери ми се, никога няма да те нараня.“

Точно това бе казал той.

Но Тина не се бе доверявала на мъж със сърцето си, откакто бе осемгодишна и бе започнала да разбира какво казваше баща ѝ на майка ѝ, докато я удряше. Но каква връзка щяха да имат, ако тя не пробваше? Ако отказваше да отвори сърцето си и да опита, любовта му щеше да изчезне и евентуално това щеше да ги раздели.

Тя щеше да ги раздели.

Тина погледна в очите му, пое дълбоко дъх и го изпусна бавно. Тя вдигна ръка и го сграбчи за тила.

— Вярвам ти, Сорвър, и знам, че трябва да се науча отново да се доверявам. Ще опитам заради теб, тъй като искам да съм жена, достойна за любовта ти.

Зениците му се разшириха така рязко, че тя се учуди, че той не припадна. Тих стон се изтръгна от гърдите му.

— Ти си тази жена, паври. Ти вече си.

ГЛАВА 10

— Сорвър — простена Тина седмица след като бяха разбрали, че е бременна с тризнаци.

Сорвър едва успя да прикрие усмивката, която се опитваше да разцъфне на лицето му, преди да отговори.

— Изглеждаш раздразнена, паври. Каж ми какво не е наред и ще се погрижа.

Той можеше да бе прикрил усмивката си, но нямаше как да прикрие напрежението, прокрадващо се в гласа му. То бе същото, което изпитваше Тина. Той я гледаше как разтрива с пръсти слепоочието си, опитвайки се да прогони напрежението. Вълна от притеснение се надигна в него.

„Боли ли те, Тина?“

— Да, просто имам главоболие. — Тя погледна надолу, където той се бе излегнал на ниския диван. — Полудявам, Сорвър. Държиш ме заключена тук цяла седмица. Не ме докосваш, не ми даваш да излизам, и продължаваш да ме тъпчеш с храна. Ако не откача, ще експлодирам.

Той се засмя. Понякога тя казваше най-странните неща. Обърнатите ѝ фрази и изрази никога не спираха да го развеселяват, а фактът, че я дразнеше, когато намираше нещо за забавно, го забавляваше още повече. Тя му обърна гръб и се насочи към другия нисък диван, който той бе наредил да донесат в деня, след като я измъкна от тъмницата. Тя се тръшна върху него с абсолютната липса на грация, която той намираше за очарователна. В Тина нямаше нищо превзето. Тя беше най-уникалната жена, която бе срещал, и откровеността и отвореността ѝ го караха да се влюбва по още малко в нея с всеки изминал ден.

— Ще се превърнеш в семе^[1] ли? — попита той. Този път нямаше как да прикрие веселието си. — Не мисля, че това е възможно, паври. Признавам, че трансформациите ни са истинско чудо, но не мисля, че някой някога успешно е успявал да се превърне в ядка. —

Той наистина нямаше нужда да ѝ обяснява, но просто се забавляваше с нея, опитвайки да намали напрежението, което чувстваше да струи от нея през последните три дни.

Тя издаде разкошно леко ръмжене, което го накара да се разсмее по-силно.

— Не... хубавецо, това значи да полудееш. Ти ме подлудяваш.

Той подозираше, че „хубавецо“ не бе точната дума, с която тя искаше да го нарече. Тя имаше толкова цветист език, което беше още нещо, което го развеселяваше, но нуждата, която изпитваше към нея, подлудяваше и него, и имаше чувството, че точно за това говори и тя. Не бяха правила секс, откакто научиха, че тя носи три ембриона. Всички раси, от които Моргатите бяха взимали половинки, не можеха да осъществяват никаква сексуална връзка, докато траеше бременността, а той нямаше да рискува живота на синовете си.

Избягваше да я докосва повече от необходимото или да започва нещо, което няма да е в състояние да довърши, но това да е толкова близо до нея и да не може да я обладае, беше истинско мъчение.

— Но, паври, аз просто се грижа за теб като добра моргатска половинка. Ние ценим и обгрижваме нашите бременни жени, а при теб се налага да бъда два пъти по-грижовен заради нараняванията ти — каза ѝ той. Може би това щеше да доведе дотам, до където той мислеше, че ще стигне разговора.

Тина въздъхна рязко, показвайки му ясно раздражението си.

— Ясно. Разбрах. Но умственото и емоционалното здраве са също толкова важни за бременната жена, колкото и физическото ѝ здраве. Освен това бях напълно излекувана още преди пет дни. Искам да разгледам наоколо, Сорвър. Искам да ми покажеш света си. Искам да говоря с Баврик и да науча повече за моргатските бебета и какво мога да очаквам по време на бременността си.

Пресвета Нинвах, тя не искаше толкова много, нали. С радост би ѝ показал света си, но крилете ѝ все още не бяха достатъчно силни, за да лети, а той не знаеше как щяха да реагират мъжете, които не я бяха виждали досега. Другите неща, за които го молеше, да учи за хората му и за бременността си, беше нещо съвсем различно. Той я обичаше и би ѝ дал всичко, но знаеше, че баща му няма да е заслепен от любов като него. Баща му трябваше да е сигурен, че тя е решена да остане с него, преди да ѝ позволи да получи това, което искаше. Знанието бе

сила и ако тя научеше всичко за хората му, щеше да има голяма власт над тях. Тя бе лекар, все пак, и имаше способностите да ги унищожи отвътре.

— Това са много желаниа, Тина. Сигурна ли си, че няма още нещо, което да искаш от мен? — Той задържа тона си спокоен и развеселен. Нямахше нужда тя да знае, че не може да ѝ даде това, което желяеше.

Тина погледна към него за един дълъг миг, преди да се отблъсне от дивана и да тръгне към него, умишлено поклащайки бедра с малка уверена усмивчица на лице.

„О, хубавецо. Нямах си ни най-малка представа.“

Шепотът ѝ изпълни главата му. Господи, тя бе красива и опасно сексапилна. Всичко, което трябваше да направи, за да разпали огъня в него, бе да го погледне с дълбоките си зелени очи и той се превръщаше в глина в ръцете ѝ, нещо, което не смяташе да ѝ споделя.

Тя се извиси над него, и трепвайки леко с криле, възседна бедрата му.

— След като попита, има още нещо, което желяя.

Нуждата, изпълваща дрезгавия ѝ глас, изпрати тръпка от похот през тялото му и той едва не простена. Погледна към нея, но не промени отпуснатата си поза върху дивана... не я докосна, нито сграбчи бедрата ѝ, просто я погледна. Не беше трудно да се досети какво иска тя, но щеше да я разочарова. Тялото му обаче не се вълнуваше за безопасността на бебетата, всичко, което искаше, бе да бъде дълбоко в горещото ѝ тяло. Да я има толкова близо до себе си, да се къпе с нея, виждайки красивото ѝ голо тяло, и да спи притиснат до нея бе истинско мъчение, но той се бе зарекъл, че ще защитава бебетата им.

— Ох, и какво може да е това, паври? — Вече не бе развеселен. Гласът му бе дрезгав от нуждата, която вилнееше и в нея.

Тина се наведе и сложи длани на гърдите му, а ръцете ѝ бяха топли и много меки срещу кожата му. Господи, той искаше да почувства тези меки малки ръце по цялото си тяло. С лице, близо до неговото, тя отвърна с тих дрезгав глас:

— Желяя те, Сорвър. Искам да те целувам, да те докосвам. Искам да те почувствам вътре в мен и да свърша около члена ти.

„Мамка му, Тина!“

Тя не можеше да му казва такива неща. Нямахте как да стои настрана, ако му говори така. Ако членът му вече не бе твърд, щеше да стане за секунди. Ерекцията му бе толкова болезнена, че беше трудно да я игнорира. Не можеше да се спре да я докосва. Той сграбчи бедрата ѝ и я дръпна към себе си, нагласяйки я така, че да прекрачи оръжията, закачени за бедрата му, преди да я настани върху твърдата си ерекция. Тина простена, най-сладкия малък звук, който бе чувал някога, и завъртя бедра, усмихвайки се надолу към него. Той не успя да спре ниския стон, който се надигна в гърдите му при невероятното удоволствие, което му доставяше.

— Даааа — изскимтя тя.

— Паври, не можем — Но, по дяволите, как само му се искаше.

Тя погледна надолу към него.

— Защо не, мамка му? — възкликна тя.

Толкова много гняв и раздражение се изливаха от малката му половинка. Сорвър обгърна с ръце лицето ѝ, милвайки леко нежната ѝ кожа.

„Заради бебетата, Тина. Не е безопасно да правим секс, докато си бременна.“

Тя въздъхна дълбоко.

— Сорвър, хората могат да правят секс през цялата бременност, включително и през деня, в който раждат, но ако си толкова разтревожен, нека отидем да говорим с Баврик. Ако той каже, че не можем да правим секс, ще се въздържаме само от проникване. Има и други начини, по които да си доставим удоволствие, без да ме обладаваш.

Той я погледна. Наистина ли мислеше така? Хората правят секс по време на бременност? Оказва се, че те бяха една изумителна раса! Но това не значеше, че те могат да правят секс... тя се бе променила много по време на трансформациите и може би бе станала като другите половинки. В мозъка му се появи картината на това как устата ѝ се бе обвила около члена му и той си спомни много ясно горещината ѝ и невероятното удоволствие, което бе изпитал.

Изправи се, притискайки я към гърдите си. Тина изписка и обви крака около кръста му, а малките ѝ нокти се впиха в раменете му, докато той се насочваше към вратата.

„Къде отиваме, Сорвър?“

„При Баврик.“

Дрезгавият ѝ смях изпълни ума ѝ. Ако не можеха да правят секс, то определено можеха да правя други неща. Тя щеше да го научи как да ѝ доставя удоволствие, без да прониква в нея. Може би щеше да му хареса да я вкуси така, като тя бе вкусила него. Само мисълта да усети устата му между бедрата си изпрати толкова силна вълна от нужда, че тя едва не се олюля. Тина простена, тих малък звук, а вълната от похот, която се изля от нея, едва не го събори на колене.

Бяха пресекли половината стая, когато на вратата се почука. Сорвър изръмжа. Не би трябвало да има никой пред вратата им, което значеше, че е някой от семейството му.

— Мамка му! — изруга той.

— Храна ли си поръчал? — попита Тина.

— Не, не съм. — Вратата се плъзна, отваряйки се. — Седрик — каза той, когато погледът му падна върху брат му.

— Сорвър — поздрави го средният брат.

— Какво искаш? — попита той и стисна Тина, притискайки я по-силно до себе си.

Седрик погледна към Тина и по-точно към крилете ѝ, оглеждайки ги дълго, преди да отговори.

— С нас се свързаха от Коалицията, искат да говорят с половинката ти. Човешката жена отказва да чака половинката ти да отиде в залата за комуникации и иска да види жена ти със собствените си очи.

Тина се завъртя толкова рязко, за да погледне брат му, че едва не го извади извън баланс.

— Каза ли ти коя е? — попита тя и той можеше да почувства вълнението в гласа ѝ и да усети малките балончета от нетърпение, надигащи се в гърдите ѝ.

— Каза, че името ѝ е Емили Баркър. — Седрик погледна надолу към половинката му със странен поглед в очите си.

Устите на Моргатите не бяха създадени да говорят на езика на Тина. Не можеха да издават звук с устните си, защото те нямаха такива. Просто можеха да имитират звуци, но името на жената звучеше някак странно, изречено от Седрик.

Тина се обърна обратно към Сорвър, очите ѝ бяха разширени и балончетата от вълнение в нея се надигнаха в неговите гърди.

— Да вървим, хубавецо! Искам да говоря с Емили. Сигурно се случва нещо, за да се обажда от името на Коалицията. Последния път, когато чух за нея, работеше за тъпака наставник Грийн.

Седрик се засмя и погледна към брат си.

— Тя винаги ли говори така?

Сорвър също се засмя и веселието се сблъска с гнева, който все още се носеше в него.

— Да. — Почувства погледа на Тина и погледна надолу към нея. Все още я държеше здраво в прегръдките си и се усмихна широко, когато тя изпръхтя. — Ти си винаги такава, паври, и това е едно от нещата, които обичам в теб.

Не можеше да му се сърди за това, нали? Вече ѝ бе казал, че я обича, и не се срамуваше да го признае и пред семейството си. Нищо, свързано с нея, не бе в състояние да го засрами.

— Може ли да отиваме? Емили чака и ще започне да мисли, че си направил нещо...

Нещо странно се надигна в нея, нещо, което не можеше да разпознае, когато Тина зарови лице в гърдите му. Той не можеше да ѝ помогне, не можеше да я утеши, ако не знаеше какво бе това, което чувства тя. Бе готов на всичко, за да я направи щастлива, а възможността да говори с тази Емили Баркър я бе развълнувала. Какво се бе случило, за да накара това да се промени?

Той я стисна силно.

— Отиваме още сега, паври. Седрик, можеш ли да излетиш напред и да кажеш на Емили, че сме на път?

— Не е нужно. Пренасочих връзката към комуникационната стая на двореца — отвърна Седрик.

Сорвър се ухили, излизайки от стаята им. Комуникационната зала на двореца не бе далеч от покоите на семейството. Той последва Седрик надолу по коридора с Тина, обвита около него. Любопитството ѝ бълбукаше вътре в него. Той бе такъв задник, държейки я затворена в покоите им цяла седмица. Тя бе права, би трябвало да разглежда новия си дом и да учи за расата, която вече бе и нейна. Не медицинската информация за тях, но културата, празниците и боговете им, дори икономиката им. Трябваше да учи за историята им и за непрестанните им опити да станат част от Коалицията. Това бяха всички неща, които

трябваше да я научи, а не да я държи заключена, защото се тревожеше как ще реагират другите мъже, като я видят.

Стигнаха до комуникационната зала и той пусна Тина да стъпи на крака, задържайки я, докато запази равновесие. Лицето на жената, с която щяха да говорят, бе заело екрана, който бе почти толкова голям, колкото едната цяла стена на малката зала. Мъж, който Сорвър не познаваше, стоеше зад конзолата, наглеждайки канала, през който се провеждаше връзката.

Тина изписка в мига, в който видя екрана, и хукна, за да застане до него.

— Може ли да ме чуе? — попита тя.

Жената на екрана погледна зад Тина и очите ѝ се разшириха толкова много, че Сорвър едва не се засмя. Тя не бе такава, каквато бе очаквал. Въобще нямаше прилика с Тина. Тази жена имаше жълта коса и сини очи, а лицето ѝ, макар и приятно, въобще не бе толкова красиво, колкото на Тина, поне по негово мнение. Устата ѝ се движеше, но в началото не се чу никакъв звук, докато изведнъж гласът ѝ не проехтя в залата.

— ... Исусе, Тина. Какво, по дяволите, се е случило с теб? Не ми каза нищо за крилете!

Странният акцент на жената изненада Сорвър. Тя говореше езика на Тина, но той звучеше много по-различно.

Тина се засмя, а дрезгавият звук го прониза направо в слабините.

— Емили! О, боже, страхотно е, че те виждам. Седрик каза, че се обаждаш от името на Коалицията. Какво става?

— Не би ли трябвало аз да питам това? Как, по дяволите, се оказа чифтосана с Моргат? Мислех, че назначението ти е на станция Уркеларон.

Неделикатно изсумтяване се откъсна от устните на Тина, карайки Сорвър да се засмее.

— Друг път — каза тя. — Единствената позиция, която Грийн ми предложи, беше на Деранти. Дори не ми спомена колко често нападат станцията. Ако ми го беше казал, щях да му отвърна да си завре позицията там, дето слънце не огрява. — Тина се обърна и му махна да се приближи.

Сорвър не се поколеба да застане до нея пред монитора и едва не се изхили, когато устата на Емили остана отворена.

— Оххх, малеее — каза човешката жена, а тонът ѝ бе изпълнен с възхищение.

Този път той се засмя и получи лакът в ребрата от Тина, което на свой ред го накара да се засмее още повече. Раздразнението на Тина го изпълни и той обвини ръка около тила ѝ, дръпвайки я към себе си.

„Паври, нямам интерес към друга жена, освен към теб. Само ти можеш да ме направиш толкова твърд, че да мисля непрестанно за това колко искам да съм вътре в теб.“

Той разбра на мига, кога тя прие обяснението му. Тя се отпусна срещу него и се обърна отново към екрана.

— Това е Сорвър и той е причината да бъда на Моргат. Долу лапите, Емили, той си е мой — каза Тина на приятелката си.

Той се засмя, обгръщайки я с ръце, адски доволен от собственическото ѝ отношение. Жената на екрана също се разсмя.

— О, не се тревожи. Не съм подир половинката ти. Аз... вече си имам собствена. Както и да е, не затова ти се обаждам. По-добре да се залавям за работа, докато все още имаме връзка.

Искри от любопитство се надигнаха в него от Тина, но тя каза само:

— Добре, какво се случва? Това има ли нещо общо с факта, че се обаждаш от името на Коалицията?

— Да. Канцлерът ме назначи като Наставник на човешките жени в Коалицията. Той е научил за лошото отношение, което са получили някои от нас, и по тази причина иска да имаме собствено управление. Което значи, че аз съм отговорна за всички човешки жени в космоса, в това число и за теб, макар че не си в космическото пространство на Коалицията. По рождение все още си човек. Не искам да ми се сърдиш, но щастлива ли си там, Тина? Ако не си, ще уредим прибирането ти у дома.

Сорвър искаше да изкрещи срещу това предложение, но знаеше, че позицията на Емили я задължава да попита. Той стисна зъби и едва успя да се сдържи да не впие пръсти в тялото на Тина. Дори половинката му да кажеше, че не е щастлива, той никога нямаше да я пусне и щеше да убие всеки, който се опита да му я отнеме. И щеше да направи всичко, което е нужно, за да бъде щастлива тук с него.

Тина обаче го избави от тревогите, като каза:

— Всичко е наред, Емили. Имах малко трудно начало и не всички са щастливи, че съм тук, но няма да напусна Сорвър. Той е моята половинка, двамата сме заедно, и сега, с бебетата на път, е важно да остана тук, където лекарите ще знаят повече за бременността ми.

Той изпусна дъха, който не бе усетил, че е задържал, и напрежението в раменете му изчезна. Сорвър дръпна Тина по-близо и я прегърна силно, надявайки се да разбере колко е благодарен, задето я бе чул да казва, че си принадлежат.

„Обичам те, паври, но никога няма да те пусна да си отидеш. Не и сега, не и след като ми показва колко прекрасна си ти.“

Тя се разтопи пред него, и макар да не каза нищо, той усети как го изпълва топлина.

Емили също въздъхна и промърмори.

— Това е добре. Дренвах ще е очарован. — След това заговори по-високо. — Добре, като първата човешка жена на Моргат, оторизирана съм да те направя Посланик на Земята на Моргат. Честито за новата ти позиция, но не бързай да празнуваш... наставник Грийн е направил постъпления за обжалване на решението на Канцлера да ме назначи, и ако успее, ще отмени всички назначения, които съм направила.

Тина се задави и се задъха.

— Посланик? Какво, по дяволите, Емили? Аз съм лекар, не политик! Не знам как да бъда посланик.

Емили махна с ръка.

— Няма проблем, ще ти изпратя официалния наръчник за посланици. Другото, за което трябва да знаеш, е, че чух някои слухове за съглашение... има недоволство, че човешките жени се чифтосват с мъже от други раси. Това била главната причина да ни държат далеч от космоса толкова дълго, и сега най-големите им кошмари стават реалност. Не се учудвай, ако опитат да уговорят завръщането ти. Сега, преди да приключим, има ли нещо, от което се нуждаеш? Мога да уредя да ти изпратят пратка от Земята, ако имаш нужда от нещо.

Сорвър се обърна и крилете му се разпериха, преди да се овладее и да ги притисне към гърба си. Тина нямаше да ходи никъде. Нямаше да има уговорки. Той прокара ръка през косата си, разваляйки плитката, която Тина бе направила с такова желание. Той трябваше да е този, който се грижи за нуждите ѝ, и все пак през последната седмица

не бе направил нищо за осигуряване на нови дрехи и подходящи обувки заради ноктите на краката ѝ. Веднага трябваше да поправи това. Но щеше да го направи, след като я заведе да види Баврик.

— Не, благодаря ти, добре съм засега, макар че ще ми е полезна всяка информация за чифтосването на човешките жени с други раси или ако мога да сравня бележките си с някой. Искам да знам дали аз съм единствената, която преживява неочаквани усложнения, или всички жени, чифтосани с други раси, имат странни промени. О, и бих искала да се свържа с някои от другите човешки жени. Ти си първата, с която разговарям, откакто напуснах Крепостта.

Емили се усмихна.

— Разбира се. Ще ти изпратя всичко, което намеря. Ще се наложи да поровя малко, за да открия дали въобще има такива, но Канцлерът може да ми помогне, и имаме контакт с Мира. Сигурна съм, че ще се радва да се чуе с теб. Ще ѝ кажа, че вече си...

Картината изчезна неочаквано и екранът почерня.

— Съжалявам, принц Сорвър. Връзката прекъсна — каза мъжът зад конзолата.

Сорвър се обърна да погледне мъжа и едва не простена. Не беше негова вината, но все пак можеше да почувства разочарованието на Тина вътре в себе си. Той не успя да скрие недоволството в гласа си, когато каза:

— Няма проблем.

Той вдигна отново Тина на ръце и я понесе към вратата.

— Къде отиваме сега? — попита Тина и разочарованието ѝ бе заменено от любопитство.

— Да видим Баврик. Вярвам, че имаме няколко въпроса, които да му зададем.

Похотта на Тина отново се блъсна в него, почти залюлявайки го, докато вървеше към вратата, но той не каза нищо.

* * *

— Баврик, в това, което казваш, няма никакъв смисъл. Или можем, или не — изръмжа Сорвър.

Тина въздъхна. Колкото по-дълго стояха в „Медикал“ с Баврик, толкова по-раздразнен ставаше Сорвър. Тя знаеше, че отговорът не е лесен. Те бяха първата двойка, комбинирала толкова различните им гени, и Баврик просто нямаше никаква информация. Реално, те щяха да са опитни обекти за всички други двойки, които биха дошли след тях.

— Сорвър, не е толкова просто — опита се да му обясни тя.

Тя може и да бе предложила да отидат и да попитат Баврик, но имаше нужда той да отиде и да направи нещо, а не просто да стои там като секси статуя и да я влудява.

— Разбира се, че е, Тина. Или не, или да. — Той насочи блестящия си поглед към нея и ѝ се наложи да поклати глава, за да си попречи да не потъне в погледа му.

— Не, хубавецо, не е. Баврик просто няма никакъв прецедент, който да ни даде за пример. Ние сме първите и ако бъде събрана такава информация, тя ще дойде именно от нас. Което ни оставя с няколко възможности.

Той изръмжа гърлено, но не каза нищо, поне на глас.

„Какви възможности, паври?“, попита той в ума ѝ.

Тя издиша, докато собственото ѝ раздразнение нарастваше.

— Първо — каза тя, вдигайки един пръст. — Можем напълно да се въздържаме, докато протече бременността ми. Бебетата няма да са в никаква опасност и няма да има за какво да се тревожим. — Тя вирна втори пръст. — Второ. Можем да се придържаме към не особено нападателна активност, което, повярвай ми, може да бъде забавно. Обаче, ще се наложи Баврик да следи показателите ми, за да сме сигурни, че при оргазъм ембрионите няма да пострадат, докато матката ми се свива. Щом се убедим, че оргазмите не представляват опасност за бебетата, ще сме готови за действия. — Тина добави и трети пръст към другите два. — Трето. Може да действваме още тук и сега, а Баврик ще следи показателите ми през цялото време и ще ни предупреди, ако се случи нещо, което излага бебетата на риск.

Сорвър погледна към Баврик, и Тина поклати глава, преди да направи същото.

— Е? — попита Сорвър.

Баврик погледна няколко пъти ту единия, ту другия, преди да спре погледа си върху Сорвър.

— Принце, не разбирам. Тина вече е бременна. Не може да забременее отново, преди да износи тези бебета. Каква ще е ползата от това да излагате бебетата на риск, като продължите със сексуалната активност?

Вълна от веселието на Сорвър премина през Тина, докато тя гледаше лекаря с отворена уста. Тя я затвори след миг със звучно щракване.

„Сорвър, обясни ми, за да може да разбере. Ти си мъж. Ще те разбере, ако му го обясниш.“

Сорвър се засмя и я дръпна към себе си.

„Паври, не мисля, че ще разбере. Дори аз не мисля, че щях да разбера, ако някой ми го беше обяснил, преди да се чифтосаме... а и забравяш нещо. Повечето раси, с които сме се чифтосвали, са използвали секса единствено за създаване на поколение. А не заради простото удоволствие от него.“

Тина поклати глава и изсумтя.

„Добре.“

— Баврик, сексът за хората е нещо като спорт. Включва физическо изтощение, много е забавно и можеш да играеш както сам, така и със съотборник. Не използваме сексът само за възпроизвеждане. Ако беше така, нямаше да е толкова хубаво. Имам предвид, какъв щеше да е смисълът?

Крилете на Баврик трепнаха зад него и той вдигна ръка, правейки жест към Сорвър, който изрева от смях.

— Принцесо, не разбирам какво общо имат спонтанните движения с половото сношение.

„Ще спреш ли да се хилиш, Сорвър! Това е сериозно. Или не искаш да можем да правим секс?“ Пък и какво общо имаха спонтанните движения със секса?

— Съжалявам, Баврик, не разбирам. — Тя се отдръпна от все още хилещия се Сорвър и скръсти ръце на гърдите си.

— Спортът е животно или растение, показващо анормално или чудато изменение от планетата, което е резултат от спонтанно движение. И няма нищо общо със секса, принцесо. Просто генетично изменение. — Баврик звучеше така, сякаш говореше с дете.

Вместо да се ядоса на начина, по който й говореше, Тина се засмя.

— Не това имах предвид, казвайки спорт. На Земята спортът е физическа активност между отделни хора или отбори. Изисква физическа издръжливост и умения. На практика това е игра. Имате ли нещо подобно тук? Като състезание по летене или борби, или игри, които показват умения и издръжливост, или нещо подобно?

Веселието на Сорвър бе толкова силно вътре в нея, че на Тина ѝ бе трудно сама да не се разсмее. Гъделичкащо чувство се надигаше в нея, като нежно докосване с перо.

— Разбирам. Ами да, разбира се, че имаме такива активности. Те са част от празничните и тържествените дни. Значи хората използват секса като състезание между мъжа и жената, за да видят кой е по-издръжлив? Или по-умел? Или пък е въпрос на доминантност? — Баврик сега звучеше развълнуван, сякаш е разкрил голяма тайни.

Тина въздъхна и поклати глава. Сорвър беше прав. Той наистина не разбираше, а половинката ѝ намираще прекалено много веселие в опитите ѝ да обясни.

— Да, предполагам, че някои двойки използват секса с подобни подбуди, но по-голяма част от процеса е да се изпита удоволствие и да се постигне по-голяма интимност между двойката. Да ти кажа ли истината, Баврик? Просто те кара да се чувстваш добре и е хубаво да се споделя с някой... за който те е грижа. — За малко щеше да каже, с някой, който обичаш, но тя не обичаше Сорвър... все още. Или поне така мислеше.

Беше я грижа за него, и то много. И знаеше, че може да го почувства. Той не се колебаеше да ѝ позволи да почувства любовта му. Истината бе, че той не се опитваше да крие от нея никоя от емоциите си. Като сега, не се опитваше дори малко да прикрие веселието си и тя щеше да го удари.

„Тина, може да има по-лесен начин, с който да накараме Баврик да разбере.“

Поклащайки леко глава, Тина се обърна към Сорвър.

„Цялата съм в слух, хубавецо.“

Той се ухили надолу към нея без никакви скрупули, задето намираще толкова веселие в ситуацията.

„Предложението ти да правим секс тук и Баврик да следи показателите ни е добро. Можем да решим и двата си проблема

наведнъж. Той може да следи дали няма да нараним бебетата и може да разбере точно за какво говорим.“

Тина го зяпна.

„Чакай. Искаш да правим секс пред него? Не това имах предвид, Сорвър. Имах предвид да ни върже към монитор и да изчака навън. Ще е достатъчно близо да помогне, ако нещо се обърка, но няма да е в стаята с нас.“

Сорвър обви ръка около нея и я притисна към голите си гърди. Тина нямаше друг избор, освен да се хване за него, ако не искаше да падне. Той се наведе и потърка нос в чувствителната кожа на шията ѝ.

— Да, павриѐи аз предположих, че имаш предвид това, но той няма да разбере, ако не го види сам. Няма да разбере колко са красиви гърдите ти или колко се наслаждаваш, когато смуча и ближа зърната ти, докато станат твърди и болезнени. Няма да го разбере, докато не види лицата ни, докато те обладавам — горещият му дъх помилва ухото ѝ, докато той говореше тихо.

Тина потръпна. Господи, само на какви неща бе способен, докато шепнеше в ухото ѝ.

„Сорвър, никога не съм правила секс пред друг човек. Не мисля, че мога, толкова е... странно.“

Топли устни се притиснаха до шията ѝ, след това той плъзна език надолу.

„Паври, обзалагам се, че ако точно сега, плъзна пръст в теб, ще си влажна и готова за мен. Каж ми, че мисълта някой да гледа, не те кара да пламваш.“

Тих стон се изтръгна от гърдите ѝ.

„Сорвър, аз...“

Тина подскочи и изписка, когато вратата зад тях се разби с трясък и бащата на Сорвър нахълта в помещението. Масивното му присъствие сякаш изсмука въздуха в стаята и накара просторното помещение да изглежда по-малко, отколкото беше.

— Забранявам това гнусно същество да има контакти извън планетата. Кой знае какви тайни ще сподели за нас с хората си — нареди кралят, насочвайки към тях един дълъг пръст с извит остър нокът.

Вълна от гняв се надигна в Тина, и не бе само от Сорвър. Как смееше да опитва да прекъсне връзката ѝ с народа ѝ! Сорвър вече я бе

направил своя половинка, без да я пита, и я бе довел на извънземната си планета. Кралят ѝ вземаше последното нещо, което ѝ носеше радост, като се изключи Сорвър.

Тихо ръмжене се откъсна от гърдите на Тина, имитирайки пошумното ръмжене, изтръгнало се от Сорвър.

— Татко, никога не си забранявал на жените ни да се свързват със семействата си, когато пожелаят. Отнемаш на Тина едно от основните ѝ права като половинка. — Пръстите на Сорвър се впиха в китката ѝ и гневът му пламна в гърдите ѝ, примесен с нейния собствен.

— Нима ми възразяваш, Сорвър? Забравяш си мястото. Аз съм кралят, аз създавам правилата. Ако продължаваш, ще обявя чифтосването с хора за извън закона и ще изпратя това жалко същество на смърт, задето е проклело сина ми. Виждам и знам какво е направила с теб и това е неестествено. Това е позор за силата на Моргат. Няма да позволя още от тази нисша раса да скверни планетата ми и да общува с хората ми.

Ако физиологията на краля позволяваше слюнкоотделяне, Тина бе сигурна, че досега щеше да ги е наплюл, с такова отвращение говореше. Отрова изпълваше тона му, полепвайки по кожата ѝ. Налагаше ли се да е толкова арогантен тираничен задник? Какво си мислеше, че ще постигне, като я заплашваше по този начин? Всичко, което щеше да постигне, бе да ядоса Сорвър и така щеше да има вземане-даване с неговата по-агресивна форма.

Сорвър изрева силно, и обвиняйки ръка около ръката на Тина, я скри зад себе си.

— Ще трябва да ме убиеш, преди да посмееш да сложиш ръка върху половинката ми.

Тина надникна иззад Сорвър точно, когато кралят отвърна:

— Мислиш ли, че това ще ме спре? Изгубих сина си в мига, в който ухапа този боклук. Убивайки те, ще проявя милост към теб.

Какво, по дяволите? Какво искаше да каже? Сорвър беше точно тук. Тя поклати глава. Не разбираше нищо. Самият начин, по който функционираха умовете им, ѝ беше непонятен.

— Татко, не може да говориш сериозно! — каза Седрик, нахълтвайки през счупената врата.

— Стой настрана от това, Седрик — нареди кралят.

— Не...

— Седрик, това не е твоята битка — намеси се Сорвър.

— Братко...

— Не!

Ревът на Сорвър накара ушите на Тина да запищят. Гневът му се разгоря в гърдите ѝ, разкъсвайки я от вътре.

— Седрик, аз бях този, който взе човек за половинка. Аз бях този, който взе решението да се чифтоса с непознатата раса. Аз съм този, който пое риска, решавайки, че ползите си заслужават риска. Тина вече доказва стойността си като половинка, зачевайки не едно, а три бебета, но дори да носеше само едно мое дете, щях да я обичам също толкова силно, защото за мен тя е повече от утроба за синовете ми. Братко, тази битка не е твоя. Това е между мен и баща ни.

Седрик поклати глава.

— Сорвър, грешиш. Не е само твоята битка. Това е битката на всеки мъж, който е видял твоята Тина и иска собствена човешка жена за половинка. Не всички ние виждаме в жените само начин да спрем изчезването на расата ни. Децата са само бонус, но не са целта. Виждам какво имаш с половинката си, братко, и аз също искам това. Това е нашата борба и аз ще застана до теб до самия край.

Тина можеше да усети шока на Сорвър, който беше като камбана, вибрираща в него. Но нищо не можеше да се сравни със страховития вой, изтръгнал се от гърлото на баща им.

— Това не е ничия битка. Няма никаква битка! — Стаята се разтресе от силния вик на краля. Той замахна рязко с ръка. — Забранявам ти да се чифтосваш с човешка жена, Седрик. Няма да позволя други жалки същества да съсипват воините ми. Погледни брат си и ми кажи, че не е слаб. Къде са ноктите му? Кожата му е толкова тънка, че само един разрез е достатъчен да го убие. Няма да слушам повече от това. На човека е забранено да общува със своите хора, или с който и да е било от Коалицията. Баврик, забранявам ти да ѝ разкриваш каквато и да е медицинска информация. Няма да се виждаш с нея, освен ако няма нужда от медицинска помощ. Ако го направиш, ще бъдеш екзекутиран. Не ме е грижа дали ще умре и дали ще вземе злочестите деца със себе си. Сорвър, никога повече не желая да виждам това жалко подобие на жена. Забранено ѝ е да излиза от стаите

ти, освен ако няма нужда от лекарска помощ. Тя е позор за народа ми и няма да позволя да парадира около мъжете ми.

---

[1] Игра на думи — „nuts“ от английски значи „ядки“, но разговорно се използва и като „полудявам, откачам“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Сорвър изръмжа и звукът отекна в стаята, когато баща му се обърна и излезе. Той пусна Тина, сви ръце в юмруци и направи крачка след баща си. Щеше да го убие заради това. Проклети да са последствията, никоя жена не заслужаваше подобно отношение. Баща му бе забранил почти всички права на Тина, принизявайки я под дори най-жалкото животно на планетата.

Той стигна до вратата, в него закипя топлина, неговата първична страна се канеше да изригне от него, когато гласа на Седрик го спря.

— Сорвър!

— Какво? — той се обърна, за да погледне Седрик.

Брат му кимна към нещо до него, но не каза нито дума. Сорвър се обърна и сърцето му замря при гледката пред него. Как е успял да пропусне това?

Наложи му се да се концентрира за миг, за да може да я почувства. Шокът, който бе изпитала по време на разговора му с баща му и брат му, бе лесен за игнориране, когато бе толкова разярен на баща си, но когато тревогата за половинката му прогони гнева му, той започна да усеща по-дълбоките емоции на Тина.

Тя стоеше застинала като статуя, ръцете ѝ бяха отпуснати покрай тялото ѝ, крилете ѝ висяха. Зеленият пламък, който винаги блестеше в очите ѝ, бе изчезнал. Празният, почти безжизнен поглед, който му изпрати, надигна вълна от тревога вътре в него.

Той се обърна, отиде до нея и я дръпна към себе си, обвивайки ръка около тила ѝ.

— Паври.

Тина седеше срещу него, без да се съпротивлява, но и без да откликва. Той я вдигна на ръце и обгърна с криле и двама им.

„Всичко ще бъде наред, Тина. Обещах ти, че ще сбъднеш мечтата си, и не те излъгах.“

Тя поклати глава срещу него, а въздишката ѝ помилва голата кожа на гърдите му.

— Добре, Сорвър. — Гласът ѝ, мек и безжизнен, прогори дупка в сърцето му.

Тя не му вярваше, беше изгубила всякаква надежда. Можеше да усети разочарованието ѝ като тежест вътре в него, като тежест, притиснала гърдите им, за да смачка всеки силен мускул.

— Ще поправа това, Тина. Моля те, паври, не се предавай. Не можеш да се предадеш. — Не можеше да понесе да я вижда такава.

— Принц Сорвър, никога не бих предал крал Нардок, или да не се подчиня на негова директна заповед, но ситуацията е много деликатна. Тина, ти и децата ще бъдете първият документиран случай на смесване на човешки и моргатски генетичен материал. Трябва да следим внимателно развитието на бебетата през цялото време — каза Баврик. Крилата на лекаря трепнаха, преди да ги притисне към гърба си.

Сорвър стисна зъби, потискайки ръмженето си. Нямаше нужда Баврик да посочва очевидното, както нямаше нужда да напомня на Тина за ситуацията, в която се намираше, което накара остра болка да премине през него.

— Да, знам всичко това, Баврик, но като забрани на Тина да идва тук и да ти помага да разбереш човешката физиология, баща ми ни оставя в много трудна позиция. Трябва да има начин да направим така, че нещата да потръгнат, но ще ми трябва време, за да измисля решение, с което да не поставим ничий живот в опасност.

Седрик прочисти гърлото си.

— Колко информация би могла Тина да даде на Баврик? Освен ако и тя не е лекар, вероятно има само начални познания за човешкото тяло.

Сега не беше време за веселие, но Сорвър не можа да потисне краткия смях, надигнал се в гърлото му.

— Тина е лекар. Тя е личният ни експерт по хората и човешката физиология. Ако тя и Баврик могат да работят заедно, ще можем да сме сигурни, че тя и бебетата ще са в пълна безопасност. — Би трябвало да има начин да споделят информация, без да бъдат в една стая. Трябваше да има начин да заобиколят баща му.

Седрик го погледна с разширени очи.

— Тя е лекар?

Сорвър искаше да изръмжи към брат си. Нали точно това каза?

— Да, тя работеше в медицинския център на Деранти, когато я избрах за моя половинка. Тя е напълно квалифициран лекар на Земята и има три месеца стаж в обучителната медицинска програма на Коалицията.

— Сорвър — каза Седрик, гледайки към Баврик. Той се обърна да ги погледне. — Можем да заобиколим татко. Винаги съм бил синът, който прави каквото татко каже и каквото поиска. Никога не съм поставял под въпрос решенията му и никога не съм показвал неподчинение, но сега вярвам, че той греши. От много отдавна искам да съм лекар, но татко нямаше да го позволи. Мисля, че е време да направя това, което желая, и да последвам мечтата си, както ти последва своята.

Гневът на Сорвър стихна леко, докато гледаше към брат си.

— Никога нищо не си казвал.

Седрик погледна настрани.

— Знам. Преди години казах на татко, че искам да се уча от Баврик, но той настоя да избира нещо друго. Баврик може да ме учи и аз да предавам наученото на Тина, а тя от своя страна ще ми дава информация за Баврик. Той може да ми каже как да следя и проверявам Тина и заедно можем да подсигурием нейната сигурност и тази на бебетата.

Искра проблесна в Сорвър и той погледна надолу към Тина, за да види, че тя го гледа с подновена надежда.

Тя се обърна към Седрик.

— Ще ме научиш на всичко, което разбереш от Баврик? Колкото повече знам за това как се случват нещата, толкова по-лесно ще разбера, ако нещо се обърка. Не мога да помогна, ако съм невежа по тези въпроси.

Седрик вдигна погледа си от нея към брат си и Сорвър можеше да види въпроса и колебанието в очите му. Щяха да рискуват много, ако го направеха. Рискуваха да се изправят пред гнева на баща си и вероятното наказание, ако той научи. В най-лошия случай всички те можеха да умрат.

— Да, ще ти казвам всичко, Тина. Заедно ще бъдем ученици на Баврик — отвърна Седрик.

Топлина бавно започна да изпълва сетивата на Сорвър, бързо превръщайки се в балончета в гърдите му, докато вълнението на Тина

растеше. Тя скри лице в гърдите му за миг, преди да се откъсне от ръцете му и да хукне към Седрик, прегръщайки го.

— Благодаря, благодаря, благодаря — редеше тя, докато брат му гледаше надолу към нея, сякаш не бе напълно сигурен какво да направи.

На Сорвър също му се прииска да прегърне брат си. Седрик току-що бе дал на Тина нещо, което той не бе успял да й даде, макар отчаяно да го искаше. Брат му бе направил половинката му много щастлива жена, ако балончетата, бълбукащи в него, бяха някаква индикация за чувствата й.

— Е — каза Тина, отдръпвайки се от Седрик, — един от проблемите е решен. Какво ще правим с другия?

— Какъв друг проблем? — Седрик го погледна и Сорвър почти можеше да каже какъв ще е отговора на брат му, щом научи.

— Тина предложи Баврик да следи показателите ни, докато правим секс, за да сме сигурни, че няма да нараним бебетата. Точно обсъждахме това, когато татко нахълта — отвърна той.

Седрик кимна, сякаш казаното бе напълно логично.

— Да, има смисъл. Кога смятате да започнете? Мога да помогна на Баврик и след това да започнем да учим за физиологичните промени на Тина и с какво се различава от рожденото си състояние.

Той се обърна да погледне към Баврик, който седеше в другия край на стаята. Сорвър разбра, че от всичките заговори и кроене на планове, не са питали семейния лекар дали ще приеме Седрик за свой ученик, с което щеше да си спечели гнева на баща им — да не споменаваме и какво щеше да се случи, ако баща им разбереше, че Седрик доверява информация на Тина и я обучава на нещата, на които го беше научил Баврик.

— Баврик, всичко зависи от теб. Ако се съ согласиш с плана ни и твоят живот ще бъде изложен на опасност. Ако ни помогнеш, ще имаш моята закрила, но много биха сметнали това за нелоялност. — Сорвър би ги убил, ако наранят приятеля му, но щеше да е без значение, ако Баврик плати за това с живота си.

Стомахът му се сви на възел, когато руменина покри бузите му. Сорвър погледна към Тина, за да види, че и нейното лице е поруменяло.

„Паври?“

Тя вдигна поглед, за да срещне неговия, и дъхът заседна в гърлото му, щом видя емоциите в очите ѝ.

„Не можем да молим Баврик да направи това, Сорвър. Ще имаме нужда от него, за да ни помогне с раждането и с всичко останало след това. Нямам никаква идея как да се грижа за яйца и как да се убедя, че до излюпването им всичко ще бъде наред.“

Преди Сорвър да успее да отговори на Тина, Баврик каза:

— Разбирам риска, принце мой. Със собствените си очи видях, че крал Нардок реагира емоционално, а не със спокойната логика, с която го познаваме. Освен това вярвам, че ако някога станем членове на Коалицията, ще се налага да избираме половинки от други раси, а не от тези, които взимаме в момента, и трябва да се отнасяме с тези нови попълнения със същата грижа и уважение, които сме показвали към жените, дошли при нас по-рано.

— Баврик, ти не си просто мой лекар, ти си ми приятел. Не искам да бъдеш убит, защото си бил принуден от честта си да помагаш. — Сорвър погледна лекаря, искайки да знае колко сериозен бе той.

Крилете на Баврик трепнаха зад него.

— Не се чувствам принуден от честта си. Принц Седрик не е единственият мъж, който иска човешка жена за половинка. Колкото повече научим за тях, толкова по-лесно ще преминем през процеса на трансформация и размножаването, и съм повече от нетърпелив да науча за хората точно толкова, колкото и Тина е нетърпелива да изучи нас.

Сорвър погледна към Баврик и се опита да разбере дали приятеля му е откровен. Когато остана доволен, той кимна и се обърна към Тина.

— Готова ли си да го направим, паври?

Тя се завъртя толкова бързо и го погледна с толкова разширени зеници, че беше почти смешно, но той успя да се въздържи.

— Сега? Искаш да го направим сега?

„Има ли причина да чакаме? Само преди час беше толкова отчаяна, колкото и аз, паври. Нещата промениха ли се?“

Макар че думата „отчаяна“ беше слабо обяснение за това, което изпитваше тя. „Гладна“ пасваше по-добре и той можеше да усети същата нужда, която се натрупваше вътре в него.

„Сорвър, кълна се в Господ, ако не спреш да ми се смееш, повече никога няма да спя с теб.“

Дори в главата му гласът ѝ бе ниско ръмжене, но вместо да го изплаши или да направи каквото и да целеше тя, той се разсмя. Спусна се към нея, сграбчи я, вдигна я на ръце и я постави да стъпи пред медицинското легло.

Тя изписка тихо от изненада и се вкопчи в него с малките си меки ръце.

„Сорвър, не съм сигурна, че мога да го направя.“

Той вдигна лицето ѝ към себе си, нежно поставяйки пръст под брадичката ѝ.

„Имаш ли ми доверие, Тина?“

Тя погледна към него, изучавайки чертите на лицето му.

— Да — прошепна тя. — Имам ти доверие.

Вълна от задоволство изпълни гърдите му, задушавайки за миг силната нужда, и той целуна лекичко устните ѝ.

— Обещавам ти, дори няма да разбереш, че са там — каза той.

Очите ѝ се разшириха, преди сладостта на емоциите ѝ да го залее.

— Не си ли малко прекалено уверен в себе си, хубавецо?

Той се ухили надолу към нея и се обърна към Баврик.

— Искаш ли да сложиш някакви сензори на Тина? Не искам да спирам, щом веднъж започнем.

Не, нямаше да има никакво спиране, щом започнеха. Нуждата вече кипеше в него, правейки члена му твърд като камък, а възбудата започна да се надига и в Тина. Тя може и да казваше, че не може да прави секс пред Баврик, но тялото ѝ разказваше различна история. Сорвър се отдръпна, за да може приятеля му да сложи сензорите, и погледна към Седрик, стоящ зад лекаря. Той наблюдаваше с нарастващо веселие и нужда как Баврик бавно съблече Тина, която бе засрамена и изнервена, и налепи по тялото ѝ малки квадратни сензори.

Вниманието на Сорвър бе насочено към голото тяло на Тина и той почти не забеляза оттеглянето на Баврик и Седрик. Помилва тялото ѝ с поглед, задържа се на местенцето, където се събираха бедрата ѝ, спомни си какво е чувството да проникне точно там с пръстите и с члена си. Тогава погледът му се премести към зачервените ѝ люспи, по

които искаше да прокара ръце, докато обгръща кръста ѝ и я обладава отзад, и накрая погледна гърдите ѝ с розови твърди зърна и лицето ѝ.

Зеленият поглед на Тина срещна неговия и зарядът от похот, който се изстреля от нея, се заби направо в стомаха му, карайки го да простене. Господи, той желаше да е вътре в нея, искаше да усети как се обвива около него, докато се тласка в горещото ѝ тяло.

— Сорвър! — Гласът ѝ се плъзна по кожата му като милувка, а емоциите ѝ му казваха повече от всичко, което би могла да изрече на глас.

Той посегна към нея, пристъпвайки напред, за да прокара длани нагоре по ръцете ѝ и да зарови пръсти в косата ѝ. Кожата ѝ бе мека като цветчета, топлината ѝ го обля, карайки го да копнее да усети тежестта ѝ върху себе си. Членът му вече бе твърд, притискайки се неудобно към панталоните му, туптящ от нуждата да бъде в нея и да я изпълни със семето си.

Сорвър дръпна Тина към себе си, без да откъсва поглед от нейния, показвайки ѝ с поглед какво му причинява и колко силно я желае, преди да притисне устни към нейните и да се удави в нея. Голата ѝ топла кожа се отърка в неговата, в прелестен контраст с хладния въздух в медицинската стая, а меките ѝ гърди се притиснаха в неговите. Ниският стон на Тина го изненада и го окуражи да изследва меките дълбини на устата ѝ, вкусвайки всеки милиметър.

Той искаше да почувства повече от нея, искаше да усети как тупти сърцето ѝ. Обви ръце около кръста ѝ, вдигна я с едно плавно движение, сложи я да седне на медицинската маса, точно на самия ѝ ръб, преди да разтвори бедрата ѝ и да се настани между тях, притискайки се към самия ѝ център, без нито за миг да прекъсва целувката им.

Тихият ѝ стон и мълнията от нужда, които преминаха през него, бяха последвани от отчаяна молба в ума му.

„Сорвър, моля те.“

„За какво ме молиш, паври?“

Тя се изви срещу него, сграбчи раменете му с малките си ръце и заби малките си нокти достатъчно, че той да изпита лека болка.

„Люби ме, Сорвър. Имам нужда да те усетя в себе си.“

Той се усмихна на отчаяната нужда, която долавяше в тона ѝ, а членът му потрепери, сякаш имаше собствено мнение, а той искаше да

й даде точно това, за което се молеше тя.

„Не мисля, че си готова, паври. Не искам да те нараня.“

Тя проплака тихо.

„Готова съм. Господи, Сорвър. Готова съм. Просто го направи.“

Леко веселие се надигна в него от командата й, но той отказваше да я нарани дори малко. Тя може да бе също толкова отчаяна, колкото и той, но никога нямаше да постави удоволствието си над добруването й.

Сорвър плъзна ръце към кръста й, милвайки люспите й, беше толкова очарователно за него и точно там искаше да бъде. Той не успя да сдържи стона си, когато докосна влажната горещина между бедрата й.

Господи, тя беше права. Наистина беше готова. Бе толкова мокра, че пръстът му се плъзна в нея с лекота, последван от втори, а след това и трети, карайки я да стене, докато се свиваше около пръстите му.

„Сорвър!“

Ниско ръмжене се изтръгна от гърдите му. Членът му сякаш щеше да експлодира, треперещ толкова силно и тежко, че бе почти болезнено. Отне му сякаш цяла вечност да свали дрехите си, но тогава Тина обви крака около ханша му и той се гмурна в нея с един силен тласък. Двамата простенаха едновременно, когато телата им се съединиха, горещата й влага го обгърна. Хвана с една ръка бедрото й, преди да обви другата зад тила й.

Един тласък и Сорвър беше загубен, железният му контрол се пръсна на парчета. Тина проплака, когато се гмурна в нея, и това бе най-сладкият звук, който бе чувал. Мъгла от удоволствие и интензивни усещания се обвиха около него, дърпайки го надолу към място, където само този моментен екстаз, само това споделено удоволствие бяха от значение.

Точно това му бе липсвало през последната седмица. Точно за това бе копнял толкова отчаяно. Влажната горещина на Тина се обви около него. Чувстваше се свързан с нея, докато тя стенеше, поемайки всичко, което й дава, и дори повече.

Тя се вкопчи в него, малките й нокти се забиваха в кожата му, пришпорвайки го. Сладките й викове и дълбоките стонове го караха да се тласка все по-силно, по-бързо, отвеждаха я към върха, към който и двамата се стремяха така отчаяно.

Тя застина за един кратък миг, всеки мускул на тялото ѝ се напрегна, докато тя го стискаше като в желязна ръкавица, преди да избухне, заливайки го с топлината си.

„О, господи!“, извика тя в ума му, когато достигна до върха, дърпайки го след себе си.

Той сграбчи бедрата ѝ и се тласна още веднъж в нея, преди тялото му да застине за един блажен миг, преди да изстене срещу устните ѝ и да впие уста в нейната.

„Мамка му, Тина!“, простена Сорвър, докато свършваше отново и отново в очакващите го дълбини, а бедрата му бяха притиснати толкова силно до нейните, че можеше да усети всяка вълна от удоволствието ѝ.

Той я дръпна към себе си, обвивайки и двете си ръце около нея. Една около раменете ѝ и друга около гърба ѝ под крилето ѝ, зарови лице в мекия водопад на косата ѝ и просто остана така, изпитващ удоволствие от това да бъде с жената, която обичаше, наслаждаващ се на дара, който бе получил от боговете.

„Обичам те, паври. Ти си по-перфектна, отколкото можеш да си представиш.“

Той не очакваше тя да му каже, че също го обича, все още не. Беше прекалено рано, но силата на емоциите ѝ, които се вливаха в него, едва не го извадиха от равновесие. Ако това, което изпитваше към него, не бе любов, значи той въобще не знаеше какво е това, но нямаше да я притиска. Щеше да я остави да му го каже, когато е готова.

„Е, изглежда, че сексът ще е включен в менюто, хубавецо.“

Думите ѝ изпълниха ума му и той знаеше, че тя използва хумора си, за да прикрие истинските си чувства. Това беше нейната тактика и той я бе разпознал от самото начало. Когато нещата станеха емоционално тежки, Тина се криеше зад хумора си и избягваше да говори за това, което изпитваше. Той знаеше, че я кара да се чувства неудобно... през последната седмица бе научил много за детството ѝ и осъзнаваше, че тя се бори да се довери и да обича, но нямаше да ѝ позволи да се крие вечно.

Щеше да дойде ден, в който той щеше да я накара да се запита какво изпитва към него и да осъзнае, че го обича. Тогава тя щеше да му каже, ако се налагаше щеше да ги прошепне, скрита в тъмнината на

нощта, но той щеше да я чуе да изрича думите. Имаше нужда тя да ги изрече.

„Да, паври, определено е. Кога го искаш, преди или след всяко хранене? Сутрин или вечер? В леглото, в банята, или може би...“ — вълна от веселие премина през него — „... или може би ще предпочетеш на всякакви други места, където някой може да ни залови?“

Сумтене и лек дрезгав смях бяха нейният отговор. Веселието ѝ бълбукаше в него, топло и гъделичкащо в гърдите му, карайки глупава усмивка да се появи на лицето му. Той обърна глава към Баврик и Седрик, все още обвил с ръце Тина, и откри, че мъжете си говорят тихо, докато Баврик натискаше различни бутони на конзолата. Нито един от тях не им обръщаше особено внимание.

Поне бяха решили един от проблемите си. Сега им предстоеше да измислят какво да правят с останалите.

* * *

Два месеца и две седмици моргатско време по-късно, Сорвър все още не позволяваше на Тина да забрави факта, че бе толкова заета, докато правеха секс, та бе забравила за присъствието на Баврик и Седрик. Тя му позволи да я подкача за това, дори позволи на брат му да се шегува. Все пак и тя имаше за какво да го подкача, след като беше казала на Седрик за реакцията на Сорвър, когато Баврик му бе казал, че е безопасно да правят секс. Не бяха излизали от стаята си цели три дни.

От деня, в който бяха говорили с Емили, виждаха много често Седрик. Те споделяха храненията си с него и разговаряха в ранните часове на деня. Той имаше безкраен набор от въпроси към нея за жените на Земята и за планетата. Попиваше като гъба всичко, което му кажеше. И вече бе научил за трансформацията им със Сорвър повече, отколкото знаеше тя.

Баврик и Седрик изучаваха резултатите от тестовете, които бяха правени на нея и на Сорвър. Единственото заключение, до което стигнаха относно причините за странните промени в тях, бе човешкото

ДНК на Тина. Те бяха живото доказателство, че при комбинирането на моргатско и човешко ДНК се случваха чудеса.

Седрик, за огромно отвращение на баща си, и с нейното окуражаване, бе последвал голямата си мечта да стане лекар. Той бе прекарал последните два месеца в учене заедно с Баврик. Тина бе станала първа приятелка с него и Сорвър ги намираще в дневната да разглеждат сканове и резултати от тестове. Тина остави по-голямата част от обучението на Баврик. Все още не знаеше много за физиологията на Моргатите. Тя обучаваше Седрик, а чрез него и Баврик, за всичко, което се сетеше, относно хората и различните стадии на развитие на ембрионите и за това как функционират репродуктивните органи.

Тина не обичаше мистерии и да изучи целия процес ѝ помогна да приеме факта, че ще снася яйца.

Нещо, което щеше да се случи скоро. И скоро, означаваше днес. Тя се оттласна от дивана заедно с огромния си корем и се насочи към вратата на апартамента на Сорвър. До „Медикал“ имаше доста голямо разстояние, а тя вече не притежаваше способността да се движи особено бързо. Всяка жена, която носеше три бебета, се движеше бавно.

Тази сутрин се бе събудила с усещането за нещо различно. Можеше да го почувства. Гърбът я боля цяла нощ и не бе могла да си намери удобно място. Сорвър искаше да остане с нея през целия ден, тревожейки се, че нещо не е наред, но тя го изпрати в новата му лаборатория, където може да си играе с новите технологични джаджи.

Беше я накарал да му обещае, че ще се свърже с него през малкото комуникационно устройство, което бе направил специално за нея, ако нещо ѝ се случи. И тя смяташе да го направи. Когато се озове на безопасно в „Медикал“, щеше да го уведоми, че яйцата са на път. Не искаше още да го стресира. Щяха да минат часове, преди да се появи първото яйце.

Тина бе изминала половината коридор пред стаята им, когато я покоси първата контракция. Шокът бе почти толкова ужасен, колкото и болката. „О, господи! Контракция.“ Баврик си мислеше, че може да е достатъчно голяма късметлийка, за да няма контракции. Някои от половинките снасяха яйцата си само с една контракция, но очевидно тя нямаше да има подобен късмет.

Издиша остро и се опита да накара сърцето си да не забързваритъма си. Нямахше да ѝ е от полза, ако се паникьоса. Трябваше да остане спокойна.

Всеки път, щом я връхлетеше контракция, тя се облягаше на стена и се препъваше напред, докато в един момент не чу дълбок глас да пита:

— Какво ти има, човеко?

Тих стон се надигна от гърдите ѝ и тя сграбчи големия си корем, облягайки се на стената. Реши да игнорира този задник, зет ѝ Синдър, който беше също като баща си и мразеше страстно нея и всички хора. Нито един от двамата им не омекна към нея през трите месеца, докато бе тук. Как биха могли, докато отказваха дори да признаят, че тя съществува?

Бащата на Сорвър не бе оттеглил и нарежданията си. Това беше първият път, в който излизаше от апартамента на Сорвър, с изключение на няколкото пъти, през които ѝ се наложи да отиде до „Медикал“.

Тина стисна зъби. Той знаеше името ѝ, убедена бе. Ако Синдър не можеше да го използва, тя нямаше да му отговаря, а ако не му харесва да го игнорират, можеше да върви в ада. С това решение успя да направи само още няколко крачки, преди да я връхлети следващата контракция.

О, по дяволите. Това не беше добре. Бяха прекалено много, през малък интервал. Тя си пое няколко пъти дълбоко дъх, опитвайки да се успокои. Може би все пак трябваше да се обади на Сорвър.

„Паври, всичко наред ли е?“

Гласът на Сорвър в главата ѝ я стресна, карайки я да се задъха.

„Господи, Сорвър. Никога повече не прави това! Едва не получих инфаркт, и да, всичко е...“

Нетърпеливо сумтене зад нея я накара да млъкне.

— Тина, какво не е наред?

Нима долавяше загриженост в гласа на Синдър? О, колко сладко. Обаче той си оставаше задник.

— Ще раждам — сопна му се тя и простена, когато още една контракция стегна корема ѝ.

„Тина, по дяволите. Какво не е наред?“, развика се Сорвър в главата ѝ.

— Ще снасяш яйцата си? — Крилете на Синдър се надигнаха, но тя не можеше да каже дали е от гняв, вълнение или нещо друго.

Господи, защо трябваше да ѝ задават толкова много въпроси.

— Да — задъха се тя.

— Къде е Сорвър? Защо не си в „Медикал“? — попита той.

Да, защо не беше в „Медикал“? О, почакай. Защото той не млъкваше и не я оставяше да продължи да върви.

„Паври, отговори ми!“ Още едно ръмжене, но този път с ясна тревога.

— Щях да се обадя на Сорвър, когато стигна до „Медикал“. Мислех, че имам достатъчно време. Хората раждат с часове — отвърна Тина на Синдър.

Леко ръмжене бе единственото предупреждение, когато тя получи, преди Синдър да я вдигне на ръце и да тръгне надолу по коридора.

— Синдър, пусни ме долу! — настоя тя.

Ох, той пипаше крилете ѝ. Тя мразеше някой да пипа крилете ѝ. По някаква причина те бяха много по-чувствителни от мъжките и всяко докосване беше много еротично. Единственият човек, на който позволяваше да се доближава до крилете ѝ, бе Сорвър.

— Не. Би трябвало да знаеш по-добре, Тина. Ти си лекар. Би трябвало да знаеш, че мътенето ти ще е по-различно от човешкото раждане.

„Идвам да те взема, Тина“.

Тя не можеше да каже кой е по-изнервен, Сорвър или Синдър.

„Отивай към «Медикал», хубавецо. Аз съм на път за там.“

„Имаш ли нужда от помощ, паври?“, попита Сорвър толкова бързо, че Тина почти се засмя. Почти.

„Синдър ме носи натам. Добре съм.“

Тя не получи отговор, но усети шока на Сорвър.

Усещане за натиск ниско в корема ѝ се надигна толкова болезнено, че накара Тина да се свие. О, това не бе никак добре.

— Синдър — каза тя.

— Какво?

— Млъквай и тичай.

Той хукна, а Тина се сви отново, когато нова контракция обхвана корема ѝ. Той минаваше от коридор в коридор, докато най-накрая не

нахълта в „Медикал“, пръхтящ, с Тина на ръце.

— Обади се на Сорвър — нареди Синдър на един от лекарите, който гледаше удивено към тях. — Баврик!

Приятелят ѝ и колега лекар Баврик долетя от любимата си медицинска стая веднага, щом чу вика на Синдър, следван по петите от Седрик. Двамата погледнаха към нея и Седрик изтича обратно в стаята.

Баврик побърза да застане до нея и сложи ръка върху корема ѝ точно когато се надигна още една контракция. Тина простена, през корема ѝ премина остра болка, забивайки се дълбоко в нея.

— Контракции? — попита Баврик.

Той не изглеждаше особено изненадан, което на мига разяри Тина.

— Защо не ми каза, че има голяма вероятност да получа контракции? — възкликна тя измежду дълбоките вдишвания.

— Не ти казах, за да не се тревожиш. Принц Синдър, моля донесете Тина тук — с тези думи той се обърна и се насочи към любимата си медицинска стая.

Сорвър нахълта в залата и не спря, докато не я сграбчи от ръцете на Синдър. Тина искаше да спори с него и да му каже, че може да върви. Искаше да му заповяда да я пусне, но нова контракция я накара да замълчи.

„Паври, трябваше да ми кажеш, че си готова да снесеш яйцата“, смъмри я Сорвър.

Тина простена и издиша дълбоко, вкопчвайки се в него с всички сили.

„Щях да ти кажа, щом стигна тук, но всичко се случи толкова бързо.“

В секундата, в която преминаха през втората врата, тя изръмжа.

— Баврик, кажи ми, че можеш да ми дадеш нещо за болката.

Баврик я погледна от конзолата, зад която стоеше.

— Съжалявам, принцесо. Не мога. Както знаете, вие сте първата човешка половинка и не знаем как лекарствата и упойките ще реагират на системата ви, докато сте бременна. Не искам да излагаме на риск вас или яйцата.

О, мамка му, той се шегуваше! Без болкоуспокояващи? Тина изсумтя и след това простена, когато нова контракция премина през

корема ѝ. Сорвър се захили и ѝ се прииска да го удари, но вместо това се настани на родилния стол, който той бе направил специално за нея. Тина погледна към другите трима мъже в стаята и прехапа устни. Не можеше да роди с пола, спусната до пода, но ако я вдигнеше, те щяха да видят всичко. Вълна от гняв премина през нея. Е, сега ли чак Сорвър се раздразни?

Той напълно игнорира присъствието на Синдър и помилва косата ѝ, докато Баврик прокарваше ръчен скенер покрай нея. Раздразнението на Сорвър бе като огнена топка в гърдите ѝ.

— Паври, трябваше да ми кажеш — заяви той. — Какво щеше да стане, ако Синдър не бе там да ти помогне?

Тина се задъха, когато нова контракция стегна корема ѝ, а отговорът ѝ секна, докато се опитваше да не проплаче. Сорвър може и да ѝ беше ядосан, но това не му пречеше да милва нежно косата ѝ.

— Кръвното ти налягане е стабилно, Тина, но кислородът в кръвта ти намалява.

Гласът на Баврик привлече вниманието ѝ.

— Трябва да си поемаш дълбоки глътки въздух, но вече имаш почти пълно разкритие. — Баврик се обърна към Синдър. — Принце мой, благодаря за помощта. Тина нямаше да се справи без вас. Искате ли да ви уведомя, когато яйцата се появят?

Като коронован принц Синдър изискваше много уважение от останалите мъже. Тина напълно отказваше да покаже нещо повече от леко отвращение към него. Защо не си тръгваше? Тя бе тук. Вече не се нуждаеше от помощта му. Можеше просто да се разкара и да каже на татенцето, че безполезната човешка жена е на път да снесе яйцата си.

— Няма да си тръгна — изръмжа той. — Никога не съм виждал снасяне преди и открих, че съм очарован от процеса.

Тина изсъска към него. Глупости. Той просто искаше да види дали малката човешка жена ще издържи да доведе на бял свят моргатските яйца. След това щеше да изприпка при тате и да му разкаже всичко до най-малкия детайл, включително и колко болка е изтърпяла Тина. Е, тя щеше да му покаже. Тина стисна ръце, забивайки малките си нокти в дланите си.

Сорвър обви ръка около нея и я притисна към себе си, плъзгайки длани по ръцете ѝ в опит да я успокои. Крилете ѝ бяха притиснати към него и за пръв път тя не изпита удоволствие или еротично усещане, а

почувства утеха, комфорт и спокойствие, които дори не си бе представяла.

„Всичко е наред, паври. Просто го игнорирай.“

Тина се отпусна назад към Сорвър, облягайки глава на стомаха му. Температурата в стаята се покачваше постепенно и по челото ѝ избиха капчици пот. Седрик ѝ бе обяснил, че студеният въздух щеше да навреди на яйцата, затова помещението трябваше да се затопли до подходящата температура, за да не попречи на развитието на бебетата, но това превръщаше стаята в много неприятно горещца.

В нея се надигна поредната контракция и Тина сграбчи страничната дървена част на родилния стол, впивайки пръсти в дървото. Баврик прокара скенера покрай корема ѝ.

— Още една, Тина — каза той.

Нежна ръка попи потта по челото ѝ и Тина можеше да почувства силната любов на Сорвър. Тя изпрати вълна от всичко, което изпитва към него, но бе прекъсната от нова контракция, толкова силна, че я накара да проплаче.

Баврик и Седрик се приближиха до нея, слагайки меки одеяла на пода между разтворените ѝ бедра. Раждането бе толкова лишено от достойнство. Тина вдигна полите си, докато тримата мъже пред нея гледаха. Определено нямаше нищо достойно в това.

Появи се нова контракция и тя нямаше време за мислене. „Не напъвай, не напъвай.“ Нисък стон от болка се изтръгна от устните ѝ. Напъването не бе добре за яйцата. Докато не влезе в досег с въздуха, черупката им бе много крехка и при натиска от един напън можеше да се счупи. Още една контракция и един вик по-късно, Тина гледаше надолу към най-красивото яйце, което някога бе виждала.

Яйцето ѝ бе с големината на малко, напълно развито човешко бебе и искрящо бялата му повърхност блестеше на ярката светлина в медицинската стая. Формата му не бе като на другите яйца, които Тина някога бе виждала, но не я бе грижа.

В нея се надигнаха толкова силни емоции, които едва не я погълнаха, смесвайки се с топлината, която се излъчваше от Сорвър през връзката, която споделяха.

„Сорвър, толкова е красиво.“

Ръцете му стиснаха раменете ѝ и през връзката им тя усети огромната му любов.

„Да, паври, и след три месеца ще можеш да държиш синовете ни в ръце.“

Седрик взе внимателно яйцето от Баврик и го уви в мека кърпа, преди да го настани в люлката, поставена върху леглото за прегледи. Стаята бе точно до помещението, в което се държаха яйцата до излюпването им. С подходяща температура и контролирана светлина, с перфектната въздушна циркулация, в тази стая бяха събрани най-добрите условия, в които бебетата й щяха да завършат растежа си.

Нова контракция свари Тина напълно неподготвена. О, господи! Беше решила, че ще има малко почивка между ражданията, но очевидно нямаше да има този късмет. Погледът й улови този на Синдър, докато тя пуфтеше между контракциите.

Копеле, защо трябваше да стои тук? И защо трябваше да гледа така? Толкова разярен и надменен. Тя се озъби към него, а от гърлото й се откъсна ръмжене. Искаше й се да изтръгне оръжието, закачено на бедрото му, и да го застреля с него.

Той просто стоеше стоически там през цялото време с ръце, скръстени на гърдите си. През повечето време гледаше как яйцата излизат, но от време на време поглеждаше към нея. След втория път, в който погледите им се сблъскаха, Тина погледна настрана, концентрирайки се върху любовта, изливаща се от Сорвър.

Когато и трите яйца бяха настанени в малките им люлки в стаята, Баврик се обърна към Седрик с думите.

— Принц Седрик, моля започнете сканирането. Тина преживя някои наранявания и трябва да я настаня на легло, за да се погрижа за нея. Щом яйцата бъдат сканирани и измерени, може да ги отнесем в инкубационната стая.

Тина се отпусна срещу Сорвър изтощена, изпитваща силни болки и готова за един хубав дълъг сън. Половинката й, нейната прекрасна, нежна половинка, приглади влажната коса на челото й, докато шепнеше през връзката им колко я обича и колко се гордее с нея.

Тя гледаше как рамката на скенера се спуска над леглото и започна да сканира първото от яйцата й. Синята светлина премина по повърхността му, преди да се насочи към второто, а след това и към третото яйце.

Седрик издаде звук, който Тина можеше да определи единствено като тревожен, докато стоеше зад конзолата.

— Какво? — попита Баврик.

— Трябва да дойдеш и да погледнеш. Аз... те... две от малките...

Седрик не довърши, но погледна към нея и Сорвър, и тя можеше почти да почувства съжалението му.

След секунда Баврик се оказа пред конзолата, вперил поглед в екрана.

Тина се напрегна, готова да чуе най-лошото. Долната ѝ устна започна да трепери и тя я прехапа, но не можеше да спре треперенето на тялото ѝ, подпряно до Сорвър. О, господи! Нещо не бе наред с две от бебетата. Тя почувства как тревогата на Сорвър бе равна на нейната, но под всичко това можеше да усети малко пламъче на надежда в него, за което тя се вкопчи. Щом той можеше да има надежда, то и тя също щеше да я има.

Баврик погледна съчувствено към тях.

— Съжалявам, принц Сорвър, Тина. Два от ембрионите не са се развили както се очакваше. Ще трябва да решите, дали искате да завършите инкубационния процес, или да го прекъснете.

ГЛАВА 12

Тина погледна Баврик шокирана. Той говореше за убиване на бебетата ѝ. Точно това значеше „прекъсване на процеса“. Всичко в нея застина, докато ръцете на Сорвър се стегнаха около раменете ѝ и пръстите му я стиснаха болезнено.

През връзката им се изливаха толкова много емоции. Тя не можеше да разбере никоя от тях. Те я изпълваха, смесваха се с нейните собствени, и тя усещаше как я притискат надолу. В Сорвър не бе останала никаква надежда. Беше умряла от думите на Баврик, но по някаква причина Тина не искаше да се отказва. Нямаше да се откаже, докато не види скановите.

Леката болка от пръстите на Сорвър прочисти ума ѝ. Не можеше да се предаде точно сега. Бебетата ѝ имаха нужда от нея. Тина стана от стола, а краката ѝ се разтрепериха от усилието. Господи, чувстваше се толкова слаба. Тресеше се и вероятно бе изпаднала в шок.

— Тина, не бива да ставаш все още. — Сорвър се опита да я накара да седне обратно.

Тя изпръхтя. Изглежда гневът щеше да бъде емоцията на деня. Е, ако той трябваше да крещи, за да се справи със ситуацията, тя нямаше нищо против. И на нея малко ѝ се искаше да закрещи.

— Трябва да видя — каза тя, и откъсвайки се от ръцете му, се запрепъва към конзолата.

Тя сграбчи ръката на Седрик, за да запази равновесие, и погледна екрана. Сканираните изображения на трите яйца бяха наредени на екрана. Краката на Тина затрепериха още по-силно, когато голяма част от напрежението спадна в тялото ѝ.

Не беше толкова лошо, колкото си представяше. Всички части от яйцата, за които бе учила през последните три месеца, бяха по местата си и се виждаха ясно във всяко яйце. Жълтъчният сак беше с добри размери, поддържайки израстващите бебета, а ембрионите и жълтъчните сакове бяха поддържани от добро количество албумин.

— Може би Баврик трябва да направи няколко теста на ембрионите, за да разберем какъв е проблемът, или ако не смятате да приключите инкубационния период, той може да ги изследва, за да видим какво е причинило малформацията — каза Синдър от другия край на стаята.

Тина откъсна поглед от конзолата, за да погледне назад към него. Леки искри от гняв започнаха да проблясват в гърдите ѝ и това не бе от Сорвър, който все още седеше зад родилния стол. Синдър, подмолното копеле, бе намислило нещо. Той я мразеше толкова много, колкото и баща му. Защо бе предложил Баврик да тества и да изследва яйцата?

Сорвър погледна брат си и Тина почувства шока му. Тя не бе шокирана. Тя бе сигурна, че Синдър има задни мотиви да стои тук и те не бяха, защото никога не е виждал снасяне на яйце.

— Какви тестове можеш да направиш, Баврик? — попита тихо Тина, без да откъсва поглед от Синдър.

Крилете на Баврик трепнаха и той въздъхна излъчвайки неудобство.

— Мога да взема проби от жълтъка и от ембриона. Мога да проверя ДНК-то за генетична мутация. Мога да направя още инвазивни сканове, за да видя развитието на скелета и органите, но, Тина... има причина да не практикуваме често подобни тестове върху яйца.

Тина не откъсна поглед от Синдър, когато попита:

— И каква е причината за това, Баврик?

Нямаше наистина нужда да пита. Много добре се сещаше какво щеше да каже Баврик, но искаше да ги чуе изречено високо и ясно на глас.

Лекарят прочисти гърлото си, закашля се сухо, преди да отговори.

— Инвазивните тестове и сканиране на ембриона по време на инкубацията имат седемдесет и пет процента вероятност да го убият. В ранните дни, когато Моргатите започнаха да взимат половинки, всяко яйце се изследваше и имаше стотици загуби при смърт на ембриона. Не сме тествали яйца по този начин повече от петнадесет години — отвърна той.

Тихо ръмжене се изтръгна от Сорвър, но Тина го игнорира. О, Синдър беше копеле. С епични пропорции при това. Беше чувала за

майчиния инстинкт на жената да защитава малките си, но винаги бе мислела, че при хората този ген липсва. На Земята все още бе често срещано майки да нараняват децата си. Но сега знаеше, че е грешала.

Тя заобиколи конзолата, отбягвайки следите от кръв по пода.

— Ти, кучи син — каза тя, насочвайки се към Синдър. — Знаеше какво ще причини подобно тестване на яйцата ми и все пак го предложи.

Гневът на Сорвър блесна в нея. Всеки миг той щеше да набере мощ и да експлодира, трансформирайки се, и тя нямаше да направи нищо, с което да го успокои. Синдър да се оправя със Сорвър, когато е така побеснял. Тина оголи зъби към Синдър и изсъска, гледайки как крилете му трепнаха зад него, преди да ги притисне към гърба си.

Тя забучи единия си пръст с остър нокът в гърдите му, докато го гледаше право в очите.

— Никога няма да позволя яйцата ми да бъдат тествани и няма да позволя на теб или баща ти да принудите Баврик или някой друг лекар да направи подобни тестове. Това са моите яйца, децата ми със Сорвър, и, Господ да ми е на помощ, ако направиш нещо, за да ги нараниш, ще те изкормя, докато спиш.

Той погледна надолу към нея и тя почти можеше да почувства гнева и омразата му. Те увиснаха във въздуха помежду им, гъсти като дим, който се опитваше да я задуши. Синдър се обърна към Сорвър.

— Нима ще позволиш на това отвращение да продължава да създава нисши деца? Нямах ли никакъв срам, Сорвър? Моргатският народ е перфектен подбор от генетично наследство... как може да позволиш на бял свят да се появят деца, които не са перфектни, които може да са деформирани или болни? — Гласът му бе ръмжене, никаква топлина към брат му, никаква радост от щастливия миг, който току-що бе споделил с тях.

Какво им беше на него и баща му, че продължаваха да я наричат отвратителна? Да, тя бе човек. И какво от това? Тя можеше да каже същото за тях, за всички Моргати, но Тина винаги бе вярвала, че всяко същество има правото да живее, и това се отнасяше с пълна сила към все още развиващите й се бебета.

— Нямам нужда да обяснявам действията си нито пред теб, Синдър, нито пред баща ни. Половинката ми не е отвратителна, нито

пък децата ми. Следващия път, в който си позволиш да я наречеш така, няма да можеш да излезеш прав оттук — изръмжа Сорвър.

Изпълни я водовъртеж от емоции, толкова силен, че едва не отне дъха ѝ. Тя знаеше, че Сорвър я обича. Казваше ѝ го през цялото време, показваше ѝ го всеки ден, и тя самата можеше да го почувства. Но това не бяха неговите емоции. Бяха нейните. Сълзи изпълниха очите ѝ и тя си пое накъсано дъх. О, господи! Беше се влюбила в него.

Звук на отвращение се откъсна от Синдър и тя се обърна, за да го погледне. Той гледаше надолу към нея, а жълтите му очи бяха толкова пронизващи, че изпратиха тръпка надолу по гръбнака ѝ.

— Ти причини това на семейството ми. Татко трябваше да те убие в деня, в който пристигна, и да изстрада загубата на един син. Поне ако нямаше половинка, Сорвър никога нямаше да предаде на следващото поколение низшето си ДНК. Може би трябва да зарадвам татко и сам да сложа край на живота ти.

Тина почувства идването му, мига, в който гнева на Сорвър се превърна в заслепяваща ярост и хищникът в него застана на преден план. Тя се хвърли назад, подхлъзвайки се на кръвта по пода и се оказа по задник до масата за прегледи.

Сорвър се хвърли към Синдър, заковавайки го към вратата, която изпука и се разцепи на парчета под силата на телата им. Ръмжене и трошене, размяна на удари и на бой изпълни помещението, докато те преминаха и през другата врата, пренасяйки битката в коридора на двореца.

„Не го убивай, Сорвър. Може да е задник, но знаеш, че никога няма да си простиш, ако убиеш собствения си брат.“

Ръмженето в главата ѝ бе единственият отговор. Тя издиша дълбоко. Е, беше му казала. Ако не иска да я послуша, нямаше какво да направи по въпроса, но ако Сорвър убиеше брат си, нещата, меко казано, щяха доста да се усложнят.

Седрик стигна до нея и ѝ помогна да се изправи. Тина се вкопчи в ръката му, а краката ѝ се огъваха, докато се връщаше отново до конзолата. Тя започна да изучава изображенията на трите яйца. Едното изглеждаше като напълно развито моргатско бебе. Другите две изглеждаха... различно. Тя посегна и докосна екрана с ръка, милвайки изображенията на развиващите се ембриони.

— Баврик, трябва да ми се довериш, че тези бебета са добре. Изглеждат точно така, както би трябвало да изглеждат — промърмори Тина.

Той погледна към екрана за няколко дълги секунди.

— Тина, те въобще не приличат на моргатски ембриони. Няма опашки и главите им са прекалено големи. Как може да са нормални?

Тя му се подсмихна, макар да се бе вкопчила в Седрик.

— Така е, защото не са моргатски бебета. Те са човешки.

* * *

Баврик я погледна сякаш си е изгубила ума.

— Човешки? Тина, това не е възможно. От това, което ми каза ти, вашата раса ражда малките си. Не би трябвало да могат да оцелеят и да се развият по този начин.

Тина въздъхна заради упоритостта му. Краката ѝ започнаха да треперят и тя впи нокти в твърдите люспи на ръката на Седрик.

— Не знам какво да ти кажа, Баврик. Всичко, което виждам, е, че изглеждат точно така, както изглеждат добре развиващите се човешки фетуси. Никога не съм чувала да се е случвало подобно нещо, но няма да ти позволя да ги тестваш и да рискувам да ги изгубя, само за да разбереш какво са те. Те са първите по рода си, деца на смесените гени и ние трябва да ги защитаваме.

Той я погледна, а златистите му очи бяха напрегнати. Главата му се завъртя, изучавайки отново екрана.

— Мислиш ли, че може да са... женски? — попита той и самата дума „женски“ бе изречена така колебливо и с такава емоция, че сърцето на Тина се сви.

Седрик се задъха до нея, разпервайки криле.

— Това въобще възможно ли е? — попита той, а гласът му бе изпълнен с надежда.

Тина погледна отново към екрана. Беше ли възможно? Можеше ли това да са мъничките ѝ момиченца? Беше ли възможно двамата със Сорвър да са създали първите моргатски момичета?

— Аз... не знам. — Тя нямаше никакъв опит с това. Не беше във възможностите ѝ да прецени, а не искаше да им дава напразни

надежди, рискувайки да ги разбие, ако при излюпването всички се окажат момчета. — Предполагам, че е възможно. Трябва да изследваш Сорвър, за да провериш дали промяната позволява на спермата му да създава и момичета, и момчета. Но ако се окаже, че не може, ще сте му дали надежда, само за да му я отнемете след това.

Баврик кимна, а погледът му все още бе насочен към екрана. Той сякаш не искаше да се отдръпне.

— Да, права сте, принцесо. Има някои сканове, които можем да направим, и които няма да застрашат малките, но ще ни дадат повече информация за тях. С вашето позволение, разбира се. На този етап мисля, че ще е най-добре да пазим информацията за различията при бебетата помежду си. — Той се обърна, за да я погледне. — Ако позволим тази информация да излезе от тук, ще има хора, които ще настояват яйцата да бъдат тествани, Тина. Права си. Ако има дори капка шанс да бъдат женски, трябва да ги защитаваме. Те са безценни и незаменими.

Той говореше за бащата на Сорвър. Кралят определено щеше да иска да знае дали първите деца на сина му са момичета. Това щеше да промени всичко. Дъхът на Тина секна за миг. Той щеше да я приеме, ако е способна да дава живот на момичета. Стомахът ѝ се сви.

Главата ѝ се замая, карайки я да залитне към Седрик, който я вдигна на ръце, преди Тина да успее да възрази.

— Не спори, Тина. Едва се държиш на крака — простена Седрик.

Той беше прав. Беше се вкопчила толкова силно в него, че единственото, което ѝ пречеше да разкъса ръцете му с ноктите си, бяха твърдите му люспи. Ако това беше Сорвър, щеше да е го е наранила. Тя се отпусна в обятията му, докато Баврик минаваше покрай тях, возейки яйцата на количка с колелца към инкубационната стая.

Седрик я положи да легне на масата за прегледи с изненадваща нежност, внимавайки изключително много с крилете ѝ, преди да отстъпи назад, за да може Баврик отново да активира скенера.

Двамата със Сорвър щяха да бъдат родители. Боже господи! Щяха да имат три бебета. Тина никога не се бе грижила дори за едно бебе. Как щеше да се справи с цели три? Тя се обърна, за да погледне трите бели яйца, стоящи в малките люлки върху количката.

Сърцето ѝ трепна. Как да не им даде всичко, което има? Три малки същества разчитаха на нея да направи всичко, за да са добре и да бъдат защитени, и да им се позволи да продължат растежа си. И Сорвър. Дали да му кажеше, че има възможност две от бебетата да са момичета? Или трябваше да го запази за себе си и да му го съобщи, когато е напълно сигурна?

Мразеше дори самата идея да го разочарова. Той щеше да бъде повече от разочарован... щеше да бъде съкрушен. До ранните часове на нощта бяха говорили за опитите на хората му да бъдат приети в Коалицията. Главната пречка, стояща на пътя им, бе неспособността на расата им да създава женски индивиди, поради което се налагаше да крадат половинките си от другите раси... а сега и факта, че бяха във война.

Всеки опит на Моргатите да проведе преговори с другите раси с цел придобиване на жени за половинки се бе провалял. Дори опитали да си купят жени, което се приело зле от Коалицията, според която това било форма на робство. Помолили за доброволки и били отхвърлени от всяка общност. Отвлечането останало единственият им шанс да се сдобият с половинки, но много често жените предпочитали да се самоубият, вместо да преминат през промените, които да ги превърнат в половинка на един моргатски мъж.

Тина все още не разбираше как може тези жени да изберат да сложат край на живота си. Да бъде обвързана със Сорвър не бе смъртна присъда. Той се отнасяше към нея с огромно уважение... през повечето време, и я обичаше с всеки дъх, който поемаше.

А сега тя също го обичаше.

Погледна нагоре към скенера, който се спускаше към нея, без да вижда ясно клетката, за която бе закачена кутията на лазера, и прехапа устни, започвайки леко да трепери. Но това не попречи на треперенето, нито на конвулсиите, които започнаха да разтърсват тялото ѝ, ускорявайки ритъма на сърцето ѝ.

Как се беше случило? Не, не, това бе много глупав въпрос. Тя знаеше отговора. Сорвър я бе накарал да се влюби в него. Беше прекрасен, грижовен, забавен и интелигентен. Знаеше точно как да ѝ достави удоволствие в леглото и не се притесняваше да ѝ покаже, че му е харесало, и че тя също му доставя удоволствие. Той беше великолепен, макар и да не бе от голямо значение. И преди беше

излизала с красиви мъже, които в крайна сметка се бяха оказали задници.

Разковничето беше в малките детайли и през последните няколко месеца чувствата се бяха трупали в нея, докато сега... е, сега повече не можеше да ги отрича.

Тя го обичаше въпреки всичките си тревоги. Би трябвало да е щастлива за това, че изпитва силни чувства към бащата на децата си, мъжът, с който възнамеряваше да прекара остатъка от живота си, но истината бе, че не беше.

Това накара тялото ѝ да се стегне, готово да бяга. Искаше да изтича при него, за да го нарани, предизвиквайки го той също да я нарани, за да докаже, че всичко, което е мислила за мъжете през целия си живот, е истина. Той щеше да я нарани. Тя знаеше, че ще го направи. Нямахше да успее да се сдържи.

Той беше мъж, а те правеха точно това с тези, които ги обичаха. Използваха тази любов, тази дълбока заслепяваща емоция, която някой изпитва към тях, и я изопачаваха, карайки влюбения да кърви. Превръщаха любовта в окови, заключваха и приковаваха човека, за да не може никога да избяга, и тогава бяха способни да се отнасят с тях така, както пожелаеха.

Тина се задъха, опитвайки да си поеме дъх. Първо щяха да дойдат обидите. Щеше да ѝ измисля различни имена, щеше да изрича злобни коментари за дрехите, които носи. Щеше да говори за някои несъвършенства по тялото ѝ или че е прекалено дебела. Косата ѝ винаги щеше да бъде или в различен цвят, прекалено къса или прекалено дълга. Или щеше да ѝ казва колко е безполезна, задето не може да си направи хубава прическа. Щеше да ѝ казва, че е грозна и създава грозни деца.

Тръпка премина надолу по гръбнака ѝ, карайки я да затрепери по-силно. Щеше да се оплаква за храната и за това, че не готви добре. Малките злобни коментари щяха да целят да унищожат гордостта и себеуважението ѝ, докато не се превърне в нищо, ако не е той, докато не може да направи нищо без наставленията или командите му. Щеше да се фокусира върху него и в това да задоволява нуждите му, опитвайки да спечели одобрението му само заради най-малката похвала, но в крайна сметка, нямаше да е достатъчно добра дори и за нея, и той щеше да отиде при някоя друга.

— Тина, всичко наред ли е? Ритъмът на сърцето ти е много бърз. — Гласът на Баврик проникна през мислите на Тина, карайки я да подскочи.

Дъхът се изстреля от нея, само за да заседне и замръзне в гърлото ѝ, карайки дробовете ѝ да се свиват от болка, докато се опитва да си поеме дъх. Сърцето ѝ забърза още повече ритма си, биейки толкова силно, че тя можеше да го усети как се блъска в ребрата ѝ. Капчици пот избиха на челото ѝ, докато гледаше към Баврик с разширени и нефокусирани очи.

Някой отпусна ръка на рамото ѝ и Тина подскочи, отмести се и удари главата си във все още обграждащата я клетка на скенера, докато се опитваше да слезе от масата.

— Тина! — Твърд мъжки глас изръмжа зад нея, карайки я да се обърне. Седрик гледаше въпросително надолу към нея, а Баврик се приближаваше от другата ѝ страна. Мъже. Навсякъде имаше мъже. Можеше да чуе гласовете на други през счупената врата.

О, господи! Трябваше да избяга от тях. Искаха да я наранят. Искаха да я заключат в тъмното. Щяха да ѝ се смеят, докато плаче от страх, молейки да я пуснат. Щяха да ѝ се подиграват, когато се подмокри, защото не са ѝ позволили да отиде до тоалетната, и щяха да отказват да ѝ дадат храна, оставяйки я жадна и гладна с часове.

— Не — прошепна тя. Вече не беше малко момиченце. Беше възрастна жена. Можеше да се пребори с тези мъже, които искаха да я наранят. — Не! — изкрещя тя по-силно, преди да се смъкне от масата и да хукне към вратата.

Никой мъж повече нямаше да я заключва. Никой мъж нямаше да има отново контрол над нея, принуждавайки я да бъде това, което иска той, да действа така, както иска той, и да изтърпява болката, която ѝ причиняваше.

Тя беше до вратата, когато мъжете зад нея се раздвижиха, а звукът от ноктите им, тропаци по пода, я принуди да насили разраненото си тяло да се движи по-бързо. Мъжете в предната част на „Медикал“ я изгледаха удивено, когато тя изтича покрай тях, излизайки в коридора.

Тъмна кръв покриваше белия каменен под, както и капки и пръски по стените. Спомените я връхлетяха, белият камък се превърна в стар под, а стените станаха жълти, но кръвта беше същата. Тъмна,

засъхнала кръв, разпръсната в пръски и твърди форми от ръце по стените. Капки по пода и следи от влачене надолу по коридора.

След това дойдоха виковете, изпълвайки ума ѝ. Виковете на жената, на която не можеше да помогне, виковете на единствената жена, която я обичаше. Жената, която я прегръщаше в нощите, когато имаше кошмари. Жената, която я оставяше да яде колкото си иска, за да навакса всичките хранения, които бе пропускала.

Тина тичаше, подхлъзвайки се по мокрите петна от кръв на пода, почти заслепена от сълзите, които изпълваха очите ѝ и се стичаха по лицето ѝ. По-силен шум от тракане на нокти, вече много близо зад нея, я накара да проплаче силно.

— Тина, спри. Не бива да тичаш. Баврик трябва да те излекува.

Дълбокото ръмжене зад нея я накара да се свие и да проплаче.

Той лъжеше. Не искаха да я излекуват. Искаха да я скрият. Тина не спря. Продължи да тича, зад ъгъла и надолу по коридора, докато краката ѝ под нея не отказаха и тя не се срина на пода с болезнен вик, докато крилето ѝ се заплетоха и изкривиха болезнено. Инерцията я изхвърли напред, карайки я да се плъзне по покрития с кръв под.

Огромна мъжка форма се изпъна пред нея и изръмжа толкова тихо, че косъмчетата на ръцете и на тила ѝ настръхнаха тревожно. Изгарящ гняв премина през нея. О, господи! Тя погледна нагоре към кошмара, който бе Сорвър, и който се приближаваше все по-близо до нея. Тина започна да се влачи по пода в опит да се отдалечи от мъжа, от който искаше да избяга.

— Не — прошепна тя, и макар да се опита да го спре, се плъзна към разярения мъж. Ридание се изтръгна от гърлото ѝ, а звукът отекна в тихия коридор.

— Тина — каза той, толкова тихо и опасно, че през тялото ѝ премина силна тръпка.

Тя не можеше да говори, не можеше да каже нищо, докато шокът я караше да не откъсва поглед от чудовището пред нея.

— Получава паник атака — каза друг глас някъде зад нея.

— Знам. Мога да го почувствам. — Чудовището погледна надолу към нея. — Паври, какво се случи? Какво те изплаши толкова много?

Тина преглътна и поклати глава. Нямахше да му каже. Ако му кажеше от какво се бои, той щеше да го използва срещу нея. Точно

както баща ѝ бе използвал страха ѝ от тъмното. Тя тръгна назад, плъзгайки се по мокрия под.

Само ако можеше да избяга. Само ако можеше да намери къде да се скрие, той може би щеше да спре да я търси, но тя не успя да получи това, което искаше. Той посегна към нея, а докато огромните му нокти се доближаваха все повече и повече към нея, тя се прилепи до пода, а от гърлото ѝ започнаха да се надигат ридания.

Тя се извиваше и дърпаше, повдигайки се на колене, готова да се затича, само за да се блъсне в мъжа зад себе си.

— Не, не, не — плачеше тя, дърпаше се срещу ръцете, които я стискаха, опитваше се да се измъкне.

Още един чифт ръце я дръпна, ноктите се забиха в ръката ѝ, карайки я да се свие. Твърди ръце притиснаха силно гърдите ѝ, преди да я понесат надолу по коридора.

„Всичко е наред, паври. От каквото и да се боиш, ще се справим с него, и никога повече няма да те е страх.“

Тина не отговори, от гърлото ѝ се надигна ридание и тя се завъртя, ритайки и бутайки срещу мъжете, които не искаха да я пуснат. Той бе това, от което се боеше. Той и всички други мъже, които искаха да я заключат точно както бе правил баща ѝ. Тя дишаше тежко, а звукът отекваше в тихия коридор, в който се чуваше само лекото трополене на нокти по камъка.

Те спряха толкова бързо, колкото бяха тръгнали, и пред нея застана друг мъж, притискайки нещо студено към шията ѝ.

Не. Не можеха. Но лекото убождаше в шията ѝ ѝ показва, че определено могат.

Той я предаде. Беше ѝ обещал, че ще е в безопасност с него, а сега я дрогираше. Само Господ знае какво щеше да ѝ причини, докато бе в безсъзнание. Може би щеше да се събуди в малка тъмна адска дупка като тази, в която я бяха набутали след пристигането ѝ.

Въобще имаше ли значение? Сорвър я бе излъгал, точно както баща ѝ винаги лъжеше майка ѝ. Главата на Тина се отпусна върху гърдите на Сорвър, клепачите ѝ трепнаха, докато се опитваше да остане будна, но тъмнината неизбежно я погълна.

ГЛАВА 13

Бяха изминали три дни, откакто Тина доведе на бял свят яйцата си. Сорвър все още не разбираше какво бе задействало паник атаката ѝ. Емоциите ѝ бяха толкова силни в него, че едва бе успял да довърши битката със Синдър, вместо да падне на пода и да стисне в ръце главата си. Но той успя да приключи битката и дори прие съвета на Тина да не го убива.

Знаеше, че тя е права. Ако беше убил брат си, щеше да съжалява и това щеше да усложни още повече ситуацията с баща му. Брат му бе жив, едва-едва, и нямаше да е в състояние да предлага отново неща, които да наранят децата му.

Той погледна надолу към Тина, която седеше на дивана в апартамента им, а ръцете му висяха отпуснати върху бедрата му. Крилете му тежаха като олово на гърба му, тежестта от последните дни го повличаше към дъното. Тина седеше в ъгъла на дивана с крака, подпрени под брадичката ѝ, и ръце, обвити около тях. Почти не го поглеждаше и не му говореше, когато се обърнеше към нея.

Слънцето светеше през високия прозорец зад нея и косата ѝ блестеше като пламък. Светлата тежка маса висеше на рошави къдрици надолу по гърба ѝ и върху крилете ѝ. От трите месеца, през които живееха заедно, единственият път, в който бе виждал косата ѝ такава, бе, когато я изнесе от тъмницата.

Тази ситуация не можеше да продължи така. Той нямаше да го позволи. Тя не бе говорила с него, откакто се събуди от дълбокия, дрогиран сън, в който я бе сложил Баврик. Приятелят му бе излекувал Тина от нараняванията, които бе получила по време на раждането, и ѝ бе дал нещо, което да я държи спокойна, докато спи.

Но когато се събуди, тя не бе онази Тина, която той познаваше и обичаше, и продължаваше да отказва да говори с него, без значение какво опитваше той. Всеки път, в който пробваше да я докосне или прегърне, тя се дърпаше назад. Почти не ядеше и той знаеше, че не спи много.

Празният поглед в очите ѝ го пробуждаше болезнено в гърдите и свиваше на възел стомаха му всеки път, в който го видеше, карайки го да му прилошава. Емоциите ѝ бяха изчезнали, сякаш не изпитваше нищо. Той не знаеше какво прави, за да крие чувствата си от него, но никак не му харесваше.

Тревогата за нея го бе държала неотлъчно в апартамента му от мига, в който я бе донесъл от „Медикал“. Беше до нея от три дни, грижеше се тя да има всичко, което ѝ е нужно да ѝ е удобно и да е добре.

Не, определено нещата не можеха да продължават така, но той нямаше представа какво трябва да направи, за да я измъкне от тази черупка, в която се бе скрила.

Сорвър пристъпи напред и падна на колене. Искаше да я докосне, но в същото време се боеше да не я изплаши и да не я накара да се паникьоса отново. Емоциите ѝ, малкото, които можеше да усети, бяха тежки и горчиви вътре в него, и възможността той да е причината за всичко това, почти разби сърцето му. Беше ѝ обещал, че никога няма да я нарани, но тя бе наранена.

— Паври!

Нищо. Никакъв отговор. Сорвър стисна зъби. Трябваше да има нещо, което може да каже, за да я накара да реагира. Той прокара ръка през лицето си, разтърквайки очите си.

— Тина, не разбирам какво става — каза той, неспособен да скрие емоциите в гласа си. — Беше толкова доволна да видиш яйцата и нито за миг не изгуби надежда, че те ще са добре, макар Баврик да настояваше, че нещо не е наред. Изправи се пред Синдър и бях толкова горд с теб от начина, по който защити децата ни.

Той пое дъх и го изпусна накъсано.

— Знаех, че ще си перфектната половинка за мен, и ти ми го доказваш с всяко малко нещо, което правиш. — Той посегна надолу към нея внимателно, бавно, за да не я изплаши. Пръстите му докоснаха крака ѝ много леко. Нищо агресивно, без нужда или собственически жест. Просто леко плъзване на пръстите му по кожата ѝ. Той ги задържа там, преди да ги плъзне леко отново нагоре.

— Тина, трябва да ми кажеш какво се случи. Искам да разбера, искам да поправам това, което се е объркало помежду ни, и да видя отново щастливата красива жена, която познавам.

Започна се с леки боцкащи иглички от топлина в гърдите му и Тина си отдръпна крака от ръката му. Гневът ѝ започна да нараства, беше като скрит под пласт земя, и само нежното докосване бе успяло да проникне през него, но тя все още отказваше да говори. Сорвър стисна зъби, а челюстта му изпука под натиска. Как може да поправи нещата, след като не знае какво се е случило? Как можеше да поправи всичко, ако тя отказва да говори с него?

Той посегна отново към нея и хвана леко крака ѝ.

— Паври, ако не говориш с мен, няма как да разбера. Аз искам да разбера. Искам да знам какво се случи с теб, след като те оставих с Баврик и Седрик. Те ли те нараниха? Или са казали нещо за децата ни?

Тих звук, придружен с лек прилив на емоции, премина през него, по-силен от всичко, което бе усетил през последните три дни. Гърдите му се стегнаха, правейки дишането трудно, и той се почувства така, сякаш някой току-що е изтръгнал сърцето му.

Тина го погледна за първи път, откакто се събуди в „Медикал“ и празният ѝ поглед почти унищожил каквото бе останало от сърцето му. Защо не можеше да почувства това, което изпитваше тя? Защо се чувстваше така, сякаш между тях имаше невидима бариера?

— Излъга ме, Сорвър. Ти ме излъга. Ти си точно като баща ми, използваш това, което изпитвам към теб, за да ме контролираш. Мислех, че си различен, но в минутата, в която ме получи точно там, където ме искаше, ми показва точно какъв мъж си в действителност. — Макар да говореше с тих, почти печален глас, думите ѝ режеха като бръсначи. Тя се обърна, опитвайки се да се отдалечи повече от него, но този път не опита да издърпа крака си от ръката му.

Сорвър се замая, шокът го накара да отдръпне ръката си от Тина, докато гледеше надолу към нея. Не, не беше възможно. Никога не би я излъгал. Той поклати глава, неспособен дори да изрече удивлението си. Как въобще бе възможно да го сравнява с онова чудовище баща ѝ, за което му бе разказвала през изминалите месеци, бе напълно непонятно за него. Срещу всичките му ценности бе това да се отнася с една жена така, както баща ѝ се бе отнасял с майка ѝ. Точно по тази причина му бе толкова трудно да разбере как баща му и брат му си бяха позволили да се отнесат така с Тина.

Само изричането на думите накара гърдите му да се свият болезнено. Той погледна към нея с празен ум, преди да се изправи на

крака и да се препъне няколко крачки назад, едва успявайки да се задържи изправен. Той поклати глава. Кога я бе излъгал? Тя бъркаше. Сигурно не бе разбрала нещо или се бе объркала от нещо, което бе казал. Защо не го бе попитала за всичко това?

Тина, която той познаваше и обичаше, щеше да му поиска обяснение, щеше да се скара с него и да го нарече копеле. Тина, която познаваше, никога нямаше да обвие емоциите си в черупка, криейки се и отказвайки да се изправи пред проблема.

Той се завъртя, а в гърдите му се надигна леко ръмжене.

— Кога съм те излъгал, Тина?

Тя се обърна бавно, насочвайки празния си поглед към него. Пръстите, които бе обвила около краката си, се напрегнаха, остриите ѝ нокти се впиха в кожата ѝ, докато под тях не се появиха малки капчици кръв, но Тина не реагира на болката, която си причиняваше.

Сорвър се намръщи надолу към нея. Това не бе правилно. Имаше ѝ нещо.

— Обеща ми никога да не ме нараняваш, Сорвър. Каза ми, че съм в безопасност с теб, но излъга. Позволи им да ме дрогират, за да можеш да ме държиш тук заключена, за да можеш да ме контролираш и да се отнасяш с мен като с робиня. Не си по-различен нито от твоя баща, нито от моя.

Сорвър залитна назад. По лицето ѝ се стичаха сълзи и все пак той не можеше да почувства почти нищо от нея. Тя не направи никакъв опит да избърши сълзите, сякаш не осъзнаваше, че са там.

Той не знаеше за какво говори тя. Никой не ѝ бе давал опиати, откакто Баврик я бе излекувал, но всичко това бе направено за нейно добро. Той я държеше в апартамента си, само за да я защитава, да я държи далеч от баща си, брат си и всеки мъж, който иска да я нарани. Нямаше желание да има робиня. Точно затова бе избрал именно нея, вместо покорните жени, които обикновено расата му отвличаше.

— Паври, никога не съм те лъгал. Всичко, което направих, е, за да си в безопасност. Никога нямаше да позволя на Баврик да те упои, ако не мислех, че е за твое добро.

— Тогава защо продължаваш да ме дрогираш, Сорвър? Каква е целта ти, че да ме превърнеш в празната черупка, в която съм, ако не е, за да ме контролираш?

Крилете му трепнаха силно зад него. Мъртвешкият ѝ глас предизвика вълна от тревога вътре в него. С няколко бързи стъпки той се озова до нея, отпускатки се на колене. Сорвър посегна към нея, този път без колебание, нищо не можеше да го накара да остане настрана. Тя говореше с него, взаимодействаше си с него и за пръв път от три дни в гърдите му се зароди надежда.

Той обви ръце около прасците ѝ и погледна директно в зелените ѝ очи. В тях липсваше искрата, която винаги бе там. Липсваше му веселието ѝ, докато се шегуваше с него.

— Паври, никога не съм искал да те контролирам. Никога не съм искал покорна жена, която да прави всичко, което заповядам, без да се оплаче нито веднъж. Обичам те точно такава, каквата си, и не искам да се променяш.

Зелените очи на Тина се напълниха със сълзи, но когато проговори, гласът ѝ бе все така мъртвешки и лишен от емоции.

— Тогава защо продължаваш да ме дрогираш?

Сорвър погледна към нея. Гласът ѝ ехтеше в ума му. Празният поглед не се откъсваше от него и в дълбините му нямаше никакъв въпрос. Неговата Тина, жената, която обичаше, имаше най-изразителните очи, които бе виждал. Тя го изпълваше с толкова чувства, че понякога го заливаше. Изпълваше живота му със смях и шегички, енергично отвърщаше на всяка негова закачка, а с нежните си докосвания и топлината в погледа си му доказваше, че изпитва чувства към него, и че е щастлива да са заедно.

Тази жена не бе същата жена, която той обичаше, която галеше, докато даваше живот на яйцата им, които щяха да станат първите им три деца. Тя беше права, бе само черупка на жената, в която се бе влюбил.

Възможно ли бе Баврик да ѝ е дал нещо, което е имало неочакван ефект? Сорвър скочи на крака, грабна Тина на ръце и се насочи към вратата.

Той очакваше тя да го попита къде отиват, но не го направи, и този факт, заедно с всичко останало му показва, че има нещо наистина нередно с нея. Той все още не знаеше какво бе причинило паник атаката или защо го обвиняваше, че е като баща ѝ. Тя казваше, че използвал това, което тя чувства към него, срещу самата нея, но в това нямаше никакъв смисъл.

Той не искаше да я контролира, но единственият начин, по който би могъл да получи подобна сила, бе, ако тя го обича. Сорвър едва не се закова насред коридора. Беше ли възможно? Можеше ли тя да го обича и осъзнаването на това да бе причинило паник атаката?

Принуждавайки се да продължи да върви, той обмисли идеята. Това щеше да обясни много, но нямаше да я притиска да му казва. Това бе нещо, което тя щеше да му даде, когато е готова.

Освен това бе казала, че точно като баща му, той иска да я държи заключена. Като затворник. И до някаква степен бе права. Той я държеше в апартамента им, но за да я защити, а не защото баща му го бе наредил. Беше го направил, за да я защити от баща си.

Когато пристигнаха, той не бе могъл да я опази, и не искаше това никога да се случва отново, но да я държи заключена, не бе отговорът. Тя заслужаваше повече. Имаше право да излиза на слънце и на свеж въздух, имаше право да се научи да използва крилето, които са ѝ дадени.

Сорвър нахълта в „Медикал“ и веднага се насочи към стаята на Баврик. Приятелят му вдигна погледа си от конзолата и леко ръмжене се изтръгна от гърлото му, което секна, щом ги видя.

— Баврик, нещо нередно се случва с Тина. Не мога да усетя емоциите ѝ и тя настоява, че сме я дрогирали. Ти ми каза, че лекарствата, които ѝ даваш, няма да ѝ навредят — каза той.

Не беше наистина гневен на Баврик, но цялата ситуация бе много изнервяща и той нямаше идея как ще реагира Тина, когато лекарството бъде премахнато от системата ѝ. Може би щеше отново да се паникьоса или да му бъде адски разгневена. Той можеше да се справи с гнева ѝ, но страхът ѝ разкъсваше сърцето му, и всичко, което искаше, бе да поправи всички грешки.

— Да — отвърна Баврик. — Бяха краткотрайни лекарства, ефектът от които би трябвало да е изчезнал отдавна. Би трябвало да са се уталожили до шест часа след приема им. — Той тръгна към тях със скенер в ръка.

— Може ли да реагират по различен начин заради човешката ДНК на Тина? — Сорвър я намести в ръцете си, притискайки я силно към гърдите си, докато Баврик прокарваше скенера над тялото ѝ.

Тя не направи опит да се включи в разговора и тревогата се разгоря по-силно в Сорвър, стягайки гърдите му. Тя бе така отпусната,

без гняв или раздразнение, не усещаше нищо от нея, сякаш бе изключила емоциите си или бе издигнала бариера помежду им.

Баврик издаде лек звук и забърза към машината, която стоеше в коридора в далечния ъгъл.

— Какво? — попита рязко Сорвър.

— Прав сте, принце мой. Лекарствата, които дадох на Тина, са реагирали много по-остро при нея, отколкото реагират при нас. Ефектът им, имайки предвид теглото ѝ, което пресметнах, би трябвало да е точно такъв, какъвто при нас. Лекарствата са създадени да успокоят емоционалните реакции, но вместо това те напълно са заглушили емоциите ѝ. — Баврик се зае с машината, вкарвайки данните в малка конзола, докато говореше.

Сорвър се наведе надолу и притисна устни към меката кожа на челото на Тина.

„Толкова съжалявам, че не го забелязах по-рано, паври. Страдала си цели три дни.“

Той не получи никакъв отговор, но дори не очакваше такъв. Баврик се върна с подкожна инжекция в ръка.

— Съжалявам, че сте преживяла всичко това, принцесо. Създадох лек, който ще обезвреди ефекта на лекарството, което ви дадох преди три дни. Може да отнеме няколко часа, докато напълно го извади от тялото ви, и ако не се оправите до вечерта, върнете се, за да направим още изследвания, макар да мисля, че няма да е нужно.

Баврик притисна малкото устройство до шията ѝ и Сорвър почувства как тя се напрегна за миг, преди да се отпусне отново.

— Благодаря ти, Баврик. Ще се върнем, ако не се оправи — каза Сорвър и излезе от стаята за прегледи.

Той беше на средата на коридора, точно минавайки покрай стражите пред тронната зала, когато Тина прошепна.

— Къде отиваме, Сорвър?

Той все още не можеше да усети никаква емоция от нея, но все пак се почувства като победител.

— Правя това, което трябваше да направя преди месеци, паври. Смятам да ти покажа новия ти дом.

Приливът на емоции бе толкова слаб, че той едва го почувства, но Тина обви ръце около раменете му и сгуши лице във врата му. Тези

малки жестове му казаха всичко, което биха могли да му кажат думите или емоциите ѝ.

Той щеше да ѝ покаже всяка красива част от дома си, а след това щеше да я запознае с хората, които значеха най-много за него. Когато бъде готова, щяха да говорят за случилото се и за това защо се бе паникьосала така. Можеха да се справят. Имаха остатъка от живота си, а нетърпението му нямаше да го доведе доникъде.

* * *

Тина прокара пръсти по топлата черупка на едно от яйцата. Беше минала седмица, откакто Сорвър я бе отвел при Баврик. Седмица, през която с действията си той ѝ показваше, че може да му има доверие.

Говориха много за това как бе вярвала, че я е излъгал, и той ѝ обясни защо бе позволил на Баврик да я упои. В паниката си тя бе забравила, че той може да почувства всичко, което изпитва и тя, и без да се налага Сорвър да ѝ обяснява, се бе досетила, че той е бил ужасно изплашен. Дълбочината на паниката ѝ го бе ужасила, особено след като бе нямал представа какво я бе причинило.

Бе решил, че единственият избор, който бе имал, имайки предвид нараняванията ѝ и потенциалната опасност да се нарани още повече, бе да я упои и да открие какво бе предизвикало паниката ѝ. Но нито Баврик, нито Седрик знаеха причината, а Тина отказваше да им каже.

О, тя подозираше, че Сорвър се бе досетил, но той нито я попита, нито я притисна да признае факта, че го обича. Даваше ѝ време и това я караше да го обича още по-силно. Грижеше за нея през последната седмица и държеше в прегръдките си, без да я притиска да споделят по-голяма интимност. Показваше ѝ с удоволствие дома си и я представяше на избрани членове от семейството и приятелите си. Всичко я караше да го обича все повече и повече.

Но това, което напълно завъртя главата ѝ, бе подаръкът, който ѝ направи. Подаръкът на свободата и красотата на това, което можеше да изпита, докато лети. Търпението му, докато я обучаваше, начинът, по който я наблюдаваше внимателно, за да е сигурен, че няма да я нарани, и факта, че не я притискаше да прави повече, отколкото бе способна, я караше да се влюбва в него все по-силно. Когато тя се измореше,

спираха. Когато разтегнаше мускул, той я водеше при Баврик, за да може лекарят да я излекува.

Тина въздъхна и помилва отново яйцето под ръцете си. И тримата — Сорвър, Баврик и Седрик — пристъпяха на пръсти около нея, отнасяйки се с нея не така, сякаш е крехка, а сякаш е безценна.

Тя се премести към следващото яйце, поставено в малката си люлка, и погали гладката му повърхност. Инкубационната стая бе ужасно гореща... много по-гореща от времето навън, което бе като горещ летен ден на Земята. Планетата на Сорвър представляваше най-вече джунгла с тропически климат. Следобедните бури се задаваха с притеснителна редовност, и това, което той й обясни, тя свърза със сезона на мусоните, продължаваше пет месеца от много дългата им година, през които валеше почти непрестанно.

Обясни й защо сградите им са толкова големи, защо имат нужда от толкова вътрешно пространство и защо градът им представлява мрежа от тунели между сградите. Всяко публично пространство бе заето с градини, над които имаше покрив, който можеше да се затваря по време на дъждовния период.

Инкубационната стая бе напълно откъсната от останалата част от света и яйцата й стояха върху малките си легълца, положени на рафт в средата на стаята. За да стигнеш до тях, трябваше да преминеш през две врати, така че температурите да се уеднаквят. Тина идваше да посещава яйцата си всеки ден, след като дрогата бе напуснала системата й.

Тя откри, че времето, което прекарва с малките си, макар това да бяха само няколко минути на ден, беше време да мисли за всичко, което се беше случило, и за начина, по който бе реагирала, когато научи, че е влюбена в Сорвър. Като лекар тя лесно бе разпознала, че се бе държала ирационално. Страхът я бе накарал да мисли за Сорвър неща, които не бяха истина.

Той не искаше да я контролира и никога не бе опитвал да го прави. Не я бе заключил, за да я накаже или измъчва. Бе я държал в апартамента им, за да я защити и да бъде в безопасност, което той й обясни по време на един от разговорите им, когато призна, че не е бил прав да постъпи така.

Сорвър се измъчваше от вина, задето не се е борил за правата на половинката си. В опита си да я защити, той я бе обвинил в пашкул и бе

затворил пътя ѝ навън, за да е далеч от брат му и баща му, но това не бе животът, който той искаше за нея. Не беше типът живот, който според него заслужаваше тя. Той се бореше с баща си, за да подсигури тя да има същите права като останалите половинки на планетата, и започна този процес, като я запозна с колкото се може повече хора.

Мъжете около нея започваха да я приемат, щом я видеха. Вече не спираха да я гледат удивено, когато минаваше покрай тях. Вече не шепнеха зад гърба ѝ. Сега, когато я видеха, се покланяха уважително, учтиво питайки с кого е обвързана и откъде идва. Всеки мъж, с когото се срещнеше, с изключение на краля и Синдър, се отнасяше към нея с уважение, сякаш тя бе нещо, което трябва да бъде пазено, а не наранявано и контролирано.

Изминаха дни и тя все още не можеше да помисли за любовта си към Сорвър без сърцето ѝ да затупти силно и да почне да трепери, но постепенно анализираше това, от което се боеше, и осъзнаваше, че страховете ѝ се безпочвени, започваше да признава, че мъжа, в който се бе влюбила, нямаше нищо общо с баща ѝ.

Най-после започваше да осъзнава, че не всички мъже са като баща ѝ, и няма да използват чувствата ѝ срещу нея. Тя бе прекарала толкова много време, бягайки от миналото си, от прецаканото си детство, и бе отказвала да говори за това, без да спре за миг и да анализира това дълбоко вярване, че всеки мъж иска да ѝ причини болка.

Сега виждаше, че Сорвър не иска да я нарани, не желае да я контролира и заключва. Всичко, което искаше той, бе да обича нея и децата им и да изгради живота си с нея. Живот, изпълнен с любов и смях. Живот, пълен с приятели и семейство, и най-вече живот, в който ще е до нея през всеки един ден.

Разговорът, който бяха провели тази сутрин, сега се върна в спомените ѝ, когато пристъпи до третото, последно яйце. Тина го погали нежно, това бе домът на едно от бебетата ѝ, докато мъничето стане достатъчно голямо, че да се излюпи.

Макар да започваше да приема, че Сорвър е различен от баща ѝ, че не е като мъжът, който я бе отглеждал през първите дванадесет години от живота ѝ, все още не му бе казала, че му има доверие. Връзката им не беше същата, след като се бе разпаднала и след неволното ѝ дрогиране.

Тя го обичаше. Не можеше да го отрече, но все още не му го бе казала и не знаеше как да го направи. Не знаеше как да премине през бариерата помежду им. Тя бе там всеки път, когато бяха заедно, а когато бяха разделени, беше някак неестествено. Това слагаше окови на връзката им и тя бе сигурна, че това бе довело до молбата на Сорвър от тази сутрин.

„Паври, искам да си щастлива с мен, с децата ни. Ще ти дам всичко, което пожелаеш, за да си доволна. Ако все още искаш да учиш с Баврик, тогава ще се погрижа да го направиш. Ако искаш човешки жени за приятелки, ще намеря такива жени и ще ти ги доведе. Ако искаш собствен дом или да живееш извън палата, ще наредя да ти построят дом. Всичко, което поискаш, ако е по силите ми да ти го дам, ще го получиш. Помисли над това, което те прави щастлива, и ми го кажи, за да мога да ти го осигуря.“

Тина погледна към яйцето под ръцете си, топлината му проникваше през кожата ѝ. Не ѝ трябваше да мисли за това какво ще я направи щастлива. Тя вече го знаеше, но Сорвър не разбираше. Не беше вещ, човек или нов дом това, което щеше да я направи щастлива.

Това, което искаше повече от всичко, бе нещата между тях да са постарому. Искаше това разстояние помежду им да го няма. Искаше връзката, която имаха преди, докато се шегуваха и се смееха заедно. Искаше той да я гледа със страст в очите и похотта му да кара вътрешностите ѝ да се свиват. Искаше си своята половинка, а не изключително предпазливия мъж, който винаги ще се бои да не я изплаши.

Тя просто не знаеше как да получи това, за което копнее. Дали ако му каже, че го обича, щеше да бъде достатъчно? Щеше ли да му покаже, че тя не вярва, че той е мъж, който би я наранил, който би я насилвал? Щеше ли да се успокои около нея и да свали гарда си достатъчно, че да може отново да се смее? Ако думите не бяха достатъчни, какво би могла да направи?

„Паври, би ли дошла в тронната зала, моля те?“

Гласът на Сорвър в ума ѝ я накара да се задъха. Тя дръпна рязко ръце от яйцето, за да е сигурна, че няма неволно да впие нокти в него и да пробие дупки в нежната черупка.

Не бяха общували по този начин, след като Баврик ѝ бе дал дрогата, която я бе превърнала в зомби. Сорвър ѝ даваше пространство

и в отговор на това тя също ми бе дала уединение.

„Да. Идвам веднага.“, отвърна тя. Беше някак странно да контактуват така след толкова време, но... липсваше й. Наистина й липсваше. Липсваха й нежните шеги на Сорвър, които бяха само за нейните уши. Да й шепти порочни неща, които винаги събуждаха топлината вътре в нея и я караха да се изчервява. И тихите любовни думи, които усещаше по-интимни и по-лични от тези, които изричаше на глас.

С бързи стъпки тя се насочи към вратата, където едва не връхлетя върху Седрик. Той обви ръце около раменете й, за да я задържи на крака.

— На къде си се разбързала, малка сестричке?

Тина погледна нагоре към него. Той бе започнал да я нарича така, откакто Сорвър я бе завел да се срещне със семейството им. Седрик идваше с тях, в случай че семейството им реагираше като баща им, но всичките им братовчеди я бяха приели с отворени обятия. Чичовците им? Не чак толкова.

— Сорвър иска да отида в тронната зала. Не каза защо, но звучеше някак спешно — отвърна тя.

Седрик погледна надолу към нея за един дълъг миг, преди да хване много по-малката й ръка в своята и да я поведе надолу по коридора. Ниско ръмжене се откъсна от гърдите му, сигурен знак за гняв, и ако това не бе достатъчно, крилете му плеснаха във въздуха, преди отново да ги притисне към гърба си.

— Седрик, какво правиш? — попита Тина леко разтревожена.

Не го бе виждала такъв. През всичките пъти, в които й преподаваше уроците на Баврик, той никога не показваше моргатската си страна. Седрик бе най-спокойният от братята. Този, който не се впрягаше.

— Идвам с теб в тронната зала. Имам лошо предчувствие за това, Тина. Нямам доверие на татко, че няма да направи нещо, с което да те нарани. Бесен е, че Сорвър игнорира заповедите му и те извежда навън. Сорвър ще има нужда от помощта ми да те защити, ако татко нареди на стражите да те отведат. Някои от тях ще откажат, но повечето ще направят каквото им е наредено.

Тина не отговори нищо. Той бе прав. Ако крал Нардок нареди на стражите си да я убият или да я затворят отново, Сорвър щеше да им

нужда от помощ, за да я защити, дори и да се промени в другата си форма. Той не беше непобедим.

Тъкмо щяха да влязат в коридора, който водеше към тронната зала, когато Седрик я издърпа през врата, която не бе виждала досега. Неочакваният блясък в бялата тронна зала я заслепи, но тя можеше да чуе ясно гласовете.

— ... поискахте аудиенция с мен. И ето, тук сте. Какво искаш, човеко? — изръмжа крал Нардок.

Човеко? Там имаше хора? Тина присви очи срещу светлината, опитвайки се да види кой стои в стаята.

— Тук сме, за да отведем една от нашите жителки. Тина Греъм е официален жител на Земята. Към Алианса не е отправена молба за промяна на жителство, от което следва, че г-ца Греъм остава под командването на правителството на Земята и юрисдикцията на Коалицията. Имаме право да поискаме заминаването ѝ и връщането ѝ към задълженията ѝ — каза познат глас.

ГЛАВА 14

Тина застина. Познаваше този глас. Ръката на Седрик се стегна около нейната. Стомахът ѝ се присви остро и тя изсъска от неочакваната болка. Дълбоко ръмжене премина през тронната зала.

Тя примигна, опитвайки се да накара очите си да се фокусират срещу заслепяващата светлина, която проникваше през високите прозорци, осветявайки цялата зала. Малка група стоеше скупчена на уважително разстояние от трона на крал Нардок, на който той се бе изтегнал спокойно, сякаш нямаше никакви грижи на този свят.

Сорвър стоеше от едната страна на трона му, тихо ръмжене все още ехтеше от гърдите му, но тревогата в стомаха ѝ успя да потисне гнева, който се носеше от него. Той бе разтревожен. Тревожеше се, че тя ще иска да го изостави и да замине със своя народ. Не беше нужно да ѝ го казва. Тя го познаваше достатъчно добре, за да знае какво ще си помисли той. Особено имайки предвид сегашното състояние на връзката им.

Тина откъсна ръка от тази на Седрик и излезе иззад огромната статуя, която ги криеше, така че всички да я видят. Той се опита да я сграбчи, но тя избегна ръцете му, заобикаляйки статуята. Сорвър заслужаваше да знае какво мисли тя. Не можеше да го остави да се тревожи, че някой ден ще поиска да го напусне. Макар да ѝ бе казал, че никога няма да я пусне да си отиде, ако тя го поискаше, той я обичаше достатъчно силно, че да ѝ го позволи. Щеше да разбие сърцето му, но той би го направил.

— Алиансът не ме е попитал дали аз искам да бъда отведена — каза Тина, заставайки до Сорвър. Хвана ръката му и я стисна. — Нямам никакво намерение да си тръгвам. Сорвър е моята половинка и аз го обичам. Искам да изградя живота си с него. Душите ни са обвързани и не можем да бъдем разделени.

Той също стисна ръката ѝ, заливайки я с емоции, които никога не бе усещала от него. Толкова много топлина се надигна в гърдите ѝ, че тя усещаше ще се експлодират.

„Паври.“

Всичко бе точно там, в тона му, отекващ в главата ѝ. Любов, неизмерно щастие и облекчение.

„Обичам те, Сорвър. Съжалявам, че се държах на разстояние. Не знаех как да ти го кажа и как да пробия стената помежду ни.“

Нежни пръсти повдигнаха брадичката ѝ и тя погледна в най-прекрасните жълти очи. Вертикалните ириси бяха разширени, докато гледаха надолу към нея.

— Нищо от това вече няма значение, паври. Ти ме обичаш и аз те обичам с всичко, което представлявам. Ще направим така, че нещата да проработят. Няма да позволя на никой отново да застане между нас.

Погледът ѝ се плъзна по твърдите черти на лицето му и към мекия водопад на дългата му коса, висяща през рамото му, запечатвайки в ума си този момент, който щеше да помни през целия си живот. Той носеше оръжията си както обикновено, но този път бе сложил и нагръдника си. Винаги, която го сложеше, ѝ напомняше за деня, в който за пръв път се чифтоса с него на кораба му. Тръпка се спусна надолу по гръбнака ѝ.

Искаше да го целуне, да обвие ръце и крака около тялото му, да се вкопчи в него като лепка, но нямаше време за това. По-късно. По-късно щеше да му покаже колко много значи той за нея. Щеше да му покаже с думи и дела какво изпитва към него в сърцето си. Щеше да му го казва всеки ден, всеки час, ако е наложително, за да не се съмнява никога, че иска да остане с него и да бъдат заедно до края на дните си.

Някой прочисти гърлото си и Тина откъсна поглед от Сорвър, за да погледне към групата мъже. Всички те я гледаха с отвратени изражения. Висок, поне по човешките стандарти, мъж стоеше на чело на групата. Тина сви ръце в юмруци, а острите ѝ нокти се впиха в дланите ѝ.

Дейн Петерсън.

Докато беше жива, никога нямаше да го забрави. Хубавата външност криеше човек с отвратителен характер и злоба, дълга километри. Начинът, по който се бе подигравал на нея и на останалите жени, които бяха в първата група, пристигнала в Крепостта, винаги щеше да гори ярко в спомените ѝ до края на живота ѝ. Гнусните, пренебрежителни коментари, които правеше и отвратителните му

шеги, с които мъжът целеше да ги нарани и унизи, я бяха накарали да го намрази от самото начало.

Лек порив на любопитство премина през нея, но изчезна също толкова бързо. Сорвър без съмнение искаше да знае защо тя мрази толкова силно Дейн.

— Хората нямат половинки. Не признаваме никакви съюзи, които са различни от брак, извършен под наставленията на оторизиран член на правителството или на някоя от религиите ни — каза Дейн, а гласът му бе изпълнен с отвращение. Същото, което бе чула в гласа му и когато за пръв път пристигнаха на станцията.

Преди тя или Сорвър да успеят да отговорят, гласът на крал Нардок проехтя в залата.

— Какво ще ми предложите, за да ви върна жената?

Тина изсъска от гнева, който се надигна в нея. Кучи син! Тя не беше награда, с която да търгува или да заменя. Не можеше да я продаде! Ръмженето на Сорвър бе дълбоко, шумно и изпълнено с гнева, който гореше вътре в нея.

— Татко, Тина е моя половинка. Няма да я върна на хората, нито ще ти позволя да я използваш като пионка в игричките си. — Той се обърна, пристъпвайки заплашително към групата. — Вече не сте на Земята, дребни човечета. Поисках Тина и я направих своя, това са всички церемонии, които са нужни. Коалицията няма да застане срещу половинка и мъжа ѝ. Нито ще разделят една жена от малките ѝ, а Тина е майка на децата ми. Тя няма да тръгне с вас. Никога няма да напусне тази планета.

Топлина изпълни гърдите на Тина, карайки я да се задъха. Тя се притисна срещу Сорвър, игнорира оръжията, които се впиваха в тялото ѝ, и стисна силно ръката му. Не, тя също никога нямаше да го пусне.

Устните на Дейн се присвиха при споменаването на децата.

— Възпроизвеждал си се с нея? Нашата раса дори не е съвместима с вашата!

Един от мъжете пристъпи напред и прошепна нещо в ухото на Дейн, преди отново да се оттегли до другите мъже. Дейн погледна към пода, а на лицето му се появи усмивка, карайки го да изглежда много самодоволен, когато погледна към тях.

— Алиансът на Земята не признава потомство със смесени гени на друга раса. Вашите... деца никога няма да бъдат приети на Земята,

ните ще им бъде позволено да живеят там. Не могат да поискат гражданство или да използват човешките си гени, за да изискат някакви облаги от Земята. Не сме тук за хайвера ви. Искаме само г-ца Грѐм. Може да задържите... децата — каза Дейн, без да оставя никакво съмнение относно мнението си за децата, родени при съчетаването на ДНК-то на двете раси.

Тина изрѐмжа тихо и пристѐпи напред с ръце, стегнати в юмруци. Щеше да разкъса гърлото на този задник. Децата ѝ не бяха „хайвер“, но Сорвър я задържа до себе си.

„Спокойно, паври.“

Тя не искаше да е спокойна. Искаше да изкорми Дейн и да се изкъпе в кръвта му.

— Прав си — изрѐмжа Сорвър. — Децата ми ще останат тук с мен, както и Тина. За интелигентна раса ми се виждаш по-скоро глупав, човеко. Тина е моя. Не е чак толкова трудна концепция за разбиране.

Тя погледна Дейн. Задникът имаше същото отвратено изражение на лицето, докато гледаше Сорвър, каквото имаше, докато гледаше нея. Той нямаше да се откаже, докато не получи това, за което бе дошъл. Беше чувала много слухове за него, докато учеше в медицинското училище на Коалицията през трите месеца, прекарани в Крепостта.

Щом му беше поставена задача, той не се отказваше никога от нея и бе готов да убие всеки по пътя си. Той бе атакуващото куче на Наставник Грийн.

„Сорвър, той няма да се откаже, докато не получи това, за което е дошъл“, прошепна Тина през връзката ѝ и бе изпълнена с топлина.

„Съгласен съм, паври. Нямам доверие на този мъж, че няма да се опитат да те наранят или да те вземат със сила. Ако нещо се случи, искам да тичаш към статуята и да избягаш през вратата.“

Тя изпрати вълна от топлина обратно към него, вложи всичко, което изпитва, цялата си любов, опитваше се да му покаже без думи колко много значи за нея това, че я защитава, но ако си мислеше, че щеше да избяга и да го изостави да се бие сам, то той грешеше адски много. Бащата на Сорвър проговори отново, преди тя да успее да реагира.

— Това е неприемливо. Или взимате жената заедно с отвратителните деца, или не взимате никой. Не искам следи от

безполезната ви раса на планетата си. Няма да позволя още от воините ми да бъдат съсипани от хората. Вие сте слаби и тази жена направи сина ми слаб. Ако не ги вземете, ще трябва да ги унищожа, за да не разпространяват заразата си.

Седрик изръмжа зад тях. Той пристъпи до нея, когато горещ, заслепяващ гняв се надигна в Тина. Нейният гняв, гнева на Сорвър и под всичко това истинско удивление. Тя нямаше проблем да повярва, че крал Нардок би убил нея и децата ѝ. Искаше да го направи от мига, в който бе слязла от совалката преди толкова месеци. Тя не вярваше, че блъфтира, когато каза на хората да вземат децата ѝ. Но очевидно Сорвър никога не бе вярвал, че баща му наистина би я убил.

— Къде е Синдър? — попита тихо Сорвър.

Седрик отговори, преди Тина да успее.

— Той все още е в Медикал. Имаше усложнения при една от метакарпалните кости на крилото му. Трябваше да бъде счупена и наместена отново. Не е в състояние да става.

Сорвър изсумтя и се обърна, скривайки я зад гърба си, и разпервайки криле, за да създаде бариера пред нея.

— Половинката и децата ми, няма да ходят никъде, татко. Ако ги заплашиш отново, ще бъда принуден...

Тина притисна пръсти към голата кожа на гърба му между крилете му и сърцето ѝ заби силно, тъй като много добре знаеше какво смята да каже той.

— Сорвър, не можеш да заплашваш краля. Ще те убият заради измяна.

Тихо ръмжене се изтръгна от гърдите му и гневът му се разгоря вътре в нея. Той обърна леко глава, говорейки през рамо.

— Паври, спря ме последния път, когато той те заплаши, и те послушах, защото беше ранена, но няма да го направя този път. Поведението му и начинът, по който се отнася с теб, срамят расата ни. Всеки друг мъж, който си позволи да се отнася с жена така, както той се отнася с теб, досега щеше да бъде осъден и да понесе последствията от действията си.

Седрик се размърда до нея, вдигайки криле, когато от гърдите му се чу ниско ръмжене. На Сорвър ли бе гневен? Или яростта му бе насочена към баща му и начина, по който се отнасяше с нея?

Сорвър игнорира брат си и заяви:

— Единствената причина никой да не каже нищо е, че той е кралят. Но вече няма да стоя настрана и да му позволявам да се отнася с теб толкова непочтително. Без значение дали баща ми иска да го признае, или не, ти си моята половинка. Ти си кралска принцеса и заслужаваш защитата на всеки член от кралското семейство.

Сорвър се обърна към баща си.

— Още веднъж заплаши половинката ми и ще бъда принуден да ти докажа, че не ме е направила слаб. Ползите от чифтосване с човек надхвърлят многократно това, което смяташ за слабост, татко. И тя е първият ни шанс от петнадесет години насам да дадем живот на момичета. Няма да ти позволя да унищожиш това заради изкривеното ти желание да ме накажеш. Не си ядосан на Тина и не нея искаш да нараниш. Аз бях този, който не ти се подчини. Аз съм този, който трябва да бъде наказан.

Седрик пристъпи напред, сложи ръка на рамото на Сорвър и заяви:

— Аз също ще защитавам Тина с живота си.

— Това е много мило и сантиментално — прекъсна Дейн ръмженето, идващо от краля. — Но не променя нищо. Тина Греъм е жител на Земята. Тя е член на Коалицията и като такава имаме право да я отведем. Няма да плащаме за нея, нито ще се пазарим, и определено няма да вземем някой от хайвера ѝ.

— Млъкни, човеко — каза краля, ставайки от трона си. — Моят син отказва да ви я даде. Той няма да промени мнението си. Ако наистина я искате, ще трябва да съберете парчетата от нея, след като дам един урок на сина си.

Гневът на Сорвър избухна толкова силно и толкова бързо, че Тина залитна назад, сякаш я бяха ударили. Когато успя да възвърне равновесието си, Сорвър стоеше пред нея, крилете му бяха опънати в цялата си дължина, докато той се извисяваше над нея и над всички други в залата.

О, господи! Беше се преобразил. Нагръдникът му се клатеше напред-назад на пода, кожените му каишки бяха скъсани на две, а ботушите му бяха само съдрана материя под краката му.

— Изведи Тина от тук — заповяда той, гласът му бе толкова нисък, че премина през нея като удари по барабан.

Седрик сграбчи ръката ѝ и започна да я дърпа назад. Какво правеше? Не можеха да излязат! Сорвър имаше нужда от тях, Седрик трябваше да му пази гърба.

— Седрик, не можем да тръгнем. Трябва да пазиш гърба на Сорвър. Дейн няма да пропусне възможността да го нападне, докато той се бие с баща ви. — Седрик обаче не искаше и да чуе. Той продължи да я дърпа към статуята, но преди да успеят да стигнат до нея, прозорците експлодираха навътре и в тронната зала влетяха крилати зверове.

Тина извика, когато стъклата се разхвърчаха навсякъде, а малки парченца от тях се забиха в нея. Погледът ѝ се прикова към грозното лице на Красгич, който летеше към тях. Седрик изръмжа и ръката му се стегна болезнено около нейната.

Гневният вик на Сорвър отекна, когато той размаха мощните си криле, издигайки се над пода. Чу се звук от стрелба, последван от още един вик, когато бащата на Сорвър бе отхвърлен назад към трона си.

Седрик изрева гневно до нея и се хвърли към човешките мъже, стоящи в средата на залата, които държаха оръжията си, насочени сега към ранения крал, оставяйки Тина сама.

Странен звук я накара да погледне настрани. Дейн гледаше към нея с оръжие, насочено директно към сърцето ѝ. Омразата на лицето му я накара да се препъне назад.

Времето сякаш забави ход, докато тя гледаше как заряда от оръжието му се изстрелва към нея. Беше инстинктивно, нещо първично в нея, някоя нова част от нея, която я накара да разпери криле и да ги обвие около себе си, за да се защити, но това не спря заряда да я удари, нито болката, която разкъса тялото ѝ и тишината, която проряза за миг хаоса.

* * *

Болезненият вик на Тина се вряза в него, парализирайки го за миг. Сорвър се завъртя, размахвайки мощно криле, за да остане във въздуха. Мъжът, който бе поискал да отведе Тина, стоеше под него с оръжие, насочено към нея. Тишината в залата бе оглушителна за

няколко мига, преди виковете и хаосът отново да се отприщят. Страхът на Тина присви стомаха му и започна да му се повдига.

Красгич и хората се биеха със стражите на палата. Още от охраната нахълтваше през главната порта на тронната зала, а други се биеха навън зад прозорците с хората на Красгич, във въздуха се стрелкаха тъмни форми, сблъсквайки се в битка.

Къде бе отишъл Красгич? Как бяха преминали през защитата на планетата им? Сорвър поклати глава. Нямаше значение. Бяха тук и най-важното бе да ги победят. Да защити Тина и децата им бе главният му приоритет.

Сорвър се хвърли към мъжа, към който Тина бе реагирала толкова силно. Омразата ѝ към него почти го завладя и го накара да бъде по-предпазлив. Той никога не бе очаквал мъжа наистина да се опита да я убие, но очевидно бе решил, че след като не може да я отведе, трябва да я елиминира. Може би това са били нарежданията му от самото начало.

Каквато и да бе истината, Сорвър не го бе грижа. Човекът щеше да умре. Можеше да го застреля, но предпочиташе да го убие с голи ръце, кърваво и болезнено. Насочи се към него, стрелкайки се надолу към пода с протегнати напред ръце. Вероятно го бе усетил или бе почувствал раздвижването на въздуха, защото се обърна, вдигна оръжието си към Сорвър, но бе твърде късно.

Сорвър впи ноктите си в тялото му и се издигна над пода. Дейн започна да ругае и да се гърчи, опитваше се да вдигне оръжието си, но Сорвър обви много по-голямата си ръка около неговата, с която държеше оръжието, и стисна. Човекът изпищя, а Сорвър стисна по-силно, чупейки деликатните кости.

Тъмно задоволство се надигна в него, когато другият запищя като жалкото същество, което беше, докато Сорвър бавно откъсваше ръката му.

— Моля те, моля те. О, господи, моля те! — молеше се той, плачейки с глас.

— За какво ме молиш, човеко? За снизходителност? За прошка? Или за безболезнена смърт? — попита Сорвър. — Или се молиш на бога, в който вярваш, да дойде и да те спаси?

Мъжът изскимтя, жалък звук, който още повече разяри Сорвър. Той размаха по-мощно криле, за да се издигне по-високо, сякаш почти

не забелязваше тежестта на Дейн. Когато не получи друг отговор и силен плач, Сорвър изръмжа и изви ръце.

Обвивайки едната си ръка около главата му, опашката му се мятеше гневно ту в едната, ту в другата посока. Той щеше да убие всеки, който посмее да нарани половинката му. Всеки, който се опиташе да му я отнеме, щеше да преживее същата съдба като тази на жалкия безполезен мъж в ръцете му. Сорвър впи нокти в твърдия череп на мъжа и откъсна главата от раменете му, преди да пусне безжизненото тяло през прозореца навън, а главата на пода на тронната зала.

Вълна от тревога се надигна в него, карайки го да прелети залата към Тина. Той прибра криле и падна надолу към пода, разтваряйки ги само за миг, за да омекоти кацането си. Той се приземи мощно върху двамата човешки мъже, които се приближаваха към нея.

Сорвър сграбчи мъжа пред него, счупвайки врата му, преди жертвата му да успее да издаде дори звук, и хвърли тялото настрани. Вторият мъж тъкмо се обръщаше към него, когато го покоси. Ноктите му разкъсаха тялото му от врата до слабините му. Мъжът изпищя и през залата отекна ужасяващ болезнен звук. Сорвър изрита умиращия мъж силно, избутвайки го назад.

Тина се изправи, облягайки се на статуята на баща му, която той мразеше още от дете. Едното от крилете ѝ висеше отпуснато зад нея, тъмни капки кръв се стичаха по пода, а на рамото ѝ имаше огромна синина, простираща се назад към гърба ѝ.

Той пристъпи напред, възнамерявайки да я отведе при Баврик, но ужасеното ѝ изражение, вълната от страх вътре в него и писъкът ѝ в ума му го накараха да се обърне.

„Сорвър, пази се!“

Двама от хората на Красгич се приближаваха към него. Съдейки по размерите им и двамата бяха млади, неопитни и съответно лесно за убиване.

„Паври, скрий се зад статуята“, нареди той.

Колкото повече се приближаваха мъжете, толкова по-ясно ставаше колко са млади. Нямаха лепкавата секреция между раздалечените си люспи, като при възрастните индивиди, и очите им не бяха изпъкнали. Все още не бяха възрастни.

Сорвър изръмжа. Тези кутрета мислеха, че могат да го победят, че могат да са достатъчно силни, че да сразят един от синовете на Нардок. Вълна от веселие премина през него. Явно баща им бе направил големи пропуски в обучението им, но той с радост щеше да ги научи на всичко, което би трябвало да знаят за воините на Моргат.

Дълбок смях се изтръгна от гърдите му, когато пристъпи напред, за да застане пред младите си противници. Те се спогледаха, преди да насочат отново разтревожения си поглед към него.

— Баща ви ви е изпратил на заколение, кутрета. Не си мислете, че ще се отнеса снизходително с вас, само защото сте наивни хлапета — каза Сорвър. Щеше да им даде само една възможност да избягат. Ако откажеха, просто щеше да ги убие.

Крилете им трепнаха зад тях, докато се колебаеха.

— Не сме деца — каза единият.

Сорвър се разсмя. Сега не бе време за веселие, но просто не се сдържа.

— Кутрета, още дори не сте си сменили първите пера. Колко сте големи? Тридесет? Тридесет и пет?

— Достатъчно големи, че да знаем, че си откраднал от нас жената, която може да ни даде сестри. Татко ни възложи да му върнем половинката. Няма да се провалим — отвърна по-младият.

Вълна от страха на Тина премина през него, карайки го да изръмжи. Те нямаше да се доближат до Тина, и ако Красгич иска да жертва синовете си, проблемът бе негов. Никой все още не знаеше дали Тина е способна да даде живот на момичета. Сорвър не го бе грижа колко заблудени са момчетата пред него и нямаше време, за да им го обяснява. Пък и като повечето от потомството на Красгич, те така или иначе нямаше да го послушат. Все пак той беше Моргат.

Потомството на Красгич бе отглеждано да мрази него и народа му. Бяха отгледани да вярват, че Моргатите са откраднали планетата, жените им и способността им да се размножават, но нищо от това не бе истина. Техният баща и лидер бе лъжливо, измамно чудовище, което промиваше мозъците на собствените си деца, за да ги накара да вярват във всичко, което им казва.

Сорвър замахна с ноктите си, хващайки двамата млади воина неподготвени. Единият падна на пода с рана, зееща на гърлото му, а кръвта му се стичаше по пода. Другият положи безполезни усилия да

се защити, но не беше никакво предизвикателство за огромните височина, сила и бързина на Сорвър.

Виковете му се смесиха с тези на мъжете, които се биеха, изпълвайки тронната зала, което доведе силен вой отвън, разпръскващ още стъкла през счупените прозорци.

Сорвър отвърна на рева със собствен, карайки всеки мъж в залата да спре и да се обърне към него.

Дълбок глас изплющя през стаята.

— Сорвър е мой.

Сорвър се обърна и изръмжа, виждайки баща си да стои пред трона си с разперени криле и готов за битка. Още един рев отвън накара баща му да полети навън през прозорците. По дяволите, той бе ранен.

— Искам женската си! Мъжът, който ми я доведе, ще бъде почетен над всички други!

Страхът на Тина се надигна остро в него и Сорвър изрева, докато думите на Красгич отекваха в залата. Всяко едно от копелетата му в залата и навън зад прозорците отвърна на думите на баща си.

Сорвър се изправи, доближавайки се до Тина, за да може да я защити. Това, което наистина искаше, бе да я вдигне на ръце и да я изведе от тук, но не можеше едновременно да лети, да я носи и да се бие с мъжете, които ги нападаха. Единственият начин бе да я държи в ъгъла и той да ѝ бъде щит.

— Паври, мини зад статуята. Ще те защитавам, докато дойде помощта — нареди Сорвър.

Отвърна му единствено тишина. Той се завъртя, търсейки Тина, но откри само следи от кръвта ѝ по пода. Гърдите му се стегнаха болезнено, преди сърцето му да започне да блъска силно в гърдите му. Забързано той мина зад статуята, за да намери вратата открената, а подът покрит с кървави следи водещи навън. Богове, не! Защо бе излязла? Не беше безопасно да се скита сама из палата.

„Паври, къде си?“

Леката вълна от веселие не успя да скрие тревогата, която я изпълваше.

„Реших да отида на разходка, хубавецо. В тронната зала стана малко пренаселено.“

Сорвър изръмжа и стисна зъби. Сега не беше време тя да проявява темперамента си. Той отвори вратата и с трудност напъха огромното си тяло през входа, който не бе създаден за почти триметрови мъже.

„Паври, не е време за шеги. Красгич изпрати всеки от синовете си след теб. Трябва да знам къде си.“

Той не дочака отговора ѝ. Тръгна по следите от кръвта ѝ, водещи надолу по коридора към предната част на замъка.

„Съжалявам, Сорвър.“ Обля го вълна от тревога и страх. „Вярвам, че съм на път към предната част на двореца, но имам чувството, че се загубихме... ох, знам къде сме. На път сме да излезем в задния двор за тренировки.“

Сорвър изруга. Как се бе отдалечила толкова много? И защо никой от стражите на двореца не я бе завел в „Медикал“? Тук трябва да бе пълно с охрана.

„Тина, кои сте вие? Кой е с теб?“

„Ние сме аз и... мъжът, който е опрял оръжие в главата ми.“

Сорвър се хвърли напред с рев, затичвайки се към предната част на двореца. Ако минеше през големия вход, щеше да излезе по-бързо, отколкото, ако следи кървавата диря оставена от Тина. Той размаха криле в мига, в който премина през разбитите дървени врати.

„Идвам, паври. Няма да оставя този мъж да те вземе.“

Силният размах на крилето му го отведе високо в небето и около двореца.

„Може би ще искаш да побързаш, Сорвър. Имаме компания.“

Страхът в гласа на Тина стегна стомаха му и му подсказа, че мъжете, които са се присъединили при тях, не са Моргати. Той размаха по-силно криле, използвайки цялата скорост, на която беше способен огромния размах на крилето му.

Сорвър прелетя през крилото, в което бяха разположени апартаментите на семейството му, зави наляво, за да избегне кулата на стражите, и се спусна към казармите и двора за тренировки.

Силен женски писък раздра въздуха и емоциите, които се блъснаха в Сорвър бяха толкова силни, че го накараха да отскочи назад във въздуха. Той изруга, докато успее да възвърне контрола си и да продължи да лети. Това не бе просто страха на Тина. Не, беше много по-силно.

Сорвър почувства сякаш сърцето му щеше да изскочи от гърдите му. Никога, дори веднъж в осемдесетгодишния си живот не бе чувствал подобен страх. Неговият и този на Тина. Не можеше да я изгуби. Не и сега. Не и след като знаеше, че тя го обича. Не и след като най-после го бе признала не само пред себе си и пред него, но и пред цяла група мъже, стоящи в тронната зала.

Порив на вятъра избута Сорвър настрани от пътя му, той промени ъгъла и вдигна криле така, че да се насочи в посоката, която искаше, но нещо се блъсна в него, отпращайки го настрани.

Нокти се впиха в крилето и люспите му, отпращайки заслепяваща болка през тялото му. Сорвър изрева, но не от болка, а от гняв.

Той впи нокти в нападателя си и двамата започнаха да падат към земята, а във въздуха отекваха ръмженето и виковете им.

— Сорвър!

Писькът на Тина накара сърцето да застине в гърдите му, но тътена на двигател бе това, което изпрати вълна от паника през него. Не. Ако я качаха на совалка, щеше да му отнеме часове, за да я последва. Нямахше да им позволи да я задържат при себе си толкова дълго време. Нямахше да позволи тя да изживее подобен ужас.

Той сграбчи главата на мъжа, който се бе вкопчил в него, и заби ноктите си, за да може да има по-добър захват, докато падаха надолу, и единственото, което ги спираше да не се разбият бързо на земята, бе неспирното махане на слабите крила на мъжа.

С бясно завъртане той счупи врата му и принуди увредените си криле да се разтворят. Тялото на убития падна на земята, но цялото внимание на Сорвър бе насочено към фигурите, летящи към малката совалка, която се рееше във въздуха.

В гърлото му се надигна тихо ръмжене, което ескалираше все повече и повече, докато не се превърна в оглушителен рев, който разтърси небето. С мощен размах на крилето Сорвър се изстреля след мъжа на Красгич с едно-единствено намерение наум.

ГЛАВА 15

По дяволите, кучи син! Тина се бореше срещу неумолимата хватка на мъжа, който я притискаше към отвратителното си тяло, залепвайки я за някаква гнусна помия. Гнусна лепкава помия.

Бе работила много и много бе научила през трите месеца на обучението ѝ в Крепостта, но Красгич бяха най-отвратителна раса, която бе виждала.

Вятърът развяваше косата ѝ около нея, докато мъжът летеше към совалката над тях. Моргатските войни се биеха с мъжете на Красгич и навсякъде из въздуха се носеха тела. Покрай тях премина заблуден заряд от оръжие, изстрелян от незнайно кой страж.

Тина започна да се гърчи отново, опитвайки да се изплъзне от ръцете му.

— Пусни ме, задник! — изкрещя тя, надвиквайки воя на вятъра.

— Млъквай — кресна той и я стисна по-силно.

Остра болка пронизваше раменете и крилете ѝ благодарение на този задник Дейн. Ако под ръка бе имала оръжие, щеше сама да го застреля. Ако имаше такава, щеше да гръмне и миризливия задник, който я държеше сега.

Много скоро трябваше да направи нещо, преди да стигнат до совалката, иначе щеше завинаги да изчезне от живота на Сорвър.

— Не, скапан шибаняк. Няма да млъкна. Би трябвало да знаеш какъв тип жена отвличаш, преди да го направиш. Ако си мислиш, че ще правя, каквото ми кажеш, то значи си по-голям тъпак, отколкото изглеждаш — извика Тина.

Мъжът изръмжа, ноктите му се впиха в нея, карайки я да изсъска от болка. В отговор Тина заби своите нокти в меката лигава гнусотия между две от люспите отстрани на китката му. Той изкрещя, крилата му изпуснаха ритъма си и двамата полетяха надолу към земята.

О, това беше хубаво. Беше повече от хубаво. Щом едно толкова леко докосване го извади от равновесие по подобен начин, какво щеше

да стане, ако приложи повече натиск? Тина впи нокти, хващайки здраво една от големите люспи.

— Ако не ме пуснеш, че късам една по една всяка от хубавите ти малки люспички.

Мъжът потрепна и тих звук, почти като ридание, се изтръгна от него.

— Не мога — каза той — Ако те пусна, татко ще ме убие.

Тина натисна по-силно и усети как меката кожа под ноктите ѝ поддава.

— А какво си мислиш, че ще направи с теб Сорвър, когато те настигне?

Този път ръцете му се отпуснаха повече и определено мъжът проплака, преди вятърът да отнесе звука надалеч, но въпреки това той не я пусна, а продължи да лети към совалката, рееща се на място в небето.

Е, беше го предупредила. Тина изви пръсти, сграбчи силно люспата и я издърпа с всичка сила. Бе възнаградена от силен вик. В отговор ноктите му се впиха в нея и те започнаха да падат от небето, а крилете му виснаха безжизнено, докато от гърлото му се носеха болезнени викове.

И все пак не я пусна. Тина сграбчи нова люспа и започна да дърпа, този път обаче по-бавно, за да може болката да продължи по-дълго. Гърдите ѝ се свиха от болезнените звуци, които издаваше той. Никога не ѝ бе харесвало да наранява някого. Като лекар понякога трябваше да прави неща, причиняващи болка, но винаги бе мразила тази част от работата си.

И макар това да бе различно, тя все пак се чувстваше като кучка. Макар че се опитваше да я отвлече, досега този мъж не я бе наранил, а тя го измъчваше. Сълзи изпълниха очите ѝ, а стомахът ѝ започна да се преобръща, докато продължаваше да дърпа.

Толкова рязко, колкото я бе вдигнал от земята, сега я пусна. С нокти, забити дълбоко в ръката му, Тина не успя да се пусне достатъчно бързо и отскубна и втората люспа, докато падаше към земята. Болезненият му вик прониза гърдите ѝ като копие, ранявайки частта от сърцето ѝ, която бе отдадена на лекуването.

Но не ѝ остана време да се тревожи за него. Тина принуди разранените си криле да се разтворят и стисна зъби срещу раздиращата

болка, която премина през увредената мембрана и тялото ѝ.

Отскоро се учеше да лети и в най-добрия случай можеше да се нарече аматьор. Мускулите ѝ не се бяха развили достатъчно, че да издържа дълго време в небето. Имаше само един шанс да се добере до безопасността, но можеше да няма този късмет.

Силен рев я накара да погледне през рамо. Сърцето ѝ застина, когато видя друг от мъжете на Красгич да се насочва към нея. Господи, този бе бърз! Беше толкова близо, че щеше да се разбие в нея.

„Паври, пусни се!“, изкрещя Сорвър в ума ѝ.

Тина реагира инстинктивно и притисна криле до гърба си. Тя политна надолу като оловна тежест, а мъжът прелетя покрай нея, крещейки.

„Сега разтвори криле и лети към кулата. Мъжете там ще те защитават, докато дойда да те взема.“

Тина разтвори криле, изпълнявайки командата му, и изкрещя, когато вълна от болка премина през крилето, гърба и раменете ѝ. Тя ги размахваше колкото може по-силно и по-бързо, за да забави падането си, а по лицето ѝ се стичаха сълзи, докато тялото ѝ протестираше.

Завивайки наляво, тя се обърна, за да погледне колко далеч е кулата.

„Сорвър, не мисля, че ще успея.“

„Можеш, паври. Заради мен, заради децата ни. Просто лети. Размахвай плавно крилето си.“

Тя можеше да долови неотложността в тона му, чувството на отчаяние и беше неспособна да направи друго, освен да се подчини. Пое си дълбоко дъх и направи това, което той ѝ казваше. С плавен размах Тина се насочи към кулата. Силен рев я накара да погледне през рамо и да види същия мъж от преди миг да се насочва след нея. Плач се изтръгна от гърлото ѝ. О, господи! Той бе толкова близо!

„Обичам те, Сорвър. Никога не го забравяй.“ Гняв изпълни тялото ѝ... горещ, силен и всепоглъщащ.

„Няма да те изгубя, Тина. Не мога да те изгубя, паври. Държиш сърцето ми в ръцете си, и ако те няма, то ще изчезне заедно с теб.“

Макар думите му да бяха изпълнени с гняв, те бяха най-сладкото нещо, което Тина някога бе чувала. Тя даде всичко от себе си, летеше към кулата, фокусираше се върху това да лети и да не поглежда назад.

Всяко размахване на крилете причиняваше пронизваща болка в тънката мембрана. Всеки размах караше рамото ѝ да тупти болезнено.

Ръмжене зад нея я накара да потрепери и да залитне. Плачейки, Тина принуди агонизиращото си тяло да забърза ритъма и да лети побързо.

Нещо одра голата кожа на глезена ѝ, карайки я да се обърне, за да погледне надолу към черните очи, които за пръв път бе видяла на кораба на Сорвър. Той бе толкова близо, че я докосваше.

Тина се изви и смени посоката, хвърляйки тялото си настрани, но Красгич имаше много повече опит в летенето от нея. Той я последва без никакво усилие.

Ръката му обгърна глезена ѝ и той я дръпна назад, така че въздухът да издуе наранените мембрани на крилете ѝ. Тина изпищя от болка и ужас. Тя се задъха, опитвайки се да си поеме дъх.

О, господи! Не, не, не. Тя се въртеше и риташе с крак, ослепяла от болка, тялото ѝ се изпъваше, докато крилете ѝ се опитваха да я издигнат отново нагоре.

Оглушителен рев се чу някъде под нея, но единственото, което тя успя да чуе, беше командата на Сорвър в главата си.

„Тина, прибери крилете си!“

Дрезгав плач се изтръгна от гърдите ѝ.

„Сорвър, не мога. Ако ги прибера, няма да мога да ги разпъна отново. Прекалено увредени са.“

Ноктите на Красгич се забиваха в кожата на глезена ѝ, карайки я да изкрещи, когато я дърпаше все повече и повече надолу към себе си. Тина се дърпаше и размахваше криле, опитвайки се да се измъкне.

„Паври, трябва да го направиш. Побързай!“

Беше я молил да му се довери, беше ѝ казал, че е в безопасност с него, и тя му вярваше, сега повече от всякога.

Тина прибра крилете си само секунда, преди нещо да удари мъжа, който я държеше. Тя изпищя, когато я издърпаха за глезена.

Вятърът сграбчи косата ѝ и задърпа крилете и дрехите ѝ. Ръмжене и викове прекъснаха писъците ѝ. Тогава тя беше изхвърлена нагоре. Ръката около глезена ѝ бе отскубната, а облаците обгърнаха кожата ѝ. Тина увисна неподвижно в небето за няколко секунди, преди да започне да пада надолу.

Писькът заседна в гърлото ѝ, секнат от невъзможността ѝ да си поеме дъх. Вятърът дърпаше крилете ѝ, докато тя падаше надолу като камък. Тина се изви във въздуха, а сълзите я заслепяваха, стичайки се по лицето ѝ.

Земята и назъбената линия на покривите се приближаваше към нея с ужасяваща скорост. Да падне от небето веднъж в живота си ѝ бе достатъчно. Защо, по дяволите, правеше това отново?

Ръмжене и звук от борба се смесваха с вятъра, който пищеше в ушите ѝ. Мускулите на гърба ѝ се изопнаха, докато вятърът надигаше крилете ѝ, опитвайки да ги разтвори.

Ако не направеше нещо веднага, щеше да умре. Тя вярваше на Сорвър, наистина му вярваше, но нямаше да стои и да чака той да я спаси. Нямаше да оцелее, ако паднеше върху покрива или на земята. Въпреки всичките промени, които бе преживяла, тя все още бе слаба малка човешка жена, която бе лесна за убиване и лесна за потрошаване.

Тина принуди крилете си да се разтворят и въздухът да се блъсне в тънките мембрани. Тя ги размаха бясно и стисна зъби, след като от гърлото ѝ се изтръгна агонизиращ писък. Покривът на двореца продължи да се приближава към нея с притеснителна бързина.

Под нея се появи тъмна форма, летейки толкова изкусно, че би възкликна от удивление, ако можеше да си поеме дъх. Формата се изви и се стрелна нагоре към нея. Тина направи всичко, което Сорвър я бе учил за спирането по средата на полет, но увреденото ѝ крило не успя да издържи на стреса и деликатната кожа се скъса под напора ѝ.

Писькът, който се изтръгна от гърдите ѝ, бе придружен от рев и от вика на Сорвър в главата ѝ.

„Паври!“

Но един от мъжете на Красгич се стрелна нагоре към нея, докато Тина падаше стремително. Не отново! Защо тези копелета не я оставят на мира!

Разделяха ги само няколко метра. Мъжът под нея я гледаше с блестящи черни очи на светлината на слънцето. Тина се стовари върху него със силата на падаща совалка. Мъжът изгрухтя, ударът го изхвърли назад във въздуха, а крилата ѝ се огънаха, когато той обви силно ръце около нея, трошейки деликатните кости.

Зашеметена от сблъсъка и от болката, разтърсваща цялото ѝ тяло, Тина успя да прошепне единствено.

„Сорвър.“

Отвърна ѝ мощният му рев, който преряза въздуха, гневен и обещаващ отмъщение, той я изпълни с яростта си. Силни ръце я притискаха към лепкавото тяло на воина на Красгич, докато той я издигаше все по-високо и по-високо.

Тина се боеше, всяко движение причиняваше неистова болка. Тя дереше и риташе, въртеше се и се гърчеше, докато успя да освободи едната си ръка и нападна очите на мъжа, забивайки нокти в меката тъкан. Предпочиташе да умре, вместо да отиде с него. Предпочиташе да умре, вместо да я разделят от Сорвър.

Мъжът изкрещя и я пусна. Тина отново полетя надолу към земята, но този път не можеше да направи друго, освен да крещи. Крилете ѝ бяха счупени, мембраните им бяха разкъсани и кървящи. Нямахше как да спре падането си.

— Тина!

Викът на Сорвър се понесе по вятъра, докато тя гледаше как двора за тренировки, обграден от високите си стени, се приближаваше все повече и повече.

Вятърът преминаваше през разкъсаните ѝ криле, увреждайки ги все повече, докато тя падаше към земята.

„Обичам те, хубавецо.“

— Нееееееее! — Тя почувства вика му в тялото си. Почувства ужаса и отчаянието му, почувства болката му, но най-вече усети заслепяващата му нужда тя да живее.

Сълзи изпълниха очите ѝ от силните всепоглъщащи емоции на Сорвър, изсмуквайки целия въздух от дробовете ѝ. Тя затвори очи и му изпрати цялата любов, която изпитваше към него, позволявайки ѝ да изпълни цялата ѝ същност, да се потопи в емоцията, за да знае той колко дълбоко бе влюбена в него.

Болка експлодира в тялото ѝ и Тина изпищя, когато светът експлодира около нея, потапяйки я в тъмнина.

Смъртта не би трябвало да боли. Щом веднъж си заминеш, болката би следвало да изчезне, или поне така си бе мислила Тина. Дори след хиляди години човечеството все още не бе открило какви тайни крие отвъдното. Дори с цялата информация, която получаваха от

новите си извънземни събратя, те все още не можеха да изградят вярна представа.

Но не би трябвало да е така. Освен ако не бе отишла в ада. В което нямаше никакъв смисъл, тъй като тя не вярваше в ада.

Тя се изви и болката, която прониза крака ѝ, я накара да изкрещи. Очите ѝ се отвориха рязко и бе заслепена от слънцето. Трябваша ѝ няколко секунди, докато очите ѝ се приспособят.

Къде беше? Как беше възможно все още да е жива? Всичко, което помнеше, бе, че затвори очи, както и всепоглъщащата болка след това.

Тина опита да се претърколи настани, но отново изпищя от болката в гърба и крака си. Сълзи напълниха очите ѝ, стичайки се по лицето ѝ. Господи, имаше счупен крак, а крилете ѝ бяха съсипани.

Издиша болезнено, а болката я накара да стисне силно зъби. Премести ръката си малко по-колебливо и издиша облекчено, когато поне тя не я заболя. В дланта си усети нещо тежко и топло. Тина стисна ръка и я поднесе към лицето си.

Камъчета? Държеше камъчета. Малки и кремообразни на цвят, те ѝ изглеждаха много познати. Тя остави ръката си да падне на земята и пусна камъчетата. Предпазливо размърда и другата си ръка. Тя се плъзна по нещо топло и хлъзгаво, преди да се удари в нещо твърдо.

Силен рев накара сърцето ѝ да се свие и дъхът да заседне в гърлото ѝ. Ръката ѝ се сви в спазъм около твърдото нещо и ноктите ѝ се плъзнаха по него с леко скърцане.

Още един рев я накара да погледне към небето. Къде беше Сорвър? Защо не можеше да го почувства вътре в себе си?

Тина завъртя глава настрани и погледът ѝ попадна върху високи каменни стени. Познаваше това място. Това бе дворът за тренировки, но защо все още бе жива?

Тя обърна глава на другата страна и лицето ѝ се докосна до топла гладка кожа. Тина пое рязко въздух и аромата на половинката ѝ я изпълни.

Сорвър! О, господи! Дали я е хванал? Той ли я беше спасил? Трябваше да се изправи и да провери добре ли е той.

Плясък на криле накара Тина да вдигне тревожен поглед към небето, откъдето се спусна тъмна фигура, разтърсвайки земята и изпращайки искри от болка през тялото ѝ. Тя стисна зъби и ръката ѝ

стисна онова, за което вече знаеше, че е оръжието на Сорвър, докато гледаше как оживелия кошмар върви към нея. Лепкава зелена кръв се стичаше от разрези по цялото тяло на Красгич. Бялото му око висеше от очната ябълка, а дълбока, ужасяваща рана прерязваше тъмната кожа на лицето му. Увредени криле се бяха разперили зад гърба му, разрези и дупки допускаха ярката слънчева светлина да преминава през тях.

Започна като леко парене в стомаха ѝ, малката искрица гняв започна да расте все повече и повече, докато той пристъпяше равномерно, почти предпазливо към нея. Изгарянето стана по-силно и тя вече не знаеше кое боли повече... разраненото ѝ тяло или заслепяващата топка от ярост в стомаха и гърдите ѝ. Тя обви пръсти около оръжието в ръката си, напипвайки спусъка с пръст. Това щеше да приключи сега.

— Ти си много по-издръжлива, отколкото съм чувал за човеците, жено. Ще си идеалния съд за новата генерация мои синове — изръмжа Красгич на няколко метра от нея.

— Майната ти — изръмжа Тина и измъкна оръжието от кобура му. Тя го насочи към отвратителния мъж, натискайки спусъка с намерението да го убие. — Майната ти на теб и на миризливия ти грозен задник — каза тя, когато първият заряд от оръжието го улучи в центъра на гърдите. — Майната им на грозните ти миризливи синове. — Още един заряд го улучи, карайки го да се препъне назад със силен рев. — И майната им на тези продажни човешки копелета, които щяха да ме продадат на касапин като теб.

Тина продължи да стреля отново и отново, стиснала гневно зъби, докато оръжието изщрака и замря, а копелето Красгич бе на колене.

Той я гледаше за един дълъг напрегнат миг, преди тялото му да се наклони и потръпне. Дъхът излезе дрезгаво от гърдите му, преди да падне назад.

Топла ръка се обви около китката ѝ, бутайки оръжието надолу.

„Мисля, че е мъртъв, паври.“

Ръката на Тина започна да трепери и тя изплака, което предизвика пронизваща болка в гърдите ѝ. Тя се опита да се претърколи и едва потисна болезнения си вик, когато кракът ѝ се завъртя.

Сорвър също простена, дълбок и нисък звук, свидетелстващ за ужасна болка.

— Тина, не мърдай, моля те — задъха се той.

— Трябва да те проверя, Сорвър. Трябва да се убедя, че няма да прокървиш до смърт или нещо такова — настоя тя с разтревожен глас.

Той издиша силно и тя почувства тежест вътре в себе си.

— Не вярвам, че умирам, паври. Но съм сигурен, че ще имам някои дълготрайни наранявания.

Гърдите на Тина се стегнаха, а стомахът ѝ се сви на възел.

— Какви наранявания? — прошепна тя.

Той плъзна ръка по нейната, преплитайки пръстите им.

— Не си чувствам краката, паври. Мисля, че съм си счупил гръбнака.

Цялото напрежение изчезна от Тина и тя изпрати вълна от топлина към Сорвър.

— Е, хубаво е, че съм лекар, нали, хубавецо, иначе щеше да е лош късмет. Поправянето на счупен гръбнак е наистина лесна операция. Щом Баврик намести крака ми, ще мога да се изправя и да те оправя за нула време.

Пръстите му смачкаха нейните, стискайки ги почти болезнено, когато в нея се надигна остро чувство, което никога не бе изпитвала от него.

— Можеш да излекуваш счупен гръбнак? — попита той, а изумлението бе ясно доловимо в гласа му.

— Да. Правила съм го и преди, но се налага да се направи операция. Ще трябва да отворя гърба ти и да излекувам директно гръбнака ти, освен това ще отнеме поне шест седмици, преди да направиш опит да вървиш.

Сорвър не каза нищо. Не се и налагаше. Емоциите, изливащи се от него, напълниха очите ѝ със сълзи, и всичко, което можеше да направи, бе да се сдържа да не заплаче.

„Обичам те, паври. Ти си слънцето, което ме буди в утрините, и звездите, които бдят над мен, докато спя нощем. Ти си реката, която отмива студа вътре в мен и ме превърна в достоен мъж. С радост бих дал краката или крилете си, за да знам, че всеки ден ще бъдеш до мен.“

Този път Тина не успя да сдържи сълзите си. И точно така ги намери Баврик заедно с групата стражи от палата.

Изпотрошени, пребити и по-щастливи, отколкото би трябвало да бъдат двама души с толкова сериозни наранявания.

ЕПИЛОГ

Два месеца, две седмици и шест дни по-късно

Тина се затича надолу по коридора на двореца ръка за ръка със Сорвър. Вълнението бълбукаше вътре в тях, изливайки се през връзката им, докато и двамата не бяха препълнени с него.

Днес беше денят на люпенето и тя щеше да се срещне най-после с бебетата си. Последните два месеца и половина се влачеха сякаш цяла вечност. Първо двамата със Сорвър трябваше да се излекуват. Трябваше да отложат операцията на гърба му, докато кракът ѝ се възстанови достатъчно, че да може да носи теглото ѝ по време на дългите часове, които отнемаше операцията. Крилете ѝ, за нейна голяма изненада, се бяха излекували за два дни — нещо, за което Тина бе изключително благодарна, тъй като трябваше да прекара тези два дни прикована неподвижно към леглото с обездвижени криле, за да зараснат правилно.

На крака ѝ му отне малко повече, но тя използва времето, за да тормози Баврик да я научи на всичко за техниките на лекуване на Моргатите, затова не бе изненадана, когато Сорвър бе на крака само четири дни, след като го оперира, и вървеше нормално след седмица.

Бащата на Сорвър бе оттеглил нареждането си тя да не излиза от апартамента им и ѝ бе позволил да учи с Баврик. Той все още се отнасяше с нея като с гражданин от най-нисша класа, но тя мислеше, че промяната се дължи на впечатлението, което му бе направила, убивайки Красгич, а това караше другите мъже да гледат на нея като на някакъв вид герой.

Щом кралят оттегли заповедите си, тя гледаше да посещава яйцата си всеки ден, галеше ги и им говореше. Баврик постоянно я подкачаше, казвайки ѝ, че бебетата все още не могат да я разберат, но Тина познаваше човешките бебета много по-добре от Баврик. От стотици години хората знаеха, че бебетата могат да чуват от утробата на майките си как родителите им им говорят, и това помагаше в процеса по обвързване след раждането.

Обаче всеки път, когато минаваше през коридора, водещ към „Медикал“, тя си спомняше за това, което Сорвър бе причинил на брат си. Виждаше засъхналите черни петна кръв по стените и пода, и си спомняше как ѝ бяха изглеждали, когато се паникьоса и избяга от „Медикал“.

Сорвър бе причинил толкова много наранявания на брат си, че на коронования принц му бе отнело цял месец, за да се възстанови. При бързите темпове на лечение на Моргатите това значеше, че животът на Синдър бе висял на косъм, когато стражите са го довели за лечение. Половинката ѝ я бе послушал и не бе убил брат си, но с действията си определено бе привлякъл вниманието на Синдър и краля.

Сега коронованият принц я отбягваше напълно, а Сорвър виждаше баща си само по време на сесиите на консулите. Синдър така и не се извини, нито направи опит да се спогоди отново с брат си. Затова и двамата бяха много изненадани, когато кралят попита най-учтиво дали двамата със Синдър може да присъстват на излюпването на бебетата.

Тина подозираше, че те просто искат да видят дали някое от бебетата ѝ няма да е деформирано, за да кажат „Нали ви казахме“. В началото тя каза „не“, но докато денят на излюпването наближаваше и скенерите на Баврик показваха едни здрави и добре развити човешки бебета, тя склони.

По тази причина не бе никак изненадващо, когато, завивайки зад ъгъла, се натъкнаха на краля и Синдър, застанали пред инкубационната стая. Беше изненадана, че не са приключили всичко без тях. Сорвър изръмжа ниско, когато се приближиха. Той не бе особено доволен, когато тя реши да позволи на баща му и брат му да присъстват на излюпването, но бе използвала женските си трикове върху него и той се съгласи с неохота.

Горещината в инкубационната стая я връхлетя в мига, в който премина през втората врата. След това чу звуците. Тихо цвърчене. Тяхното бебе Моргат викаше татко си.

Седрик и Баврик стояха близо до яйцето, но запазиха мълчание. Всеки звук от тях щеше да обърка малкото моргатско момченце и той може да се привърже към грешния мъж.

Сорвър издаде най-прекрасният звук, който бе чувала, а тя бе чувала много звуци от него. Беше нещо средно между мъркане и

кашляне, а синът им отвърна с щастливо тихо писукане.

Те се приближиха ръка за ръка, за да видят, че малкият им боец вече бе пробил яйцето си и през дупчицата се показваше малко зелено носле. Малките ноздрички се разтвориха, подушвайки въздуха, и Сорвър вдигна ръка, за да може сина им да подуши баща си. Още един щастлив малък звук се чу от яйцето. За нейна изненадата Сорвър взе ръката ѝ и я вдигна към яйцето, за да може синът им да я подуши.

Всеки мъж в стаята се задъха, виждайки какво прави Сорвър, но малкото им момченце подуши ръката ѝ и за нейна изненада от яйцето се понесе тихо мъркане. Сорвър се засмя тихо и я прегърна, потърквайки нос в шията ѝ, преди да я целуне на любимото му място.

— Не знаех, че можете да мъркате — прошепна тя.

— Само когато сме малки — отвърна той. — Е, изглежда той знае коя е неговата майка.

Тина насочи вниманието си към другите две яйца. Беше обсъждала надълго и нашироко с Баврик за това как ще се излюпят човешките им бебета. Те знаеха, че е малко вероятно бебетата да могат сами да счупят черупките си.

Странен звук се изтръгна от малкото им моргатско момченце. Беше цвърчене, но не същото ниско цвърчене, с което викаше Сорвър. Това бяха силни, последователни звуци и след кратка пауза се повториха отново.

— Прави това през последните три часа — каза Баврик. — Никога не съм чувал подобно нещо. Нямаме записки новоизлюпено да издава подобен звук.

Ако Тина не гледаше яйцата с човешките бебета, щеше да го пропусне. Но тя ги гледаше и забеляза, как яйцата леко се разклатиха.

— Той вика другите два близнака — промърмори тя.

Тихо ръмжене дойде зад нея и тя просто знаеше, че е от Синдър. Промърмореното „Това е нелепо!“ само го потвърди.

Тина игнорира Синдър и погледна към Баврик.

— Ще го направим ли?

Той погледна надолу към яйцата, преди да се обърне към нея и да ѝ извади остър нож иззад поставката на яйцата. Обръщайки го с дръжката към нея, той ѝ го подаде.

— Бебетата са твои, затова ти ще имаш честта.

Тя му се озъби. Смешник. Знаеше как ще реагира Сорвър и искаше не той да бъде този с нож в ръка.

Както се и очакваше, тя почувства ужаса на Сорвър миг, преди той да сграбчи ръката ѝ с неговата и да каже:

— Тина, какво правиш?

Тя се обърна да го погледне и помилва бузата му.

— Спасявам бебетата ни, Сорвър. Те нямат бебешки зъби. Ако не отрежа яйцата, ще умрат.

Жълтият му поглед се заби в нейния. Тя почти можеше да почувства битката, която се водеше в него. Малкият им син повтори отново зова си и Тина почувства вълна от тъга от другите ѝ бебета, задето не можеха да отговорят... или поне все още не.

— Не ги наранявай, паври.

Тя кимна рязко и се обърна към първото яйце. Тина проби малка дупка в черупката, използвайки острия връх на ножа, преди да направи широк разрез през твърдата обвивка.

Оставяйки горната част на яйцето настрана, тя почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи. „О, мъничкото ми, толкова си красиво.“ Кремава кожа, покрита с дебел слой чист белтък. Люспи с цвета на праскова, обвити около кръста на бебето и в горната част на бедрата.

Тина остави ножа настрана и потопаи ръце в чистата течност в яйцето, вдигайки нагоре малката главичка на бебето. Придържайки я с една ръка, тя почисти гъстата течност от нослето и устата на детето си.

— Хайде, сърчице мое, дишай заради мама — промърмори тя.

При повторния вик на сина им, бебето в ръцете ѝ се изви и протегна, преди да отвори уста и да поеме дълбоко дъх. Малкият, бълбукащ звук се превърна в силен вик.

Баврик веднага се отзова с топло одеяло и Тина вдигна бебето, поставяйки го в ръцете му. Тя можеше да почувства емоциите, бушуващи зад нея. Взимайки бебето си от ръцете на приятеля им, тя се обърна към Сорвър и постави малкото вързопче в огромните му мускулести ръце.

— Запознай се с новото си бебе, моя красива половинке. Това е Хоуп.

Около тях се надигнаха възклицания. Беше нечувано майката да даде име на новоизлюпеното. Бащата винаги кръщаваше синовете си.

Тина се обърна, зае се с второто яйце, спирайки само за миг, за да погали нослето на сина им. Малки нокти пробиха страничните части на яйцето и тя можеше да види жълто-зелените му очички.

— Тина! — изръмжа Сорвър.

Тя можеше да го усети, но избра да го игнорира и пристъпи към последното яйце. С повече увереност, отколкото бе изпитвала с първото, Тина разряза яйцето.

— Тина!

Тя погледна към Баврик и извъртя очи. Ако можеше да ѝ се ухили, той със сигурност щеше да го направи. От гърлото му се изтръгна тих смях, а веселието се четеше ясно в зелено-жълтите му очи.

Бебе номер три беше със същата кремава кожа, но люспите му бяха в мек, жълто-зелен цвят. Комбинираните викове на първите две проехтяха, докато третото поемаше първият си дъх. Малки очички с дълги червени мигли трепнаха и се отвориха, и срещу Тина се показаха две прекрасни жълти очи с вертикални ириси.

Зад нея се надигнаха тихи гласове и разговори. Емоциите на Сорвър я изпълваха отвътре, правейки трудна задачата, която си бе поставила да го игнорира, но Тина успя да измъкне последното бебе от черупката му и да го предаде в ръцете на Баврик. Той обви одеялото около бебето и ѝ го върна. Изведнъж се почувства нервна да се изправи пред суровите емоции на мъжете зад нея, но Тина се обърна и тръгна към Сорвър.

— А това е Дестини — каза тя, прокарвайки пръст по меката бузка на бебето.

Ръмжене и сумтене се надигна от краля и Синдър. Седрик стоеше зад Сорвър, защитавайки го да не бъде притиснат от баща им и брат им.

— От колко време знаеш, Тина? — попита Сорвър.

Тя погледна в блестящите му жълти очи.

— Откакто Баврик ги сканира последния път. Подозирах го, когато видях скановите в деня на раждането, но не се бяха развили достатъчно, че да кажа пола им.

— Затова се бори така отчаяно за тях. — Той помилва бузата ѝ, изпращайки вълна от любовта си.

— Да.

Тихо цвърчене иззад нея накара Тина да тикне бебето в ръцете на Седрик, за да може да отиде да вземе сина им. Малкото моргатско бебе се покатери по гърдите ѝ, настанявайки се на рамото ѝ. Тина примигна при остро убождане на малките му нокътчета, но гърдите ѝ се изпълниха с топлина, когато бебето сгуши носле в шията ѝ и започна да мърка.

С опашката на сина си, обвита около ръката ѝ, Тина се доближи до половинката си и брат му.

Шумно ръмжене от краля им даде да разберат, че вече губи търпение.

— Сорвър, ще видя ли новоизлюпените, които половинката ти положи толкова усилия да защити?

С дълбока въздишка Сорвър повлече Тина към баща му, а Седрик бе плътно зад тях.

— Татко, искам да ти представя моя син, Тинвар. А това са Хоуп и Дестини... моите дъщери.

Тишината, която настъпи, би била забавна, ако от това не зависеше оцеляването на расата. Кралят погледна надолу към бебетата, преди да посегне с треперещи ръце към бебето, което Сорвър държеше, разтваряйки нежно одеялото.

Хоуп проплака, когато вече охлаждащият се въздух в инкубационната стая докосна бледата ѝ кожа. Тя се обърна, търсейки топлината от тялото на баща си, и изпищя недоволно, когато той я обърна така, че баща му да види цялото ѝ малко телце.

По десет перфектни малки пръстчета на ръчичките и крачетата, всяко с малък остър нокът, редица малки люспички с формата на праскова около кръстчето, бедрата и гръбчето ѝ, и зелени очи с вертикални ириса, които щом вдигна към тях, нямаше как да бъдат игнорирани.

Тина ги наричаше човешки бебета, но те не бяха. Бяха прекрасна комбинация от нея и Сорвър и да се надяваме първата генерация от прекрасни малки момичета, които ще дойдат.

Е, Тина не бе все още сигурна, но имаше чувството, че след няколко месеца, скановете на яйцата, които носеше в момента, щяха да покажат още малки момиченца на път. Тя щеше да остави тази изненада за друг път. Един шок на ден беше достатъчен на половинката ѝ. Този можеше да почака до утре.

Кралят се обърна към нея и Тина затаи дъх. Сорвър изпрати топлина през връзката им, успокоявайки нервите ѝ.

— Добре дошла в семейството, дъще. Бъди благословена с още много красиви моргатски момиченца и нека животът ти бъде благословен от Света Нинвах.

Ритуалът по посрещане на новата половинка бе малко позакъснял, но облекчението, което тя почувства от Сорвър, я зашемети. Тина нямаше време да се справи с това.

Кралят се обърна към Синдър.

— Синдър, ела да видиш малките на брат ти.

Но Синдър вече го нямаше.

* * *

Пет години по-късно

Тина се усмихна срещу екрана на комуникационната конзола.

— Здравей, Емили, как си?

Наставникът на човешките жени в Коалицията се усмихна към нея. Погледът ѝ се насочи към малкото вързопче в ръцете на Тина.

— Поздравления. Колко бяха този път?

Тина въздъхна.

— Две момчета и едно момиче. Сандър и Сартек продължават да ръмжат, докато спят, и постоянно събуждат Промис. Много е дразнещо. Сорвър ми обеща да направят ново креватче, но му харесва идеята и трите да спят заедно.

— Господи, Тина. Колко стават с тези трите?

— Изгубих им бройката, Емили. Всеки път, щом се обърна, Нардок изскача отнякъде, бута мен и Сорвър един към друг и отнася децата със себе си, за да можем да прекарваме специалното си време заедно. Сигурна съм, че се опитва да ме накара да родя женската част от расата съвсем сама.

Емили се засмя високо.

— Смей се колкото си искаш, Наставник. Как вървят уговорките с половинката ти?

Това накара Емили да млъкне, но не изтри усмивката от лицето ѝ.

— Е, имам някои добри новини за теб, принцесо. Сега, след като приемането на Моргат в Коалицията вече е факт, можем да започнем да изпращаме свои пратеници за среща с теб. Първата група вече пътува към вас. Би трябвало да пристигнат до седмица.

Тина се поизправи, защото това привлече вниманието ѝ. Обичаше да имат посетители.

— Кой идва?

Емили се засмя дрезгаво.

— Белина Мастерс е посланик от Земята и с нея идват десет човешки жени, които искат да намерят половинките си на Моргат и да започнат новия си живот.

Тина зяпна срещу нея.

— Шегуваш се! Къде намери жени, желаещи да минат през промените?

Наставникът отново се засмя.

— О, това беше лесната част. Показахме им снимка на Сорвър и те щяха да си потрошат краката от бързане. Наложих се да теглим чоп, тъй като имаше адски много готови да бъдат разтърсени от прекрасен мъж като него.

Тихо ръмжене дойде от комуникатора.

— Мислех, че аз съм единственият мъж, когото гледаш. — Ръце с дълги нокти се отпуснаха на раменете на Емили, когато половинката ѝ застана зад нея.

Тина наведе глава настрани в поздрав.

— Дренвах.

Той също ѝ кимна.

— Принцесо, изглеждате добре.

Тя му се усмихна.

— Значи имам седмица, за да измисля някаква сбирка, на която жените да срещнат колкото се може повече мъже. Как ще реагират, когато мъжете поискат да ги вкусят?

Емили махна с ръка.

— Знаят в какво се замесват. Всички бяха инструктирани за навиците на чифтосване на Моргатите. — Емили изсумтя. — Единствената, която не ги знае, е Белина. Тя си мисли, че е просто придружител на жените и пилот на кораба.

Лицето на Тина се изкриви в широка пакостлива усмивка.

— О, на Синдър определено това ще му хареса. Нямам търпение да видя изражението му, щом разбере.

Емили се засмя, а половинката ѝ просто поклати глава. Те знаеха всичко за копнежа на Синдър да намери човешка половинка и да има малки момиченца, за който той упорито отричаше.

Говориха още десет минути, преди да прекъснат връзката. Тина погледна надолу към лицето на спящата си дъщеричка, обградено от черни къдрици. Малката Промис бе изненада. Всичките момиченца на Тина и Сорвър имаха червени коси, с изключение на Промис. Имаше черната коса на татко си. Тя бе в ярък контраст с рубиненочервените ѝ люспи.

Единадесет човешки жени. Тина се усмихна, докато ставаше. Седрик щеше да е извън себе си от радост. Той чакаше това от пет години. Да се надяваме той да реши, че някоя от жените има хубав вкус, и да я вземе за половинка.

Тина погали заоблението си корем с ръка. Малко помощ при създаването на женската популация на Моргат щеше да е добре дошла.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.